

DEN danske **STJERNE**

Rapport fra den
152. årlige generalkonference
i Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige
Taler og meddelelser givet i Tabernaklet
i Salt Lake City, Utah den 3. og 4. april 1982.

Oktober 1982 · 131. Årgang · Nummer 10

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, *Chefredaktør* - David Mitchell, *Assisterende chefredaktør* - Bonnie Saunders, *Børnestjernen* - Roger Gylling, *designer* - Norman Price, *produktion*.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

Rapport fra den 152. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 3. og 4. april 1982 på Tabernaklet, Salt Lake City

Talerne i alfabetisk orden

Ashton, Marvin J.	15	Maxwell, Neal A.	75
Bangerter, W. Grant	142	McConkie, Bruce R.	64
Benson, Ezra Taft	124	Monson, Thomas S.	118
Brown, Victor L.	69	Packer, Boyd K.	172
Busche, F. Enzo	138	Perry, L. Tom.	113
Clarke, J. Richard	154	Petersen, Mark E.	25
Cook, Gene R.	49	Pinnock, Hugh W.	21
Durham, G. Homer	134	Poelman, Ronald E.	53
Faust, James E.	100	Richards LeGrand	57
Fyans, J. Thomas	167	Romney, Marion G.	8, 90, 180
Groberg, John H.	107	Simpson, Robert L.	39
Haight, David B.	146	Smith, Barbara B.	160
Hinckley, Gordon B.	82, 92, 123	Tanner, N. Eldon.	151
Hunter, Howard W.	35	Tuttle A. Theodore	129
Kimball, Spencer W.	3, 153	Wirthlin, Joseph B.	44

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,- (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngby, United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1982 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

INDHOLD

Mødet lørdag morgen

Glem ikke kirkens mission, <i>Præsident Spencer W. Kimball</i>	3
Jesu opstandelse, <i>Præsident Marion G. Romney</i>	8
„Det skader ikke“, <i>Ældste Marvin J. Ashton</i>	15
En ny begyndelse, <i>Ældste Hugh W. Pinnock</i>	21
Vi tror, at vi må være ærlige, <i>Ældste Mark E. Petersen</i>	25

Mødet lørdag eftermiddag

Kirkens revisionskomit�s rapport	32
Statistisk Rapport 1981	33
Sand storhed, <i>Ældste Howard W. Hunter</i>	35
Evigt ægteskab: Menneskeracens håb, <i>Ældste Robert L. Simpson</i>	39
Meditation styrker åndslivet, <i>Ældste Joseph B. Wirthlin</i>	44
�ndelige retningslinier for lærere i retfærdighed, <i>Ældste Gene R. Cook</i>	49
Guds kærlighed til os overstiger vore overtrædelser, <i>Ældste Ronald E. Poelman</i>	53
Hvad evangeliet lærer os, <i>Ældste LeGrand Richards</i>	57

Præstedømmets m de

Præstedømmets lære, <i>Ældste Bruce R. McConkie</i>	64
Aktivering af præstedømmet, <i>Biskop Victor L. Brown</i>	69
„En krænket broder“, <i>Ældste Neal A. Maxwell</i>	75
Tiende: En mulighed for at bevise vor trofasthed, <i>Præsident Gordon B. Hinckley</i>	82
Præstedømme, <i>Præsident Marion G. Romney</i>	90

Mødet søndag morgen

Fem millioner medlemmer – en milesten og ikke en tinde, <i>Præsident Gordon B. Hinckley</i>	92
Retskaffenhed, moder til mange dyder, <i>Ældste James E. Faust</i>	100
Familieb�nnens styrke, <i>Ældste John H. Groberg</i>	107
Lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Gud hus, <i>Ældste L. Tom Perry</i>	113
Sejl støt på livets have, <i>Ældste Thomas S. Monson</i>	118

Mødet søndag eftermiddag

Opretholdelse af kirkens embedsmænd, <i>Præsident Gordon B. Hinckley</i>	123
Tapre i Jesu vidnesbyrd, <i>Præsident Ezra Taft Benson</i>	124
De første og sidste ord, <i>Ældste A. Theodore Tuttle</i>	129
Kirkens fremtidige historie, <i>Ældste G. Homer Durham</i>	134
Kærlighed er den kraft, som heler familien, <i>F. Enzio Busche</i>	138
Hvorfor der findes templer, <i>Ældste W. Grant Bangertter</i>	142
Jesus er vor Frelser, <i>Ældste David B. Haight</i>	146
Lad os forbedre os selv, <i>Præsident N. Eldon Tanner</i>	151
Herren står ved roret, <i>Præsident Spencer W. Kimball</i>	153

Velf rdsm det

Arbejdets værdi, <i>Biskop J. Richard Clarke</i>	154
„Hendes sønner står frem og giver hende pris“, <i>Barbara B. Smith</i>	160
Udfordringer på arbejdsmarkedet i 80'erne, <i>Ældste J. Thomas Fyans</i>	167
Evangeliet er grundlaget for vores karriere, <i>Ældste Boyd K. Packer</i>	172
Arbejde og velfærd – et historisk perspektiv, <i>Præsident Marion G. Romney</i>	180

Rapport fra den 152. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i
Tabernaklet i Salt Lake City, Utah
den 3. og 4. april 1982.

Præsident Spencer W. Kimballs tilstedeværelse ved en del af møderne i den 152. årlige generalkonference i kirken virkede opløftende både på ledere og medlemmer ved møderne den 3. og 4. april 1982.

Præsident Kimball sagde da han for første gang talte fra konferencetalerstolen siden april 1981: „Jeg har ventet på denne dag, håbet at denne ville komme og troet på det.”

Præsident Kimball var til stede og havde forberedt en tale til det første møde lørdag den 3. april. Talen blev oplæst af hans personlige sekretær D. Arthur Haycock.

Præsident Gordon B. Hinckley, rådgiver i Det øverste Præsidentskab sagde i sine indledende bemærkninger til mødets deltagere i mødet lørdag morgen: „Præsident Kimball er kommet sig og oven på den operation som han gennemgik sidste september og har i adskillige måneder med mellemrum afholdt møde med sine rådgivere. Han har også i adskillige måneder overværet og talt ved de ugentlige møder i templet for Det øverste

Præsidentskabs og De tolv apostles Råd. Det, samt den kendsgerning at han er sammen med os i dag, er et vidnesbyrd om Herrens godhed, troens og bønnernes magt samt denne storslåede mands udholdenhed og styrke, som vi ønsker at udtrykke vor kærlighed til og bedste ønsker for.

Det der især tiltrak sig opmærksomhed ved denne konference var antallet af taler, der omtalte økonomisk spekulation og ærlighed i forretningsforhold. Ærlighed, sparsommelighed og retskaffenhed er emner som altid omtales i enhver generalkonference, men der blev ved denne konference lagt særlig vægt på disse ting.

På grund af inflation, tilbagegang og et generelt usikkert økonomisk klima over hele verden er mange mennesker blevet fanget i spekulationens ånd. Kirkens medlemmer har været blandt dem, som har involveret sig i risikofyldte foretagender der lover et imponerende afkast af det investerede. Selv nogle af de udtryk og eksempler som Brødrene har benyttet i deres taler ikke er bekendt for

medlemmerne udenfor USA så gælder principperne overalt. Som Brødrene har sagt i årevis så må vi være ærlige i vore handlinger, undgå gæld og være forsigtige med hvordan vi benytter vore økonomiske ressourcer. Vi bør undgå at søge økonomisk status og at hungre efter rigdom, som kan friste os til at tage del i ukloge økonomiske vovestykker hvad enten de er store eller små.

Konferencens møder blev ledet af præsident Marion G. Romney, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab og præsident Hinckley. Præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver var til stede og

talte også ved det afsluttende møde. Konferencen bestod af 6 møder – velfærdsmødet, mødet lørdag morgen og lørdag eftermiddag samt præstedømmemødet, alle den 3. april og af mødet søndag morgen og søndag eftermiddag, begge den 4. april.

Alle generalautoriteterne var til stede ved generalkonferencen.

Inden de to konferencedage var der lederskabsmøder for regionalrepræsentanterne fredag den 2. april og et kombineret møde fredag aften for regionalrepræsentanter og stavspræsidenter. Cirka 1650 af disse ledere fra overalt i kirken overværede møderne udover andre ledere som var inviteret til at deltage i oplæringsmøderne. □

Desuden deltog: Bønnerne ved velfærdsmødet blev bedt af ældste Franklin D. Richards og ældste Charles Didier. Ved mødet lørdag morgen blev de bedt af ældste Royden G. Derrick og ældste William R. Bradford. Ved mødet lørdag eftermiddag blev de bedt af ældste Theodore M. Burton og ældste Jacob de Jager. Ved præstedømmemødet blev de bedt af ældste Hartman Rector, Jr. og ældste James M. Paramore. Ved mødet søndag morgen af ældste Loren C. Dunn og ældste F. Burton Howard, og ved mødet søndag aften af ældste Adney Y. Komatsu og ældste Rex D. Pinegar.

Fotografierne i dette nummer:

Fotografierne er taget af Public Communications Photo Services: Eldon K. Linschoten, cheffotograf; Jed A. Clark; Jon T. Lockwood og Michael M. McConkie.

Glem ikke kirkens mission

Præsident Spencer W. Kimball

Mine kære søskende, ved indledningen til denne konference ønsker jeg offentligt at takke Herren fordi han endnu engang har bevaret mig – således som han har gjort det mange gange før. Men min kærlighed og taknemlighed gælder også alle jer for de mange bønner I har bedt på mine vegne.

Jeg er så taknemlig fordi jeg har så loyale, hengivne og dygtige rådgivere i Det øverste Præsidentskab – præsident Tanner, præsident Romney og præsident Hinckley. Jeg er også taknemlig for præsident Benson og De tolv Råd samt generalautoriteterne. Disse vidunderlige og trofaste brødre går foran, så Herrens værk kan gå fremad. Det er Herrens værk, og han står ved roret.

Selv om mine kræfter ikke tillader mig at gøre alt det jeg kunne tænke mig at gøre i øjeblikket, så er jeg velsignet og vil fortsat gøre min del efter bedste evne. Jeg ville ønske jeg havde flere kræfter, men lige så længe jeg har kræfter overhovedet vil jeg fortsat bære mit vidnesbyrd

om sandheden i dette store sidste dages værk, og bede om Herrens velsignelser og vejledning for os alle.

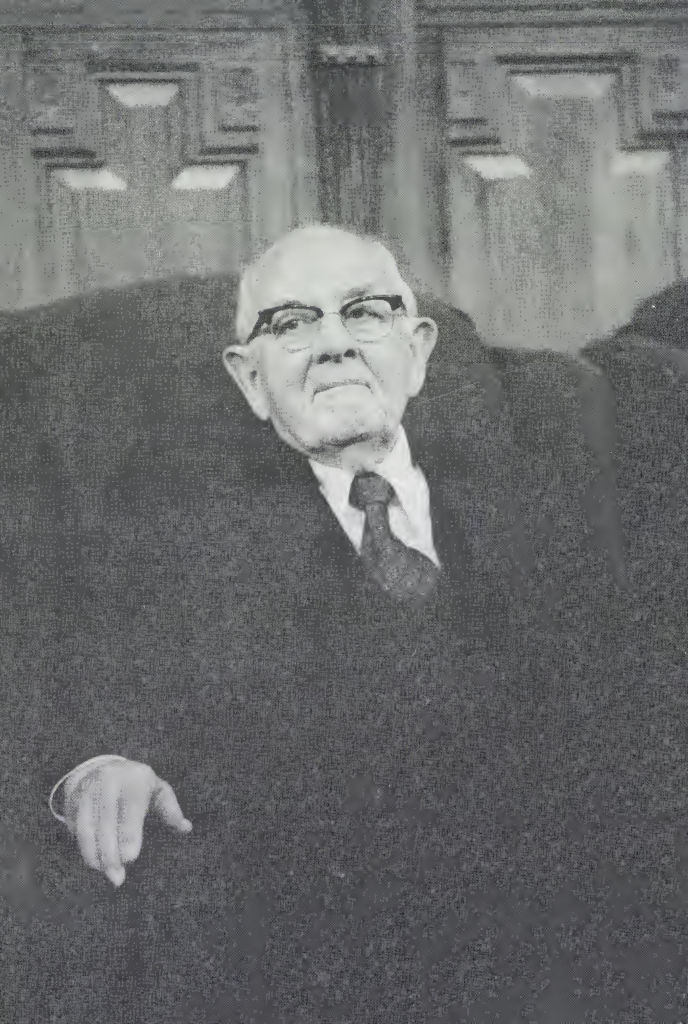
Jeg er så taknemlig at jeg kan være sammen med jer her til denne general-konference. Jeg føler stor taknemlighed overfor min himmelske Fader fordi han har givet mig en rolle i hans rige under dets fremgang imod sin guddommelige skæbne.

Det er nøjagtigt et år siden jeg sidste gang deltog i en konference her i tabernaklet. Som I måske ved lå jeg på hospitalet under oktoberkonferencen 1981. Sidste år i april fastslog jeg kirkens trefoldige mission:

For det første at forkynde Herrens, Jesu Kristi evige evangelium for enhver nation, slægt, tungemål og ethvert folk.

For det andet at fuldkommengøre de hellige, ved at berede dem til at modtage evangeliets ordinanser, og opnå ophøjelse gennem instruktion og disciplin.

For det tredje at forløse de døde ved at udføre stedfortrædende evangeliske or-

dinanser for dem, som har levet på jorden. (Se *Den danske Stjerne*, oktober 1981, s. 6).

Alle disse tre ting er en del af et samlet arbejde – for at hjælpe vor Fader i Himlen og hans Søn, Jesus Kristus, i deres store og herlige mission „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket”. (Moses 1:39). Jeg vil gerne forny denne erklæring i dag.

Lad os aldrig glemme disse hellige principper, og lad os gøre dem til en integreret del af vort liv: nemlig *at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige, og forløse de døde*.

Vi er taknemlige for kirkens vækst over hele verden, eftersom vi nu er nået 5.000.000 medlemmer. Og som jeg har sagt før vil vi, hvis vi vil gøre vores del, have endnu større fremgang ikke alene i antal, men også i vort folks retfærdighed.

Ifølge de bekendtgørelser der netop er givet om planerne for at bygge yderligere 4 nye templer, ét i Boise, Idaho, ét i Denver, Colorado, endnu ét er Taipai, Taiwan, og ét i Guayaquil, Ækvador – fortsætter vi perioden med det mest intense tempelbyggeri i kirkens historie. Når disse 4 templer er færdige vil vi have ikke mindre end 41 templer som fungerer rundt omkring i verden.

Bygningen af disse templer gør det påkrævet at alle kirkens medlemmer samtidigt lægger stadig større vægt på genealogiske undersøgelser. Tempelbyggeriet vil endvidere fordrer at de hellige gør det til et princip regelmæssigt at gå i templet. Der findes intet der opbygger åndeligheden og vor forståelse for præstedømmets principper mere end regelmæssige tempelbesøg.

Præsident Spencer W. Kimball

Når I, mine søskende, læser om problemer så mange steder i verden, så husk at Herren vidste at disse problemer ville komme, og at han forudså hvordan hans kirke og folk ville udvikle sig på trods af disse problemer. Vær frimodige, for Herren leder sin kirke. Som generalautoritet i næsten 40 år har jeg set hvordan han leder denne kirke. Jeg forundres over hvordan han kan få sine formål gennemført ved at benytte os i vor svaghed – men han gør det!

Søskende – I skal elske hverandre! Hav kærlighed i jeres hjem og i jeres hjerter! Vær fredsstiftere, selv om også vi er nødt til at leve i en verden fyldt med krige og rygter om krige. (Se L&P 45:26). Følg de råd I modtager ved denne generalkonference. Og jeg vil også gøre mit bedste for at følge dem. Stol på Herren og hans åbenbarede hensigter, selv om hans hensigter ikke altid står så tydeligt for os i øjeblikket.

Kære søskende, vær gode medlemsmissionærer. Følg brødrene. Studer lærdommene i skrifterne. Dyrk jeres have. Ryd op, mal og reparer jeres hus, og hold orden i jeres haver. Brug ikke mere end I tjener. Vær god ved jeres næste. Vær en god borger, ligegyldigt hvilket land I bor i. Hold sabbatsdagen hellig. (Se 2. Mos. 20:8-10). Hold jeres familiehjemmeaften regelmæssigt hver mandag aften. Dette er mine råd til jer lige nu, sådan som det har været så mange gange tidligere.

Kære søskende bed for kirkens opponenter, elsk jeres fjender. (Se Matt. 5:44). Brug visdom og dømmekraft i alt hvad I siger og gør, så vi ikke giver andre mennesker grund til at tænke dårligt om kirken eller dets folk. Dette værk, som Satan i sin forfængelighed søger at

D. Arthur Haycock, personlig sekretær for præsident Spencer W. Kimball, oplæser præsident Kimballs indledende bemærkninger ved konferencen.

nedbryde, har Gud anbragt på jorden for at opløfte menneskeheden.

Lad os huske disse hellige principper: Forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige, og forløse de døde.

Når denne konference er slut, lad os da gå hjem til vore ward, stave og grene med en fornyet beslutning om at gøre alt bedre og blive bedre. Herren passer på jer. Han vil hjælpe jer under jeres personlige prøvelser og udfordringer,

hvis I holder jer nær til ham. Dette kan jeg vidne om, som én der selv har været igennem et par udfordringer.

Herren har ikke lovet at vi vil være fri for modgang og vanskeligheder. Han har i stedet givet os en kommunikationslinie, kendt som bøn, hvorved vi kan ydmyge os og søge hans hjælp og guddommelige vejledning. Jeg har tidligere sagt at „de, som når ned til dybderne i livet, hvor de i stilheden hører Guds røst, har den stabiliserende kraft, som fører dem frelste og roligt gennem besværlighedernes storme”. (*Den danske Stjerne*, juni 1974, s. 259).

Nu har jeg levet i mere end halvdelen af de 152 år den genoprettede kirke har bestået på jorden i denne uddeling. Jeg har været vidne til dens forunderlige

Et højdepunkt i konferencen var afslutningstalen af præsident Spencer W. Kimball her til venstre set sammen med præsident N. Eldon Tanner, førsterrådgiver i Det øverste Præsidentskab og ældste Gordon B. Hinckley rådgiver i Det øverste Præsidentskab.

vækst, indtil den nu er grundfæstet i verdens 4 hjørner. Som profeten Joseph sagde:

„Vore missionærer går ud til forskellige nationer, og i Tyskland, Palæstina, New Holland, Australien, Ostindien, og andre steder, er sandhedens banner rejst. Ingen uheldig hånd kan standse værket i dets fremgang. Forfølgelserne kan rase, pøbelhobe kan forenes, hære kan samle sig, bagvaskere kan krænke os, men Guds sandhed vil tappert, ædelt, og uafhængigt fortsætte sin fremgang, indtil den har gennemtrængt ethvert kontinent, besøgt ethvert klima, fejet igennem ethvert land og lyd i hvert eneste øre, lige til Guds hensigter er fuldført, og den store Jehova vil sige at arbejdet er gjort.” (*History of the Church*, 4:540).

Lad os derfor tillidsfuldt fortsætte Herrens værk, mens vi glæder os til den herlighed der er lovet os i årene som kommer. Alt hvad Gud har lovet vil blive opfyldt gennem vor trofasthed.

Jeg vil endnu engang udtrykke min kærlighed til Herren for min hustru og min familie, for mine brødre og for hver eneste en af jer. Jeg kan fornemme jeres kærlighed og håber til gengæld også at I kan fornemme min. Jeg efterlader jer mine velsignelser. Gud, vor himmelske Fader lever. Jesus er Kristus, Faderens enbårne i kødet. Han lever. Han er vores ældre bror, vor Frelser og vor Forløser. Dette er mit højtidelige vidnesbyrd til jer, mine kære søskende, og jeg bærer det for jer i kærlighed, i taknemlighed og i ydmyghed, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Jesu opstandelse

---

*Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Mine kære søskende, her i denne påske-tid er jeg taknemlig for muligheden jeg har for at bære vidnesbyrd om Jesu opstandelse, og fremlægge noget af det hvorpå dette vidnesbyrd er grundlagt.

„Han er opstanden, han er ikke her.” (Mark. 16:6). Disse ord, som er så udførlige i al deres enkelthed, bekendtgjorde den mest betydningsfulde begivenhed som er optegnet i historien, Herren Jesu opstandelse – en begivenhed der var så ekstraordinær at selv apostlene, som havde haft den allernærmeste omgang med Jesus under hans jordiske mission, og som omhyggeligt var blevet belært om de kommende begivenheder, havde vanskeligt ved at fatte virkeligheden af dens fulde betydning. Første gang de hørte om begivenhederne „syntes (de) dem at være løs tale” (Luk. 24:11), således som det har syntes for millioner af mennesker som levede og døde før den dag. I enhver bakke og dal er menneskelegemer blevet begravet og smuldret til støv, men indtil denne første påskemorgen havde ingen nogen sinde rejst sig fra graven.

Når vi taler om at Jesus blev oprejst

mener vi at hans førjordiske ånd, som var i hans jordiske legeme fra fødselen i stalden indtil han døde på korset, genindtog hans legeme, og disse to ting – Jesu åndelige legeme og hans fysiske legeme – blev uadskilleligt sammenføjet, og oprejstes fra graven til en udødelig sjæl.

Vi tror på, og bærer vidnesbyrd om, at Jesus ikke alene besejrede døden for sig selv for selv at opstå med et herligt legeme, men også at han ved at gøre dette tilvejebragte en verdensomspændende opstandelse. Dette var endemålet og hensigten med den mission han blev indsat og ordineret til i Det store Råd i Himlen, dengang han blev valgt til at være vores Frelser og Forløser.

Med hensyn til Jesu jordiske mission krævede hans rolle som Forløser 4 ting af ham:

For det første at hans førjordiske ånd blev ikklædt et jordisk legeme, det som skete dengang englen fra Himlen sagde til de beskedne fårehyrder: „Frygt ikke . . . thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren.” (Luk. 2:10-11).

For det andet at han led for alle mennesker, hvilket hovedsageligt skete i Getsemane hvor han gennemgik sine allerstørste lidelser. Han beskriver selv disse intense lidelser idet han siger at de „gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk –

dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn”. (L&P 19:18-19).

For det tredje at han gav sit liv. Han døde på korset efter at være afskyet og forrådt, og efter at have lidt forfærdelige nedværdigelser, hvilket der ingen diskussion er om selv blandt ikke-troende. Men at han gav sit liv frivilligt, i den udtrykkelige hensigt at tage det op igen ved opstandelsen, er ikke helt så accepteret i verden. Men dette er imidlertid kendsgerningen. Han blev virkelig mishandlet af ondskabsfulde mennesker, selv om han hele tiden havde magten til at standse dem.

„Jeg sætter mit liv til,” sagde han „for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen.” (Joh. 10:18).

Denne magt havde han arvet fordi han blev født af jomfru Maria (en dødelig kvinde), og var søn af Gud (et udødeligt, celestialt væsen).

Ved således at have påtaget sig dødelighed, lidt i Getsemane for alle menneskers synder og givet sit liv på korset, manglede han kun at bryde dødens bånd – det fjerde og sidste krav – for at gennemføre sin mission som Forløser. Han havde gentagne gange belært om at hele hans jordiske liv bevægede sig fremad mod denne fuldbrydelse. Den

blev overskygget af de udtalelser han kom med om at nedlægge sit liv og tage det op igen. Til den sørgende Martha havde han sagt: „Jeg er opstandelsen og livet.” (Joh. 11:25). Og til jøderne: „Bryd dette tempel ned, og på tre dage skal jeg rejse det igen.” (Joh. 2:19).

Opstandelsen var så fremmed for den menneskelige erfaring at selv Jesu tro tilhængere havde vanskeligt ved at fatte den. Men selv de der korsfæstede Jesus havde imidlertid hørt om denne lære. De blev forvirrede over den, gik til Pilatus, „og sagde: ‚Herre, vi er kommet i tanke om, at denne bedrager sagde, mens han endnu levede: Efter tre dages forløb opstår jeg.’” Og med Pilatus’ samtykke satte de vagt ved graven „for at ikke hans disciple skal komme og stjæle ham og sige til folket: ‚Han er opstået fra de døde.’” (Matt. 27:63-64). Således gik det til at disse vagter, man havde ansat, blev ufrivillige vidner til at graven åbnedes af englen (se Matt. 28:2-4), hvilket var de sidste forberedelser til at den opstandne Herre kom til syne.

Den første der så ham var Maria Magdalene. Da Peter og Johannes tidligt om morgenen havde bevidnet udsagnet om at Jesu legeme ikke længere var i graven gik de bort. Men Maria blev i haven og hun græd. Da hun vendte sig fra den tomme grav så hun „Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus.

Jesus siger til hende: ‚Kvinde! hvorfor græder du? Hvem leder du efter?’ Hun mente, det var havemanden og svarer: ‚Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham.’

Jesus siger til hende: ‚Maria!’ ” Hun genkender hans stemme „vender sig om

og siger til ham ... „Rabbuni!” (Det betyder: Mester).”

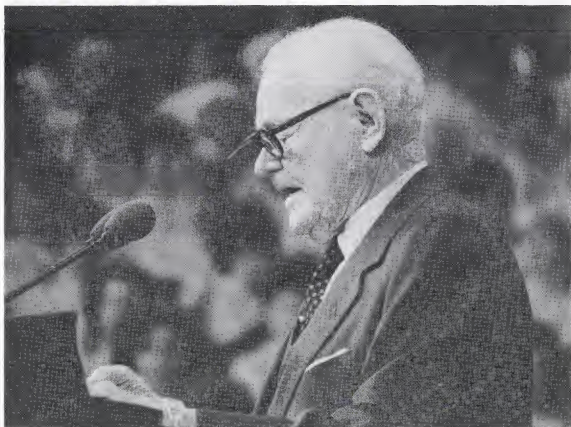
Han afviser hende blidt og siger fortsat: „Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.” (Joh. 20:14-17).

Senere, omkring solnedgang, kom Maria, Jakobs mor, og Salome samt andre kvinder ud til graven med vellugtende salver for at salve legemet til begravelsen. (Se Mark. 16:1). De så at graven var åben, og Jesu legeme var væk. Til deres bestyrtelse mødte de to mænd i strålende klæder, og disse mænd sagde: „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden.”

(Luk. 24:5-6). Da de gik hen for at fortælle dette til Jesu disciple, kom Jesus dem selv i møde og sagde: „Vær hilset!” og de gik hen til ham og omfavnede hans fødder og tilbad ham.” (Matt. 28:9). Senere den samme dag da Kleofas og en anden var kommet rejsende fra Emmaus kom Jesus dem i møde, og gik hen til dem uden at de kendte ham. Da han indledte en samtale med dem gentog de overfor ham hvad kvinden havde sagt. Da de lød til at tvivle sagde han til dem: „Åh, hvor I er uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt!” Så åbnedes deres forståelse af det skrifterne sagde om ham. Under opholdet i Emmaus „tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da

Sneen faldt på konferencens anden dag og disse kirkemedlemmer søgte beskyttelse under paraplyerne mens de ventede på at Tabernaklets døre skulle åbnes. Salt Lake Templet ses i baggrunden.

Præsident Marion G. Romney, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

åbnedes deres øjne, og de kendte ham; men så blev han usynlig for dem". (Se Luk. 24:13-31).

Om aftenen, da disciplene hørte at Jesus havde vist sig for Simon og Kleofas, stod Jesus „selv midt iblandt dem". For at berolige dem og forsikre dem om at han ikke var en ånd viste han dem sine hænder, sine fødder og sin side, idet han sagde: „,Føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har.'

Men da de af glæde herover stadig var vantro og undrede sig, sagde han til dem: „Har I noget at spise her?'

Så gav de ham et stykke af en stegt fisk. Og han tog det og spiste det i deres påsyn." (Se Luk. 24:36-43).

Og således gik det til denne begivenhedsrige dag, at hans tidligere omgangsfæller så hans herliggjorte, opstandne legeme.

Men de ikke alene så ham de hørte også hans stemme og følte på sårene i hans hænder, på hans fødder og i hans side. Han tog maden og spiste den mens de så på det. De vidste med sikkerhed at han havde påtaget sig sit legeme, som de selv havde anbragt i graven. Deres sorg blev vendt til glæde i bevidsthed om at han levede, en udødelig sjæl.

Jesus virkede blandt sine disciple i Det hellige Land i 40 dage. Han viste sig atter for sine disciple i Jerusalem, mens Tomas var til stede (se Joh. 20:26-29), og ved Tiberiassøen, hvor han bad dem kaste nettet ud og fange fisk, inviterede han dem til at spise sammen med sig, gav dem noget at spise som han selv havde lavet til over et bål, og instruerede dem i tjenestegerningen (se Joh. 21:1-14). På et bjerg i Galilæa gav han de elleve besked

på at undervise alle nationer i evangeliet. (Se Matt. 28:16-18). Og til sidst, da han havde velsignet dem i Betania, så de hvordan han „opløftedes til Himlen”. (Se Luk. 24:50-53).

Da hans mission i Palæstina var slut besøgte han nephiterne i Amerika, for at de også måtte kende til hans opstandelse. Hans Fader præsenterede ham således for dem: „Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag.” Da de så ham nedstige fra Himlen beskrev de ham således: „Et menneske . . . klædt i en hvid kjortel.” Jesus præsenterede sig selv som „Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden”. De så ham, de hørte ham, og da han bad dem komme nærmere trådte de allesammen „frem og stak hænderne i hans side og følte arrene efter naglerne i hans hænder og i hans fødder”, og så vidste de med sikkerhed at han var den opstandne Forløser, og kunne vidne om dette. (Se 3 Ne. 11:7-15).

Og således som han efter sin opstandelse viste sig for sine tilhængere i Det

hellige Land, og for nephiterne i Amerika, således har han vist sig i vore dage. Denne uddeling åbnedes faktisk ved et herligt syn, hvor profeten Joseph fik besøg af Faderen og Sønnen. Han hørte deres stemmer, for de talte begge til ham. Faderen præsenterede personligt den opstandne Jesus for ham. Han så deres herliggjorte legemer, og bagefter beskrev han dem således: „Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes, ligeså har Sønnen.” (L&P 130:22).

Cirka 12 år senere viste Frelseren sig selv for Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon var på dette tidspunkt sammen med Joseph Smith. De bar begge deres vidnesbyrd om „at han lever! Thi,” sagde de, „vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne.” (L&P 76:22-23).

I Kirtland templet så profeten i selskab med Oliver Cowdery ham atter: „Sløret blev borttaget fra vort sind,” skriver de, „og vor forstands øjne åbnedes.

Vi så Herren stå på talerstolens brystværn foran os, og under hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld af farve som rav.

Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solens i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres talsmand hos Faderen.” (L&P 110:1-4).

Kun Jesus kunne udføre den påkrævede uendelige forsoning, fordi han var det eneste syndfri menneske som nogen sinde har levet på jorden, han havde levet et syndfrit liv og kunne derfor bruges som offer og fordi han var Guds

Søn havde han magt over liv og død. Ingen kunne tage hans liv, hvis ikke han havde været villig til at give det. „Ingen tager det fra mig,” sagde han, „men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen.” (Joh. 10:18). Det var derfor han gennem sin uendelige kærlighed og barmhjertighed som stedfortræder kunne betale den gæld som var opstået ved at overtræde loven, og således kunne han tilfredsstille retfærdighedens krav.

Vi står endnu i yderligere gæld til Jesus, fordi han ved forsoningen ikke kun tilfredsstillede retfærdighedens krav, men han satte også barmhjertigheden i funktion, hvorved menneskene kan blive forløst fra den åndelige død. For selv om menneskene ikke er ansvarlige for den jordiske død, er de ansvarlige for den åndelige død som udelukker dem fra Faderens nærhed.

Alle mennesker, som bor på jorden, er underlagt retfærdighedens indflydelse, men også ugudelighedens og ondskabens indflydelse. De er dog også begavede med den guddommelige, moralske handlefrihedens gave, og intet menneske som nogen sinde har levet på jorden og nået ansvarlighedens alder har, udover Jesus, kunnet udøve denne handlefrihed i alle ting, uden at føle sig tiltrukket af den ondes indflydelse. Alle har syndet. Hvert eneste menneske er derfor urent i samme udstrækning som de har syndet, og på grund af denne urenhed er de forvist fra Herrens nærhed så længe som de har virkningerne af deres fejltagelser på sig.

Eftersom vi lider denne åndelige død som følge af vore egne overtrædelser, kan vi ikke kræve frifindelse derfor af hensyn til retfærdighedens sag. Der er heller ingen mennesker der har kraften i

sig selv alene til fuldstændigt at genoprette deres fejl, så de helt kan blive rensede fra virkningerne deraf. Hvis mennesket skal fritages for følgerne af deres egne overtrædelser og bringes tilbage til Guds nærhed, er de nødt til at tage imod den godgørelse som tilbydes af én eller anden formidler udenfor dem selv, én som kan befri dem for virkningen af deres egne synder. Det er i den hensigt Jesu Kristi forsoning blev planlagt og udført.

Det blev verdens største og mest enestående kærlighedsgerning, som blev udført af Jesus på grund af hans kærlighed til os. Derved imødekom han ikke alene retfærdighedens krav – hvilket krav vi havde måttet lide under evigt og altid på grund af vore egne overtrædelser – men han satte også barmhjertighedens lov i funktion, den lov hvorved alle mennesker kan blive rensede for deres synder.

Uanset hvad vi tror på og hvordan vi lever, vil vi alle opstå, for gennem Kristi

---

„Når jeg mediterer over forsoningen . . . bevæges jeg til den dybeste taknemlighed og påskønnelse min sjæl evner at føle.”

---

forsoning har han uden forbehold forløst hvert eneste menneske fra graven. Således er det dog ikke med hensyn til tilgivelsen for og forløsningen fra virkningerne af vore egne overtrædelser. De eneste mennesker som får tilgivelse for

dette og bliver forløst, er dem som accepterer og adlyder de regler vor Forsoner har foreskrevet, og således hvad angår deres egne synder indordner sig Kristi forsonende blod.

Han har bestemt reglerne i sit evangelium – Jesu Kristi evangelium – hvilket er barmhjertighedens lov, hvori det første krav er at acceptere Jesus for det han er, vores bogstavelige Forløser. Dette er „tro på den Herre Jesus Kristus”. (Den 4 Trosartikel). Derpå følger at vi skal vende os fra vore synder, og så vidt det står i vores magt genoprette hvad vi har forbrudt. Dette er omvendelse.

Hvis vi ikke efterkommer disse krav og lever efter evangeliets andre principper og ordinanser, vil vi stå udenfor barmhjertighedens plans rækkevidde, og blive overladt til retfærdighedens lov, som vil kræve at vi lider for vore egne synder, nøjagtigt som Jesus led. (Se L&P 19:16-18). For „den, der ikke øver sig i tro til omvendelse, er udsat for hele lovens

retfærdige fordringer; derfor er den store og evige forløsningsplan kun for den, som har tro til omvendelse”. (Alma 34:16).

Når jeg mediterer over forsoningen – hvorved jeg er sikker på en opstandelse, samt muligheden jeg har fået for gennem tro, omvendelse og trofasthed til enden, at opnå tilgivelse for mine synder – bevæges jeg til den dybeste taknemlighed og påskønnelse min sjæl evner at føle, og så kan jeg af hele mit hjerte stå inde for denne linie: „O, hvilken kærlighed, at han til jord kom ned og døden for mig led.” („O, se hvilken kærlighed”, Sange, nr. 87).

Det er sådanne tanker der fylder mit sind ved påsketid, når vi fejrer Jesu Kristi opstandelse, der så stille og roligt blev bekendtgjort af en engel som sagde: „Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt.” (Matt. 28:6).

Om dette bærer jeg mit højtidelige vidnesbyrd i Jesu Kristi, vor Forløseres hellige navn. Amen. □

Rådgivere i Det øverste Præsidentskab, præsident N. Eldon Tanner til venstre, præsident Marion G. Romney og præsident Gordon B. Hinckley.

„Det skader ikke”

---

*Eldste Marvin J. Ashton
De tolv apostles Kvorum*

Det er ikke ret tit at eleverne husker mange ord af det deres lærer lærte dem i over 24 timer. Og alligevel er der nogle tidligere elever som 50 år senere, med stadig påskønnelse, mindes de ord en lærer sagde til sin klasse ved begyndelsen af hver eneste dag. Hver eneste morgen i skolen indpodede denne temmelig fordringsløse, jævne, kloge dame betydningen af ærlighed i vort sind, ved at få os til at sige: „En løgn er enhver kommunikation som meddeles andre i den hensigt at bedrage.”

Når jeg sammenligner denne definition med det jeg har fundet i et leksikon, hvor der står: „En løgn er en usandfærdig udtalelse som gives i den hensigt at snyde eller bedrage,” påskønner jeg i høj grad hendes definition. En løgn kan udmærket kommunikeres uden der overhovedet bliver sagt et ord. Somme tider kan et nik eller tavshed bedrage. Et par andre måder, at bibringe en løgn på er en tvivlsom investering i forretning, et fejlnotat i en hovedbog, uærlig brug af smiger, eller hvis man ikke fremkommer med alle kendsgerningerne vedrørende en given ting.

Efter at denne vidunderlige kvinde, som aldrig nogen sinde blev gift, men som havde en så moderlig indflydelse på mange af os, hver dag havde fået os til at sige disse ord, belærte hun os i få ord om vigtigheden af at holde os til sandheden under alle forhold. Ofte sagde hun ganske enkelt: „Lad være med at lyve. Lad være med at fortælle en løgn. Lad være med at deltage i løgn.”

Hvor alvorligt er det at lyve? Vi får en idé når vi i alle skrifterne læser at djævelen er far til al løgn. (Se 2 Ne. 2:18). Den måde, hvorpå han underviser i denne ondskabsfuldhed, ses i Lære og Pagter afsnit 10: „(Satan) siger til dem: Bedrag . . . det skader ikke jer. Således (siger han) . . . at det ikke er nogen synd at lyve . . . indtil han . . . fanger dem i deres egen snare.” (L&P 10:25-26).

Men vi kan ikke skjule os bag løgnens fader og sige: „Satan fik mig til at gøre det.” Det eneste han siger er: „Det skader jer ikke,” og således får han os til at fange os selv i vor egen fælde.

Det er en synd at lyve. Det er en tragedie at blive offer for løgn. Man bliver ikke på et øjeblik fanget i uærlighedens og

forvanskningens fælde. En lille løgn eller uærlighed fører til en anden, indtil gerningsmanden er fanget i løgnens spindelvæv. Og som den engelske ordbogsforfatter og skribent Samuel Johnson skrev, så er „vanens lænker i reglen for spinkle til at man kan mærke dem indtil de er for stærke til at man kan bryde dem.” (*The International Dictionary of Thoughts*, s. 348. Samlet af John P. Bradley, Leo F. Daniels, Thomas C. Jones. J. G. Ferguson Publishing Co., Chicago 1969). Mennesker, som bliver offer i denne fælde, må ofte kæmpe sig gennem livet, og slæbe rundt på deres tunge byrde fordi de ikke er villige til at erkende deres problem, og gøre sig anstrengelser for at forandre sig. Mange mennesker vil ikke betale den pris det koster for at slippe fri af løgnens lænker. Mange er måske helt opmærksomme på værdien af at være ærlig, men alligevel ikke i stand til at tage det første skridt tilbage mod ærlighed.

„I alt hvad vi siger og gør bør vi spørge os selv: „Er det rigtigt? Er det sandt?” og ikke „Er det hensigtsmæssigt, tilfredsstillende, bekvemt eller betaler det sig?””

Hvis vi analyserer nogle af grundene til at folk lyver, kan vi måske undgå eller slippe ud af denne rædsomme fælde. Somme tider snyder og lyver vi for at undgå personlig skam. For nylig hørte jeg om en ung dame der var blevet

afskediget på grund af uærlighed. Da hun søgte et andet job fortalte hun den nye arbejdsgiver at hendes tidligere chef havde et familiemedlem der skulle sættes ind på hendes plads. Hun har sikkert fortalt venner og familie den samme historie for at undgå skamfølelse. Økonomiske problemer bliver måske forklaret til andre med usandheder. Har I ikke også somme tider hørt nogen sige: „Jeg havde alt for travlt til at få dette gjort,” når sandheden var at de havde glemt det? Andre benytter uærlighed til at udsætte, til at opnå fordele, til at gøre indtryk, til at smigre eller til at ødelægge. Nogle mennesker lyver bevidst eller ubevidst for at ødelægge andre. Jalousi eller mindreværdsfølelser kan være årsag til at vi nedvurderer andres vaner eller karakter. Har I lagt mærke til hvordan et overdrevent ambitiøst menneske benytter falsk smiger til egen fordel?

Løgn bruges ofte som undskyldninger for mangel på mod. Somme tider er løgn ikke andet end undskyldninger for dårligt arbejde. I reglen er én løgn eller ét bedrageri nødt til at dækkes af en anden løgn. Løgne kan ikke stå alene. Den enkelte løgn er nødt til hele tiden at støttes af mere og mere af samme slags. Der er nogle mennesker som vil have os til at tro at der ikke er noget der hedder rigtigt eller forkert – at alting er relativt eller afhænger af forholdene. Vi må aldrig forlede os til at tro at den rette opførsel og de rette beslutninger bygger på en bekvemmelighedssti som ligger midt imellem rigtigt og forkert.

I vore dages verden, hvor bedrageri er så udbredt indenfor annoncer, ophavsret, forfremmelser og markedsføring, kunne en god bøn meget vel lyde således: „Hjælp mig, o Herre, til at holde mig fri,

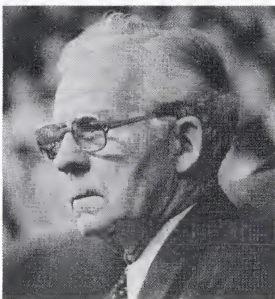
ikke alene for personligt bedrag, men skænk mig også visdom til at undgå de mennesker som er ude på at ødelægge mig eller mine ved bedrageriske midler.” Hvordan bliver man offer for uærlighed? Der er mange måder, men lad os undersøge et par stykker.

Vi kan læse en magtfuld udtalelse i Esajas som oplyser om én af grundene: „Grådige er de hunde, kender ikke til mæthed. Og sådanne folk er hyrder! De skønner intet, de vender sig hver sin vej, hver søger sin fordel.” (Es. 56:11). Grådighed kan få et menneske til både at være uærlig og godtroende. Dette tales der om i L&P 68:31-32: „Deres øjne er fyldt med griskhed. Det burde ikke være således og må afskaffes mellem dem.” Og i L&P 9:13 gives et godt råd til dem som vil undgå bedrageriske foretagender: „Vær tro og giv ikke efter for nogen fristelse.”

En ven betroede mig for nylig at han havde mistet en masse penge på en plan, som skulle have gjort ham rig, og at det skete fordi han ikke kunne styre sin grådighed. Mange af os ønsker os mere og mere – bruger mere end vi tjener – og dette gør os modtagelige for uærlige tilbud. Hvis der tilbydes overdrevne belønninger, eller gives tilbud som man kun vil få denne ene gang i livet, bør man holde sig fra dem.

Ofte benyttes betydningsfulde, velkendte navne, eller uberettigede henvisninger til særlige samfund eller religiøse tilhørsforhold, blot for at opnå troværdighed, og åbne døren for salgsbedrag.

Undgå mennesker som ønsker omgående beslutninger eller kontanter lige nu. Alle investeringsmuligheder, som er noget værd, kan stå for overvejelser og nøjere undersøgelser. Vi må have alle de tilgængelige kendsgerninger, og overveje

Ældste Marvin J. Ashton fra De tolv apostles Kvorum.

dem nøje, og derpå træffe beslutninger som er i alles bedste interesse. Når man kommer ud for tilfælde eller situationer, der kun lige er acceptable, er den personlige retskaffenhed en vigtig ting i enhver beslutning. Når vi ikke klart kan se om det der gøres er rigtigt kan vores personlige ærlighed hjælpe os til at skelne og afsløre de relevante punkter eller kendsgerninger, som andre måske ikke er opmærksomme på. Et retskaffent menneske vil hjælpe andre til at være ærlige. Et retskaffent menneske vil stille nøjagtige spørgsmål, og give akkurate svar. Retskaffenhed gør det muligt for os personligt at følge en retfærdig kurs længe før det er tid at handle.

Et klogt menneske vil ikke uden skrupler lade sig fange i en fælde af en bedrager, på grund af falsk stolthed. Ofte bliver folk bedraget fordi deres falske stolthed afholder dem fra at stille spørgsmål og søge yderligere oplysninger. Et menneske nøjes ofte med at nikke bekræftende, af frygt for at føle sig dum eller blive

betragtet som uvidende, når han ikke rigtigt forstår den veltalende sælgers talegaver. „Hvad betyder det?” „Hvad risikerer man?” „Hvilke fælder er der?” „Lad mig høre lidt om firmaet.” „Hvilke anbefalinger har du?” Sådanne spørgsmål er nok værd at stille, og få svar på. Når en sælger hensynsløst anvender enkle, men svage ord, som f.eks. „der er selvfølgelig begrænsninger”, „dispensationer”, „renteydelser”, „afgiftsfri”, „binde sig til” og „afbetaling” – eller taler udenom, eller handler „under diskretion” – må køberen hellere være opmærksom.

Hvis man ikke ved hjælp af sin egen ekspertise kan træffe kloge beslutninger bør man søge råd hos mennesker som ved noget om tingene, og som man kan stole på. Tilbud, der ikke kan vente eller stå for et nøjere eftersyn, har ingen værdi.

Abraham Lincoln sagde engang: „Hold jer til enhver som holder sig til det rette. Hold jer til ham så længe han gør det rette, og forlad ham når han handler forkert.” (*The Home Book of Quotations*, s. 1726. Udvalgt og arrangeret af Burton Stevenson. Dodd, Mead og Co. New York 1935).

Vi lever i en tid hvor den „høflige løgn”, den „hvide løgn”, den „bekvemme løgn”, den „vildledende løgn”, den „handel som kun kommer én gang i livet”, og „muligheden for nogle få og udsøgte venner” er noget man ivrigt taler for og anbefaler. Sælgere, som med forsæt tilbyder tvivlsomme forretninger, har altid og vil fortsat jagte den godtroende.

Heldigvis eller desværre er forretningsklimaet altid godt for dem der har noget at tilbyde. I nedgangstider eller under lavkonjunkturer opmuntres til uklog

gæld, af sælgere som ønsker at give os mulighed for at supplere vore utilstrækkelige midler. I opgangstider, hvor folk har rigeligt, er der nogen som forsøger at overbevise os om at det netop er tiden til at låne, spekulere, og bevæge sig op på en højere levestandard, ved at køre på den garanterede større indtægt som kommer i morgen. Hvor ofte hører vi ikke: „Jeg ville være blevet rig hvis ikke den økonomiske situation var blevet så dårlig?” Historien burde have lært os allesammen at der er tilstrækkelig risiko og usikkerhed under normale forhold, eller ved forsigtige investeringer, som giver grund til de advarsler der lyder imod de overdrevne og gentagne tilbud, som kommer fra mennesker der vil have os til at indgå usikre forretninger.

Det er oftest de mennesker, der har mindst råd til det, der kommer i gæld for at skaffe penge til intrigante pengemagere, og som lider størst skade når regnskabet time kommer. Det er helt rigtigt at gæld er et indfiltreret edderkoppespind. Samuel Johnson har også sagt: „Gør dig ikke til vane at betragte gæld som noget du har af bekvemmelighedshensyn – så vil du opdage at det er en ulykke.” (*The International Dictionary of Thoughts*, s. 196). Vi vil gerne opmuntre alle til at undgå at komme i gæld af spekulationshensyn. „Kærlighed til penge er en rod til alt ondt.” (1 Tim. 6:10). Den rette balance i administrationen af vore penge bør være et fortsat mål for alle som vil være fri for økonomisk trældom.

Præsident N. Eldon Tanner har kloget rådet: „Det valg at tjene Gud behøver ikke nødvendigvis at udelukke et hus eller en tilstrækkelig indkomst, eller de ting i denne verden, som bringer glæde og lykke, men det kræver derimod, at vi ikke vender os bort fra Gud og Jesu

Kristi lærdomme under tilfredsstillelsen af vore timelige behov.” (*Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 303).

Det bør være enhver sidste dages helligs mål at blive et sådant menneske hvorom man kan sige: „Hans ord står ved magt.” Vi bør spørge os selv i alle vore ord og gerninger: „Er det rigtigt? Er det sandt?” og ikke: „Er det hensigtsmæssigt, tilfredsstillende, bekvemt eller betaler det sig?” Men bare: „Er det rigtigt?” Den kloge vil overveje: „Hvad er rigtigt?” Den grådige: „Hvad betaler sig?”

Somme tider vil folk, som støtter investeringer, råbe højt og gøre brug af uærlig forsinkelsestaktik, på grund af pres ved økonomiske modsætninger, og ulykker i kampen for at overleve. Ærligheden kompromitteres af visse mennesker, når fejltagelserne synes uundgåelige. Retskafne mennesker vil holde sig til sandheden, og stå fast under succes såvel som i uheld.

Ærlighed er et fundament. Det er rigtigt at løgn er medskyldig i enhver anden uvane. Eller som én har sagt: „Til synd anvendes mange redskaber, men løgn er ét af dem som kan bruges til alle synder.” (O. W. Holmes i *The Home Books of Quotations*, s. 1111). Bedrag, uoprigtighed og snyderi er altsammen en form for løgn – og, kære unge mennesker, snyderi er ikke altid noget der kun foregår i eksamenstiden.

Løgn ødelægger andre. Løgn får os på en behændig måde til at ødelægge os selv, mens vi fanges i fælden og knuser vores egen personlighed og troværdighed. Er vi fri for løgn og bedrag vil vi blive stadig bedre, og det giver os alle fred i sindet. For kort tid siden kom én af mine venner – som længe har lidt og fortsat vil lide, fordi han har fanget sig selv i løgnens fælde – bekymret til mig og

sagde: „Jeg har levet så længe på løgne, og jeg har fortalt så mange løgne gennem årene at jeg ærligt kan sige at jeg ikke rigtig ved hvornår jeg taler sandhed.” Da jeg første gang hørte dette fik jeg medlidenhed med ham. Men da jeg havde tænkt over det et øjeblik spekulerede jeg på om det han sagde nu også var rigtigt eller endnu en løgn. Løgnerne havde fyldt min vens liv med problemer. Ingen som helst vil kunne overbevise dette offer for løgn om at det er „ingen skade til”.

Den som lyver er løgnens tjener. Den som taler løgn må tage følgerne. Diakonerne og bikubepiger bør belæres om løgnens ondskab. Lærere og rosenpiger må belæres om hvor vigtigt det er at være ærlig. Præster og laubærpiger må belæres om de fælder der følger med uærlighed. Missionærer er nødt til at efterleve de rette principper for at have succes og blive lykkelige. Primarybørn kan lære at det ikke er godt at lyve. Børn har ret til derhjemme at blive belært om ærlighed gennem eksempel. Desværre findes der mennesker eller familier som har lært at ærlighed er en taktik fremfor den rette levevis.

Vi lever i en verden med love. Vi kan måske komme uden om landets love, men Himlens love vil have en uigenkaldelig virkning på os i dag, i morgen og til evig tid.

„I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.” (Joh. 8:32). Intet menneske, som lever på en løgn, vil nogen sinde blive helt fri. Kun den som bærer eller som har båret konstant på en sådan byrde vil kunne nikke genkendende til en sådan udtalelse. Vi må altid huske på at noget der er forkert ikke er rigtigt, blot fordi mange mennesker gør det. En forkert gerning bliver ikke rigtig, blot

fordi ingen har set den pågældende gøre det.

Må vor himmelske Fader hjælpe os til at have mod til at se når vi lever på en løgn, og til at aflægge den, eller de bestandige løgne. Ærlighed er andet og mere end taktik. Det er en lykkelig levevis i omgangen med vore medmennesker, og specielt med os selv.

Hvad enten vi er som den dejlige skolelærer der blev nævnt i begyndelsen af denne tale, eller ven, nabo, eller familie-medlem, så lad os leve ærligt og belære om ærlighed. På skoler og universiteter, og i livets klasselokale bør ærlighedens dyd understreges af alle som går ind for at „Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed”. (L&P 93:36). Lys og sandhed vil hjælpe os til at forsvare den onde (se L&P 93:37), og sejre over ham. „Det skader ikke” er vor dødelige fjendes valgsprog. Han som vil føre os til selvødelæggelse.

Hvis en løgn kommunikerer til andre i den hensigt at bedrage, så vil vi alle gøre vel i at søge Guds stadige hjælp til forståelse af sandheden, og til at finde den. Oprigtige mennesker vil hverken udtænke, nære, tiltage sig eller fortælle løgn. Mennesker med visdom vil ikke lade grådighed, frygt eller ønsket om øjeblikkelig rigdom, føre dem i uærlighedens fælde, og lade mennesker uden skrupler udplyndre de godtroende for at frarøve dem deres værdifulde ejendele. Må vi til stadighed erindre følgende: „Søg ikke efter rigdomme, men efter visdom, og se, Guds hemmeligheder skal åbenbares for dig, og da skal du blive rig. Se, den, der har det evige liv, er rig.” (L&P 11:7).

Må Gud skænke os alle kraft og styrke til at blive retskafne mennesker, og indsigt og visdom til at undgå at blive ført ind i uærlighedens fælder, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

En ny begyndelse

---

*Ældste Hugh W. Pinnock
De halvfjerds' første Kvorum*

I den sidste tid har jeg i mange situationer lagt mærke til dyb bekymring, som har udviklet sig til skuffelser eller sorg, som tilsyneladende virkede håbløst. Jeg taler i dag til dem der lider under sorg, vrede og skyldfølelse. Men det jeg siger kan også anvendes af dem som fremover vil komme ud for kvalfulde og vanskelige perioder.

Mange af os har dengang vi var små ofte sagt et vers der begyndte således:

*Jeg vil ønske der fandtes et dejligt sted
hvor enhver ku' begynde påny.*

*Hvor al vor fortræd og alt hvad vi led,
samt al egoisme ku' fly;*

*eller aflægges som en lurvet jaket
som aldrig sku' bruges igen.*

(Louise Fletcher: „The Land of Beginning Again” i *The Best Loved Poems of the American People*, s. 101. Udvalgt af Hazel Felleman, Garden City. Garden City Publishing Co., New York 1936).

Det sted hvor man kan „begynde påny” eksisterer ikke på landkortet, men der findes en særlig åndelig position, hvorfra vi alle kan starte en fornyelse, aflægge vore smerter, skyldfølelser og vor sorg.

Lad os foretage en rejse dertil her i formiddag.

Den fordums profet, Jeremias, hørte en dag i sit hus Herren sige disse ord:

„Gå ned til pottemagerens hus! Der skal du få mine ord at høre.

Så gik jeg ned til pottemagerens hus, og se, han var i arbejde ved drejeskiven.

Og når et kar, han arbejdede på, mislykkedes, som det kan gå med leret i pottemagerens hånd, begyndte han igen og lavede det om til et andet, som han nu ville have det gjort.

Da kom Herrens ord til mig:

„Skulle jeg ikke kunne gøre med eder, Israels hus, som denne pottemager? . . .

Se, som leret i pottemagerens hånd er I i min hånd, Israels hus.” (Jer. 18:2-6).

Herren forklarede Jeremias at når vi gør en fejltagelse, således som de fordums israelitter gjorde, kan vi tage fat på det vi har spoleret og begynde påny. Pottemageren gav ikke op og smed leret væk, blot fordi han havde gjort en fejltagelse. Og vi må heller ikke føle os håbløse og afvise os selv. Nej vores opgave er at overvinde vore problemer, begynde ved det vi har, og der hvor vi står, på en frisk.

Mange af jer der lytter her har syndet på betydningsfulde områder, hvilket har været beskæmmende og ødelæggende. Men ved at følge de enkle instruktioner Mesteren har givet kan I tale med jeres biskop, hvis det er nødvendigt, og begynde igen som et helt nyt menneske.

For nylig er der nogle af jer der har anbragt penge i foretagender, hvilket har vist sig at være uklogt eller urentabelt. Men der er en mulighed for at I kan begynde forfra. Lad ikke en fejltagelse skade jer to gange, som den vil dersom I bliver stående i tidligere fejltagelser eller uretfærdigheder, og lader jeres vrede ødelægge jer.

Nogle af jer har såret et andet menneske, bibragt dem smerter, frygt og hjertesår. Det er nu I skal gå hen til dem og sige undskyld for det I har gjort, bede om

---

„Jeg taler til dem der lider under sorg, vrede og skyldfølelse – og til dem som fremover vil komme ud for kvalfulde og vanskelige perioder.”

---

deres tilgivelse, og dersom det er muligt genoprette hvad I har gjort forkert. Hvornår? Nu! Gud ønsker vi skal betale vore forpligtelser. I Lære og Pagter siger han: „Se, det er min vilje, at I betaler alt, hvad I skylder.” (L&P 104:78).

Dengang det græske rige stod på sit højdepunkt bredte det sig fra Middelhavet mod vest til det vi i dag kalder Indien

mod øst. Ved hjælp af militærstyrker besejrede grækerne utallige bystater og nationer.

Grækerne hædrede de tapreste mænd, men de helligede også det sted hvor slaget var vundet, og havde vendt sig til grækernes fordel. De afmærkede et enkelt sted på slagmarken hvor de havde overvundet fjenden, hvilket i den sidste ende førte til den store, uundgæelige sejr. På et sådant sted anbragte de en sten, eller opstillede en bunke af de besejredes våben. De kaldte et sådant mindesmærke for et trofæ. På gammel græsk betyder *trofæ* „et vendepunkt”.

Er tiden nu inden for et trofæ i jeres liv? Bør I rejse et mindesmærke under den kamp I kæmper, for at vise at I har nået et vendepunkt, at jeres liv fra nu af skal være anderledes?

Husk på at ikke alle problemer bliver besejret således som David besejrede Goliat. Alle slag ender ikke helt så dramatisk som kampen ved Cumorah. Alle mirakler sker ikke så omgående som dengang Joseph Smith velsignede de syge ved Missouriflodens bredder. Men problemer forsvinder, kampe bliver vundet, og der sker mirakler for os alle i livet. I 5 Mos. 7:22 beskriver Herren sin slagplan for hvordan han vil rense israelitterne: „Og Herren din Gud skal lidt efter lidt drive disse folkeslag bort foran dig.” En sejr kommer ofte lidt efter lidt.

Lad mig nævne de skridt det er nødvendigt at tage, for at vi kan vende om og tage en ny retning i vort liv. Opgaven i livet er at komme højere op. Det guddommelige trin hedder omvendelse. Omvendelse betyder at man finder en bedre vej og følger den.

For det første, afskaf enhver tanke og

enhver tale om „hvis bare jeg havde gjort tingene anderledes”.

Hvis bare Samson havde kendt resultaterne af sin omgang med Dalila havde han aldrig besøgt hende den allerførste gang. (Se Dom. 16).

Hvis bare Sidney Rigdon havde forudset sit ynkværdige endeligt ville han have ydmyget sig, og var forblevet i kirken.

Hvis bare den rige mand kunne have set hvordan livet var efter døden, ville han være begyndt at bede noget før. Men først i helvede begyndte han at bede. (Se Luk. 16:19-25).

Hvis bare du ikke var gået ud med ham eller hende, eller havde været på den rejse, eller havde foretaget denne investering, eller havde mødt dette menneske, ville dit liv have været helt anderledes.

Vi kan allesammen spilde vores kostbare tid ved at sige: „Hvad var der sket *hvis* jeg ikke havde gjort sådan eller sådan?” Kære søskende, det er ikke passende at spørge: „*Hvad nu hvis*” – hvis vi virkelig ønsker at starte påny. Lad os se i øjnene hvor vi står, og hvor vi ønsker at være, og ikke dvæle ved „*hvad nu hvis*” fra i går.

For det andet, lad være med at vente til i morgen med at begynde påny. „Ros dig ikke af dagen i morgen, du ved jo ikke, hvad dag kan bringe.” (Ordspr. 27:1).

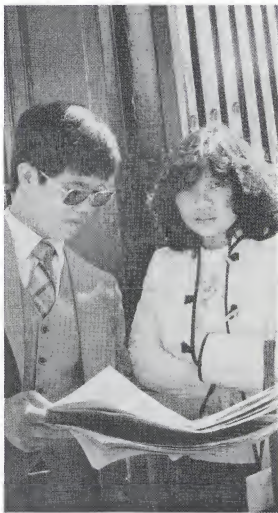
I dag er den dag vi hver især skal rejse disse mindesmærker på vores egen slagmark, og afmærke det sted hvor vi begynder på ny. En af grundene til at vi afholder konferencer er at vi kan lære, hvordan vi kan gøre bedre.

For det tredje, beslut dig til at efterleve Jesu Kristi evangelium i dets helhed. „Thi I skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund.” (L&P 84:44). Mange

mennesker efterlever evangeliet efter deres eget hoved. Dette er selvbedrag.

Der er kun ét sandt evangelium. Vi kan ændre det eller lave det om efter vore egne begreber. Men hvis vi vil følge Jesu Kristi rene lærdomme vil vi udrydde mange af de rationaliseringer der fører til problemer. Der er kun én ret på menuen. Hvis man vælger og vrager hvilke af Guds forskrifter man vil efterleve er man satanisk selvkoncentreret. Den grundvold vi bør bygge vort liv på hedder retskaffenhed.

For det fjerde, se kendsgerningerne i øjnene. Somme tider ønsker vi at vi kunne flygte fra vore problemer. Det var hvad kong David gjorde. Han havde

været en god mand, men han styrtede sig ud i store vanskeligheder. Det syntes at være mere end han kunne bære. En dag råbte han: „Ak, havde jeg vinger som duen, da fløj jeg i ly.” (Salm. 55:7).

Hans skyldfølelse havde overvundet ham. Han ønskede at komme bort fra alt og alle. Nogle forsøger at flygte fysisk, og andre forsøger at flygte følelsesmæssigt. Det løser ingen problemer. Den eneste rigtige udvej er at følge det skilt hvorpå der står „personligt ansvar”.

Husk at Frelseren sagde: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.” (Matt. 11:28). Han beder os lære af ham, og tage hans åg på os. (Se Matt. 11:29).

For det femte, gå positivt i gang med jeres udfordringer! Få herreråd om over dem! Tag føringen! En digter skrev følgende:

Aldrig giv op under modgangens pres, forsynet klogt har surt og sødt i samme kop.

Det allerbedste råd under al vor stress er de ord som siger: „Aldrig giv op.” (Martin F. Tupper: „Never Give Up”, fra *Poems of Inspiration*, s. II-77.

Udvalgt af Joseph Morris og St. Clair Adams Halcyon House, New York).

Vi husker tydeligt disse ord som Mesteren har sagt: „Søg først at opbygge Guds rige, og grundfæste hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.” (Joseph Smiths oversættelse af Matt. 6:33). Kun nogle få vers længere fremme siger Frelseren: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.” (Matt. 7:7).

For det sjette, begynd ikke kun delvis på en frisk. Vær gennemført! Ellers vil I lappe en gammel klædning med et lille stykke nyt stof. Den gamle klædning vil ikke kunne holde. Som Jesus sagde:

„Ingen sætter et stykke uvalket klæde på en gammel klædning; thi lappen river klædningen itu, og hullet bliver værre.” (Matt. 9:16). Lad være med at lappe. Begynd et helt nyt liv. Den rige unge mand var ikke villig til at give alt, til at følge Mesteren fuldtud, derfor „gik han bedrøvet bort” (Matt. 19:22), og ingen hørte nogen sinde noget til ham igen.

For det syvende, vær åben og oprigtigt i jeres forhold til andre. Mange af livets vanskeligheder opstår på grund af tvetydigheder. Lad os lære at sige tingene som de er. Tænk på hvor ubehageligt det må have været for Peter, dengang Mesteren talte til ham efter at han havde undervist i et falskt begreb: „Du er mig til forargelse; thi du anser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er.” (Matt. 16:23). Fra dette øjeblik blev Peter en bedre discipel. Det menneske som er åben og ærlig vil blive retfærdiggjort. Tiden er hans ven. Tillid er hans belønning.

Til sidst, og det er måske det sværeste af det hele, tilgiv. Paulus sagde: „Og den, I tilgiver, tilgiver jeg også.” (2 Kor. 2:10). En af de ting der hører med til at begynde påny er selvfølgelig dette: „Elsk jeres fjender, gør godt imod dem, som hader jer; velsign dem, som forbander jer, og bed for dem, som mishandler jer.” (Luk. 6:27-28). Paulus understregede dette påbud da han sagde: „Se til, at ingen gengælder nogen ondt med ondt; men stræb altid efter at gøre det gode, både mod hverandre indbyrdes og mod alle.” (1 Tess. 5:15). Hævn og gengældelse har ikke plads hos et menneske som har fundet det sted hvor man „begynder påny”.

Tænk på hvordan Josef som ung blev dårligt behandlet af sine jaloux brødre i fordums tid. De solgte ham som slave.

Han havde al mulig grund til at søge hævn. Men da omstændighederne forenede Josef med sine brødre i Ægypten sagde Josef: „I tænkte ondt mod mig, men Gud tænkte at vende det til det gode . . . og holde mange folk i live.” (1 Mos. 50:20).

Ja, megen hjerteondt og mange sorger er i den sidste ende blevet til velsignelser, til jordiske belæringer, og åndelig forberedelse for os. Selv om vi ikke kan forstå de mange „hvorfor” vi har med hensyn til vore prøvelser, kan vi stadig vende os til

Gud og genindvie vort liv i hans sikre hånd. Ja „den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende”. (L&P 59:23).

Må enhver af os, hvor det er nødvendigt, begynde påny. Jeg bærer vidnesbyrd om at Jesus Kristi evangelium er blevet genoprettet, og at vi skal efterleve dets principper og forskrifter, gør vi det vil vi blive ophøjede. Og dette siger jeg ydmygt i Jesu Kristi, vor Mesters ærværdige navn. Amen. □

Vi tror, at vi må være ærlige

---

*Ældste Mark E. Petersen
De tolv apostles Kvorum*

En fundamental ting i vores religion er trosartiklerne, som profeten Joseph Smith skrev.

Den første trosartikel er grundvolden i hele vor tro. Her står: „Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd.”

Vi sidste dages hellige tror på Gud af hele vort hjerte og af hele vor sjæl. Og vi ved at han lever. Vore profeter har set

ham. Vi ved at vi er hans børn, hans bogstavelige, åndelige afkom. Det er vor eneste kilde til liv. Vi er hans børn.

Uden Gud ville der ikke være noget evangelium, ingen frelse, ingen opstandelse, intet lys og ingen intelligens, end ikke livet i sig selv. Uden Gud ville der ikke være nogen mælkevej på himlen, ingen sol, ingen måne, ingen stjerner, ingen jord, og ingen af de ting jorden kan

producere. Hvis der med andre ord ikke var nogen Gud ville der heller ikke være noget som helst andet.

Det samme gælder med hensyn til Herren, Jesus Kristus. I denne kirke accepterer vi Frelseren af hele vort hjerte og hele vor sjæl.

„Hvadenten det er løgn, snyderi, røveri eller bedrageri. Hvadenten det finder sted hjemme, i forretning, under sport eller i klasselokalet – så er uærlighed fuldstændigt uforeneligt med Jesu lærdomme.”

Han er Guds guddommelige Søn! Det er vort højtidelige vidnesbyrd til hele verden. Vi bærer dette vidnesbyrd uden frygt, og af al den kraft vi er i besiddelse af. Vort vidnesbyrd er *sandt*, for det er bygget på åbenbaring.

Herren, Jesus Kristus, er hele menneskehedens Forløser. Men han er mere end det. Han er Skaberen, for der findes en guddommelig Skaber, og vi kender ham som Jesus Kristus fra Nazaret. Han kom til jorden dengang han fødtes i Betlehem, men han forblev stadig den samme Almægtige, som Esajas taler om – „Immanuel! (det betyder: Gud med os).” (Matt. 1:23).

Jesus Kristus, himlens Jehova, skabte himlene og samtlige mælkeveje. Han skabte vort univers, med solen og dets solsystem. Han skabte denne jord og alt

hvad der findes på den, både dyr og planter.

Alt er blevet til ved ham, og uden ham blev intet af det til som er. (Se Joh. 1:3). Han kom til jorden for næsten 2000 år siden, og bragte os sit evangelium og sin kirke, og derefter blev han korsfæstet for hele menneskeheden.

Det evige liv kan kun komme gennem ham, og på ingen andre måder. Hvis vi adlyder hans evangelium skal vi leve sammen med ham i al evighed. Hvis vi afviser det, eller fornægter det, skal vi alligevel leve, men ikke sammen med ham. Det bliver på et mindre stade, hvor der nogen steder vil være gråd, jammer og tænders gnidse. (Se L&P 19:5).

Kristus betyder alt for os allesammen, uden ham er vi ingenting.

Vi tror også på Helligånden, som er det tredje medlem af Guddommen. Når vi indtræder i kirken bliver vi velsignede med Helligåndens gave, og denne Helligånd vil vejlede os gennem hele vort liv, hvis vi blot vil følge dens tilskyndelser. Jeg er virkelig meget taknemlig for de forunderlige ting vi netop har hørt af bror Ashton om ærlighed. Det er noget meget fundamentalt for vores religion. Jeg er taknemlig fordi vi også i én af vore trosartikler erklærer at vi tror på ærlighed, sandfærdighed, velgørenhed og kyskhed. I husker sikkert at der i denne trosartikel står: „Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle.” (13. Trosartikel).

Her kommer vi til det punkt hvor tro og gerninger mødes. Og så kunne vi spørge os selv: „Bekræfter vore gerninger vores tro, eller gør det vor stand til skamme? Gør vi virkelig godt mod alle mennesker, således som trosartiklen siger?” Ærlighed, sandfærdighed, dyd og god-

hed er noget karakteristisk for sand kristendom. Har vi ikke disse ting kan vi næppe sige at vi følger Kristus.

Var det ikke Jakob som sagde: „Vis mig din tro *uden gerninger*, og jeg vil *gennem mine gerninger* vise dig min tro”? Og sagde han ikke også helt klart, således at ingen behøver at misforstå det: „Hvis (troen) . . . ikke har gerninger, er den i sig selv *død*”? (Se Jak. Brev 2:14-18. Fremhævelse tilføjet).

Vi er enige med ham i dette, og vi tilføjer, at hvis man påberåber sig fromhed uden at gøre fromheds gerninger er man en ren og skær hykler, og død – ja på samme måde som „legemet er dødt uden ånd”. (Jak. Brev 2:26).

Synd vil altid i første omgang virke mest tiltrækkende. Således var det også for Kain, som troede at han kunne synde og få fordel af det. Mange mennesker i vore

dage bedrager sig selv idet de mener det samme. Men loven om årsag og virkning er den samme i vore dage som den var dengang. Syndens løn er i den sidste ende elendighed og død, hvis der ingen omvendelse finder sted. (Se Rom, 6:23). Hvem vil, når de forstår kendsgerningerne, vove at være Guds fjende?

Og alligevel lyver og snyder vi, bedrager og leder andre i synd, *i en sådan udstrækning* at vi bliver Guds fjender.

Eftersom Kristus står for retfærdighed i alle ting, hvordan vil vi så stå i forhold til ham hvis vi giver afkald på hans lærdomme gennem onde gerninger? Kan vi sige at vi er spor anderledes end dem der i sin tid vendte ham ryggen, og afviste ham?

De blev sørgeligt bedraget, eftersom de løb lige ind i ulykken – fuldstændigt blinde for kendsgerningerne, så blinde at

de intet kunne se midt i Himlens lys som han tilbød dem.

Tænk på det bedrag hvorved Koriher fornægtede Kristus. Da det hele var overstået, og han var blevet stum indrømmede han:

„Jeg . . . vidste . . . at der var en Gud til. Men djævelen har bedraget mig . . . og han sagde til mig: Der er ingen Gud . . . han lærte mig, hvad jeg skulle sige. Og jeg (lærte) . . . hans ord, fordi de var behagelige for det kødelige sind.” (Alma 30:52:53).

Læg mærke til det sidste – „de var behagelige for det kødelige sind.” Alle synder er behagelige for det kødelige sind, og uærlighed er sandelig én af disse synder!

Hvad nu hvis den barmhjertige samaritaner havde været hykler, og blot ladet som om han hjalp den tilskadekomne rejsende? Hvad nu hvis han havde bragt den sårede mand hen til kroen, blot for yderligere at misbruge ham? Hvad nu hvis han havde betalt værten med falske penge, eller var gået sin vej uden at betale sin regning? (Se Luk. 10:25-37). Hvad nu hvis han havde forsøgt at tjene to herrer? (Se Matt. 6:24). Hvad nu hvis han havde vist fromhed og barmhjertighed, bare for at se ud af noget og bedrage?

Hvad ville I i så fald have tænkt om ham? Ville Frelseren have valgt ham som eksempel? Eller ville han have fordømt denne samaritaner, således som han fordømte andre hyklere?

Hvad mener I om folk i vore dage, som hykler og bedrager og vildleder for at opnå et fortrin fremfor andre, somme tider ved at fratage dem alt hvad de har? Hvad mener I om folk hvis ord ikke er et æresord, og som tror det er helt i orden at snyde ved første givne lejlighed?

Forstår vi hvor alvorlig uærlighedens synd er? Det er ikke kun ukristeligt, det er anti-kristeligt – det er anti-mormonsk – det er anti-Krist!

Hvad enten det er løgn, snyderi, røveri eller bedrageri. Hvad enten det finder sted hjemme, i forretning, under sport eller i klasselokalet – så er uærlighed fuldstændigt uforeneligt med Jesu lærdomme.

Hvis vi ikke kan indse dette er vi i virkeligheden blinde.

Kain var blind da han slog Abel ihjel. Koriher var blind da han bekæmpede Alma.

Dem der korsfæstede Kristus var blinde da de nedkaldte hans hellige blod over deres egne hoveder, og over deres stakels, intetanende og ulykkelige børn. (Se Matt. 27:25).

De forrædere der var med til at gøre profeten Joseph Smith til martyr var meget, meget blinde.

Bør vi tillade vor egoisme og vores grådighed på samme måde at gøre os blinde? Kunne vi tænke os at blive vores egen værste fjende, ved at være uærlige og deltage i alle de ting der fører til uærlighed?

I evangeliets bud siges der mange gange: „Du må ikke!” Men det er samtidig en positiv befaling om at gøre opbyggende ting, og det lærer os at vi skal gøre os oprigtige anstrengelser for at blive som Kristus i alt hvad vi gør.

Hvilken værdi har det at være kristen hvis det ikke gør os til bedre mennesker? Så vil det blot være en slags psykologisk legetøj, som giver os noget at tale om. Evangeliet er en levemåde.

Formålet med det er at hjælpe os til at blive som Kristus.

Spurgte han os ikke: „Hvad slags mænd burde I da ikke være?” Og gav han ikke

også svaret: „Sandelig siger jeg jer: Som jeg er”? (3 Ne. 27:27).

Befalede han os ikke at blive fuldkomne, som vor Fader i Himlen er fuldkommen? (Se Matt. 5:48). Han mente det. Dette er hans bud. De er ikke givet for at forblive teori i vores tanker. Det er befalinger, og han vil holde os personligt ansvarlige for vor lydighed eller ulydighed imod disse bud.

Hvis vi modtager disse bud med et tvivlende hjerte og er sene til at udføre dem, kan vi kun forvente at blive fordømt. (Se L&P 58:29).

Vi må på en positiv måde nærme os vor religion, og bogstaveligt talt gøre den til vores levemåde, en plan over vore daglige gerninger. Vi er nødt til at tilpasse

vort liv efter evangeliets retningslinier dag efter dag, for dette er vor prøvelses tid, og det er nu vi skal forberede os til at møde Gud. (Se Alma 34:32).

I husker sikkert at dette siges mange gange i Mormons Bog, men de fleste af os læser det uden at tænke over hvad det egentlig betyder. Men, kære søskende, det er i dag vor prøvelses dag, nøjagtigt som det var for dem i sin tid, og det er i dag vi skal berede os til at møde vores Gud. Hvem ved om vi endnu vil leve dagen ud, i morgen eller i overmorgen? Hvornår skal vi møde den almægtige Gud?

Tror vi at vi kan komme i hans nærhed hvis vi går imod ham? Og hvad er det der stiller os i angrebsposition? Det er vores

Salt Lake Templet set fra tempelpladsen på konferencens første dag som var lys og solrig.

egen stædighed som afholder os fra at følge hans plan. Det er fordi vi selv nægter at sætte ham først i vort liv. Det vil være fordi vi elsker mørket mere end lyset.

Hvorfor mon han beder os om først at søge Guds rige og hans retfærdighed? (Se Matt. 6:33). Ville han bede os om dette, hvis han ikke mente det? Hvis vi kun er halvt lydige, vil vi lige så vel blive afvist som hvis vi går fuldstændigt imod, og måske endda hurtigere, for en halv afvisning og en halv antagelse er humbug, et adgangstegn der vil mangle karakterstyrke og kærlighed til Gud. Det er i virkeligheden et forsøg på at gardere sig til begge sider.

Vi må ikke tro at vi kan tjene to herrer. Gør vi det kan vi være sikre på én ting – at vores Mester ikke vil være Kristus, for han vil ikke tage imod os på sådanne betingelser.

Hvordan beskrev vor Fader i Himlen sin elskede Søn? Kan I huske hans dejlige ord?

Han erklærede at Jesus er „fuld af nåde og sandhed”. (Joh. 1:14).

Kristus er en sand Gud. Han er en kærlighedens Gud, men han er også en nådens Gud.

Hvad mener vi med at han er nådens Gud?

Jesus er nådig – det vil sige at han er god, barmhjertig og har medfølelse. Det er hans nåde, hans medfølelse, kærlighed og barmhjertighed til os der gør ham nådig. Han ønsker at vi skal blive som han er, og derfor gav han os sit herlige evangelium.

Men afviser vi hans sandhed, afviser vi også hans nåde, hans barmhjertighed, hans godhed, hans medfølelse. Det er det samme som at sige at vi ikke ønsker nogen af disse ting. Og så kan vi være

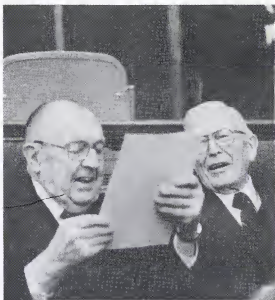
sikre på én ting, og det er at vi med en sådan holdning hverken får del i hans nåde, barmhjertighed, godhed eller medfølelse.

Lydighed er løsningen. Hvad var det Samuel sagde til Saul, dengang han prøvede at tjene to herrer? „At adlyde er mere værd end slagtoffer, og at være lydhor er mere værd end vædderfedt.” (1 Sam. 15:22).

Hvis vi forsøger at tjene to herrer er vi så bedre end Saul? Hvis vi prøver at bedrage brødrene ved at være fromme udadtil, mens vi skjuler vore synder for dem, er vi så bedre end Ananias og Safira, som blev slået ned for fødderne af apostlen Peter, dengang de løj for ham? (Se Ap. G. 5:1-10).

Vi har fået befaling om at blive som Kristus. Vi har fået befaling om at udvikle både nåde og sandhed i vort liv. Hvis vi skal blive som Kristus, og han er en nådens og sandhedens Gud, er vi nødt til lige med det samme at begynde at opbygge nåde og sandhed i vort liv.

Eldste James A. Cullimore og ældste Joseph Anderson som er emeritus medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum.

Er vi ikke nødt til allerede nu at indse at vi ikke kan tjene to herrer? Hvis vi skulle forsøge vil Herren afvise os. Vi vil aldrig se Herren i ledtog med Satan, så lad os ikke forsøge at stille ham i denne situation. Dengang Alma døbte de omvendte i Mormons vande, var disse ydmyge hellige fyldt med Guds nåde, Guds kærlighed, broderkærlighed og barmhjertighed. Og deres præster arbejdede også så retfærdigt at de var fyldt med himmelsk nåde. (Se Mosiah 18:16-26).

Da Herren talte til denne kirkes første ældster belærte han dem om at de skulle vokse i nåde såvel som i kundskab, før de kunne gå ud og forkynde evangeliet. (Se L&P 50:40).

Herren sagde til Joseph Smith at alle som holdt budene ville blive velsignet med Himlens nåde – Kristi kærlighed, barmhjertighed, medfølelse, nåde, godhed og ærlighed.

Dette er Frelserens karakteregenskaber. Og dem må vi også søge at opnå. Herren har lovet at han vil lede os fra nåde til nåde, dersom vi adlyder ham. (Se L&P 93:20).

Skulle vi så ikke adlyde ham? Skulle vi ikke lægge planer om at gøre det? Skulle vi ikke først søge Guds rige og hans retfærdighed til hver en tid? Vi må aldrig lade vor religion komme i anden række i vort liv.

Vi er Herrens pagtsfolk. Vi lovede i dåben at tjene ham til enden, og vi modtog Helligånden til at hjælpe os med at klare det. Hvis vi nu bliver uærlige, og begår andre synder, hvad er det så vi gør imod sandhedens Ånd? Vi jager ham væk ved hjælp af vore synder.

Hvis vi som har Helligåndens gave, lyver eller snyder eller på anden måde blive uærlige, hvis vi ignorerer sandheden, og

Ældste LeGrand Richards fra De tolv apostles Kvorum sammen med ældste G. Homer Durham fra De halvfjerds' Præsidium.

besmitter os med usandhed, hvordan er så vort troskabsforhold til Gud?

Hvad bliver der af de pagter vi har indgået, de løfter vi har givet om at tjene ham – denne sandhedens Gud – i intet andet end sandheden?

Hvilken gavn gør så Herrens nadver, hvor vi forpligter os overfor den høje Himmel, ved selveste Kristi korsfæstelse, til at vi altid vil erindre ham og holde hans bud som han har givet os? (Se L&P 20:77). Skal vi fornægte dette ved vore synder – eller skal vi bøje hovedet i ydmyghed og sige: „Dog ikke, som jeg vil, men som du vil”? (Matt. 26:39).

Talte jeg end med menneskers og engles tunger og ikke havde nåde, barmhjertighed, ærlighed, godhed og Kristi kærlighed, da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde. (Se 1 Kor. 13:1).

Ydmyg lydighed er den eneste ting som kan frelse os. Dette vidner jeg om i Herrens, Jesu Kristi hellige navn. Amen.

□

Kirkens revisionskomité's rapport

til Det øverste Præsidentskab i
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

---

*Fremlagt af Wilford G. Edling
Formand for kirkens revisions komité*

Vi har gennemgået kirkens årlige finansrapport, som den forelå den 31 december 1981, samt kirkens virksomheder for det år der er gået. I redegørelsen for kirkens økonomi og virke, som blev gennemgået af komiteen, omfattes bl.a. kirkens hovedfond og andre kontrollede organisationer, hvis regnskaber føres af kirkens finans- og registreringsafdeling. Vi har også undersøgt budgettering, regnskab og revideringen af forretningsmetoder, samt måden hvorpå de fond der modtages og gives ud bliver kontrollerede. Vi sluttede at udgifterne i almindelige kirkefond blev bemyndiget af Det øverste Præsidentskab og efter budgettering. Budgettet er bemyndiget af Rådet for Tiendeanbringelse, der er sammensat af Det øverste Præsidentskab, De tolv Råd, og Det præsiderende Biskopråd. Budget og bevillingskomiteen administrerer ved ugentlige møder fondenes udgifter under budgetlægning.

Moderne regnskabsteknologi og udstyr anvendes af finans- og registreringsafdelingen, samt de andre afdelinger, for at kirken kan holde sig ajour med dens

hastige vækst og de skiftende metoder indenfor elektronisk dataapparat. Komiteen og kirkens lovmæssige repræsentanter har i forening fortsat deres opmærksomhed rettet mod sager vedrørende kirkens betaling af skat til forbundsregeringen, staterne samt udenlandske regeringer.

Revisionsafdelingen, som er uafhængig af alle andre afdelinger, og virker til 3 sider under udførelsen af finansiel revision, virksomhedsrevision og revision af computersystemer som kirken har antaget. Dette arbejde er noget som hele tiden finder sted indenfor alle kirkens afdelinger, andre kirke styrede organisationer (hvis regnskaber bliver ført af finans- og registreringsafdelingen), samt verdensomfattende virksomheder blandt andet missioner, finanscentre og aktivitetsafdelinger, som ledes i fremmede lande. Revisionsafdelingens arbejde og beføjelser, med hensyn til at sikre kirkens midler, øges i et rimeligt forhold til kirkens vækst og stadigt mere omfattende aktiviteter. Revisionen af lokale fond i ward og stave er pålagt stavsrevisorer. Kirkeejede forretninger eller for-

retninger som styres af kirken, og hvis regnskaber ikke føres af finans- og registreringsafdelingen, bliver reviderede regelmæssigt af professionelle revisionsfirmaer eller statsstyrede organer.

På baggrund af vor gennemgang af den årlige finansrapport og andre regnskaber, og ved vore undersøgelser af regnskabs- og revisionsmetoder, hvorved økonomien styres, samt under stadi-ge samtaler med personalet i finans- og registreringsafdelingen, revisionsafdelingen og kirkens lovmæssige repræsen-

tanter, er vi af den formening at kirkens hovedfond, som er modtaget og givet ud i 1981, på rette vis er regnskabsført i overensstemmelse med de bestående retningslinier.

Årbodigts kirkens revisionskomité.

Wilford G. Edling

David M. Kennedy

Warren E. Pugh

Merrill J. Bateman

Ted E. Davis

Statistisk Rapport 1981

---

*Forelagt af Francis M. Gibbons
Det øverste Præsidentskabs sekretær*

Til orientering for kirkens medlemmer har Det øverste Præsidentskab ladet udarbejde den efterfølgende statistiske rapport over kirkens vækst og status pr. 31 december 1981.

(Medlemstallene er anslåede baserede på 1981-rapporter modtaget forud for konferencen.)

Kirkeenheder

Antal stave	1.321
Antal distrikter	342
Antal missioner	188
Antal ward	8.392
Antal grene i stave	2.719
Antal grene i missioner	2.102

(Disse tal viser en forøgelse på 103 stave og 622 ward og grene i 1981).

Antal lande med organiserede ward eller grene	86
---	----

Kirkens medlemstal

Samlet medlemstal ved udgangen af 1981	4.936.000
Det anslås at kirkens nuværende medlemstal har overskredet fem millioner.	

Kirkens vækst i 1981

Børn velsignet	111.000
Indskrevne børn døbt	69.000
Nyomvendte døbt	224.000

Samfundsstatistik

Fødsler pr. tusinde	28,1
Personer indgået ægteskab pr. tusinde	12,2

Dødsfald pr. tusinde 3,9

Præstedømmet

Diakoner 213.000
Lærere 159.000
Præster 311.000
Ældster 419.000
Halvfjerdser 32.000
Højpræster 170.000

Missionærer

Fuldtidsmissionærer 29.700

Genealogi

Navne klargjort i 1981 til udførelse af tempelordinanser 4.346.000

Templer

Antal begavelse udført i løbet af 1981:

For levende 49.800
For døde 4.101.000
Templer i drift 19
Med bekendtgørelsen af de nye templer der skal bygges, vil antallet af templer der er planlagte eller under opførelse være 21
Templer der har været lukket i årets løb 1
(Der blev udført 139.000 flere begavelse i 1981 end i 1980, selv om Manti templet var lukket en del af året).

Kirkens skolevæsen

Samlet antal indskrevne i skoleåret 1980-81:
Seminar og institut, iberegnet særlige programmer 326.200

Kirkeskoler og videregående kurser 72.500

Velfærdstjenesten

Personer hjulpet af SDH-samfundstjeneste 62.800
Personer anbragt i bedre stillinger 27.200
Arbejdsdage skænket til velfærdstjenesten 533.800
Varer uddelt fra forrådshusene (i kilo) 690.350

Prominente medlemmer der døde i årets løb

Ældste S. Dilworth Young, emeritus-medlem af De halvfjerdts, første Kvorum og tidligere seniørpræsident for De halvfjerdts' første Råd. Ældste Del Alvin Talley, senior regionalrepræsentant. Freda Joan Jensen Lee, enke til præsident Harold B. Lee. Belle Smith Spafford, hovedpræsidentinde for hjælpeforeningen fra 1945-1974 og tidligere præsident for Det nationale Kvinderåd. Lucile Reading, administrerende redaktør af *Friend* og tidligere rådgiver i primarys hovedbestyrelse. Dr. Henry Eyring, den verdensberømte videnskabsmand og forfatter. Dr. Harvey Fletcher, international kendt ekspert og opfinder indenfor kommunikationsmidler. A. Hamer Reiser, tidligere rådgiver i søndagsskolens hovedpræsidentskab. Louise J. Lake, lærer for handicappede og tildelt præsidenternes æresbevisning i Amerikas handicapår, samt George S. Eccles, prominent bankmand og samfundsleder. □

Sand storhed

---

*Ældste Howard W. Hunter
De tolv apostles Kvorum*

Der findes iblandt os nogle som er ulykkelige med deres tilværelse, fordi de havde ønsket sig at nå noget højere i dette liv, men nu mener at de har slået fejl på nogle fundamentale områder. Vi tænker på dem som har arbejdet ihærdigt, og som har levet retfærdigt, men mener at de har slået fejl, fordi de ikke har opnået det samme i denne verden eller i kirken som andre har opnået.

Måske skulle vi overveje hvad det er for ting der gør mennesker store.

Vi lever i en verden der ser ud til at dyrke dens egen form for storhed. Det er sandt nok at denne verdens helte ikke lever særlig længe i folks erindring, men der er ikke desto mindre ingen mangel på mestre og mennesker som når noget. Vi hører næsten dagligt om sportsmænd der opnår nye rekorder, videnskabsmænd der opfinder forunderlige nye indretninger, maskiner og fremgangsmåder, og om læger der redder folks liv på nye måder. Vi bliver hele tiden udsat for enestående, begavede musikere og entertainere, og vi ser værker af enestående kunstnere, arkitekter og bygningshåndværkere. Ugeblade, reklame-

skilte og biografreklamer bombarderer os ustandseligt med billeder af mennesker med perfekte tænder og et ulasteligt udseende, i tøj af sidste mode og i færd med at gøre alt det mennesker med succes gør.

Når vi nu konstant udsættes for verdens definition på succes og storhed, er det forståeligt at vi ofte kommer til at drage sammenligninger mellem det vi er og det andre er, eller ser ud til at være, og mellem hvad vi har og hvad andre har. Selv om det er sandt nok at det kan være gavnligt at drage sammenligninger, og at det kan motivere os til at gøre meget godt samt forbedre vor tilværelse, så tillader vi dog ofte at unfair og upassende sammenligninger nedbryder vor lykke, når de får os til at føle at vi ikke slår til, er utilstrækkelige eller mislykkede. På grund af sådanne følelser bliver vi vildledt og standser op ved vore fejltagelser, mens vi ignorerer det i livet der indeholder netop det som udgør sand storhed.

Præsident Joseph F. Smith skrev i 1905 en kort artikel, hvori han kom med denne meget dybsindige udtalelse om

hvad sand storhed i virkeligheden er: „Det som kaldes ekstraordinært, bemærkelsesværdigt eller usædvanligt kan være med til at skrive historier, men det er ikke det der udgør det virkelige liv. Når alt kommer til alt, er det af største betydning, at gøre de ting godt, som Gud har bestemt til at være alle menneskers daglige lod. At være en dygtig far eller en dygtig mor er større end at være en dygtig general eller statsmand.” (*Evangeliske Lærdomme*, s. 240).

Denne udtalelse rejser et spørgsmål om hvad Gud har ordineret som menne-

---

„Den slags storhed, vor himmelske Fader ønsker vi skal stræbe efter, findes indenfor evangeliets og kirkens rækkevidde.”

---

skers daglige lod. Det er naturligvis blandt andet det der skal gøres for at være en god far eller en god mor, men generelt set er det også de tusinder af små tjenestegøringer, opgaver og opofrelser der består i at give eller miste sit liv for andre og for Herren. Det omfatter bl.a. at opnå kundskab om vor Fader i Himlen og hans evangelium. Det omfatter at man indfører andre i troen og hans riges fællesskab. Det er almindeligvis ikke det der opnår den største opmærksomhed eller som verden ligger på maven for.

Som en forlængelse af præsident Smiths udtalelse og for at være lidt mere specifik kunne man sige: „Sandt storhed er i virkeligheden at være en vellykket primarypræsidentinde, eller spejderleder, eller lærer i åndelig livsførelse, eller en kærlig nabo, eller en ven der er parat til at lytte. At gøre sit bedste under imødekommelsen af hverdagens kampe og eventuelle fejltagelser, og stadigvæk være udholdende og standhaftig gennem livets fortsatte vanskeligheder – når sådanne kampe og opgaver bidrager til andres fremgang og lykke og til evig frelse for én selv – dette er sand storhed.”

Vi behøver sandelig ikke at gå ret langt for at se hverdagens ubemærkede og glemte helte. Jeg taler om dem I kender og dem jeg kender, som stille og vedholdende gør det de bør gøre. Jeg taler om dem der altid er der og altid er villige. Jeg mener moderen med de ualmindelige værdimålere som – time efter time, dag og nat, – er parat til at passe et sygt barn eller en invalid, som kæmper og lider uden at beklage sig. Til disse regner jeg også dem der frivilligt giver blod eller frivilligt arbejder med spejdere. Jeg tænker på dem som måske ikke bliver mødre, men som alligevel optræder som mødre overfor verdens børn. Jeg taler om dem der altid er der for at yde kærlighed og give næring.

Jeg taler også om lærere og sygeplejersker, om landmænd og andre som udfører godt arbejde i verden, dem der underviser og dem der giver føde og klæder, men som desuden også udfører Herrens arbejde – dem der opløfter andre og hjælper dem til at blive lykkelige. Jeg tænker på dem der er ærlige og gode, som arbejder hårdt i deres hverdag, men som også tjener Mesteren og er hyrde for hans får.

Eldste Howard W. Hunter fra De tolv apostles Kvorum.

Det er dog ikke min mening at nedvurdere verdens store bedrifter alt for meget, de har givet os så mange muligheder og de skaber kultur, orden og spænding i vor tilværelse. Jeg vil bare foreslå at vi forsøger at koncentrere os mere bevidst om det i livet som har den største værdi. I husker sikkert at Frelseren sagde: „Den, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, som ydmyger sig, skal ophøjes.” (Matt. 23:11. Fremhævelse tilføjet).

Hør hvordan præsident Joseph F. Smith fortsætter sine bemærkninger for at

hjælpe os med at se de bedrifter og resultater, som fører til verdslig succes og anerkendelse, i det rette perspektiv. Læg mærke til at han henviser til verdslige bedrifter – det vil sige dem der kan medføre berømmelse og held i verden – som „sekundære”. Han sagde: „Det er rigtigt, at sådan sekundær storhed hører til det, vi kalder hverdagsagtigt; men når de ikke føjes til det, der er fundamentalt, er det ikke andet end tom ære, og det falmer i forhold til det daglige og de menneskelige goder i livet, selv om de måske får en plads i historiens ... sider.” (*Evangeliske Lærdomme*, s. 240).

Hvordan kan vi, ud fra denne definition på sand storhed, til stadighed opnå denne storhed? Herren har sagt: „*Af de små ting kommer det, som er stort.*” (L&P 64:33. Fremhævelse tilføjet). Enhver af os har set mennesker blive velhavende eller opnå succes næsten på et øjeblik – omtrent fra den ene dag til den anden. Men jeg tror at selv om denne form for succes måske opnås af nogen uden længere tids bestræbelser, så findes der ikke noget der hedder øjeblikkelig storhed. Og det er fordi opnåelsen af sand storhed er en længerevarende proces, som måske indebærer bagslag ind imellem. Det endelige resultat er måske ikke altid så synligt, men det ser ud som om det altid kræver regelmæssige, konsekvente, små og sommetider almindelige og verdslige skridt over en længere periode.

Sand storhed kommer aldrig som en tilfældighed eller af en enkelt anstrengelse eller et enkelt resultat. Det kræver udvikling af karakteregenskaber. Det kræver en masse rigtige beslutninger mellem godt og ondt i det daglige. Som ældste Boyd K. Packer sagde da han

talte om det: „I løbet af mange år bliver disse beslutninger til hele bundter og viser tydeligt, hvad vi værdsætter.” (Den danske Stjerne, april 1981, s. 37). Disse valg vil også tydeligt vise hvordan vi er. Når vi vurderer vort liv, er det vigtigt at vi ikke kun ser på vore bedrifter, men også på de forhold vi har arbejdet under. Vi er alle forskellige og noget for os selv, vi har hver sit udgangspunkt i livet. Vi har hver især en enestående blanding af talenter og færdigheder. Vi møder hver vore egne udfordringer og det er forskelligt hvad vi er tvunget til at strides med. Derfor bør vor bedømmelse af os selv, og det vi opnår, ikke bare omfatte omfanget og antallet af vore bedrifter, men vi bør også bedømme hvilke forhold der herskede, og hvilke virkninger vore anstrengelser har haft på andre. Det er dette sidste aspekt i vor selvbedømmelse – den virkning vor livsførelse har på andres tilværelse – der hjælper os til at forstå hvorfor nogle af de almindelige, daglige gerninger i livet bør vurderes så højt. Ofte er det de almindelige opgaver der har den største positive virkning på andres liv, i sammenligning med det verden ofte betragter som godt.

Den slags storhed vor himmelske Fader ønsker vi skal stræbe efter findes indenfor evangeliets og kirkens rækkevidde. Vi har et ubegrænset antal muligheder for at udføre de mange enkle og små ting, der i den sidste ende kan gøre os store. Til dem, der har helliget deres liv i tjenesten og opofrelsen for andre og for Herren, er det bedste råd ganske enkelt at gøre mere af det samme.

Og til dem som udfører verdens almindelige arbejde, men spekulerer på værdien i deres arbejde, til dem som arbejder hårdt i denne kirke, som fremmer Herrens værk på så mange stiltfærdige, men

betydningsfulde måder, til dem som er jordens salt og verdens styrke og enhver nations støtte – til alle jer vil jeg blot udtrykke min beundring. Hvis I holder ud til enden, og hvis I er tapre i Jesu vidnesbyrd, vil I opnå sand storhed og I vil komme til at leve i nærheden af vor Fader i Himlen.

Som præsident Joseph F. Smith har sagt: „Lad os ikke prøve at erstatte det sande liv med et kunstigt.” (*Evangeliske Lærdomme*, s. 240). Lad os huske at: „Af de små ting kommer det, som er stort.” (L&P 64:33). Lad os ikke glemme at udførelsen af de ting Gud har ordineret som vigtige og nødvendige og nyttige, selv om verden måske betragter dem som ubetydelige og ikke særlig vigtige, er det der i den sidste ende fører os til den sande storhed.

At vi aldrig må tabe modet under udførelsen af disse daglige opgaver som Gud har ordineret som menneskers lod, det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

□

Evigt ægteskab: Menneskeracens håb

---

*Aldste Robert L. Simpson
De halvfjerds' første Kvorum*

Jeg har i dag koncentreret mine tanker om noget vi alle er fælles om, noget som i vore dages verden skaber stadig større kriser, en slags kræftsygdom der breder sig, og som stadig udhuler den familieenhed der er ordineret af Gud.

Det er skilsmisserne, der i al sin djævelskhed er en trussel for selveste samfundets fundament. Præsident Joseph F. Smith har bemærket følgende: „Ægteskabet tjener til opretholdelse af menneskeheden. Uden det ville Guds hensigter kuldcastes; kyskhed ville blive ødelagt og vige for usædeligheder og fordærv, og jorden blive øde og tom.” (*Evangeliske Lærdomme*, s. 229). Hver eneste profet i denne uddeling har sagt noget væsentligt om den samme ting, på sin egen måde. Ifølge undersøgelser, som er foretaget af National Center for Health Statistics, er der bevilget næsten 2.000.000 skilsmisser i USA i år. Det er det største antal der nogen sinde er registreret, og tre gange så mange som anmeldt for blot 20 år siden. De fleste af verdens nationer ser ud til at følge en lignende tendens. I vore

dage slutter hvert to ud af tre ægteskaber med en skilsmisse. Desværre følger familierne indenfor kirken denne verdens tendens i en alarmerende grad, og det burde ikke være således.

U.S. News & World Report citerede for nylig Herbert A. Gliberman, en anerkendt autoritet med hensyn til skilsmisser og hjemmeliv, som følger: „Den største vækst i skilsmisseprocenten har fundet sted hos de ægtepar der har været gift fra ti år og opefter. Det er ikke ualmindeligt i vore dage at ægtepar der har været gift 25-30 år søger og opnår en skilsmisse.” Derpå nævner han hovedårsagen:

„Den første årsag,” siger han, „er det at ægtefællerne ikke evner at tale ærligt med hinanden, ikke kan fortælle hinanden deres inderste tanker og følelser, og bare optræder som almindelige venner . . . de (taler) for det meste kun overfladisk sammen for at imponere hinanden.”

Og derpå fortsætter han: „Jeg opdagede at alt for mange mennesker taler forbi

Ældste Robert L. Simpson fra De halvfyjers' første Kvorum hilser på ældste Carlos E. Asay, som er medlem af De halvfyjers' Præsidium og ældste Jack H. Goasland jun., der også er medlem af De halvfyjers' første Kvorum.

hinanden fremfor til hinanden." Han slutter: „Manglende kommunikation bliver årsag til drikkeri, utroskab eller fysisk eller mental misbrug . . .

Alt for mange viser ingen tolerance, de er ikke i stand til at klare ubehagelige situationer, eller blot indse, at de ikke er fuldkomne, og at deres ægtefælle heller ikke er det." („Why So Many Marriages Fail", *U.S. News And World Report*, 20 juli 1981, s. 53-54).

Der findes i virkeligheden kun én måde hvorpå man kan sikre god kommunikation i familien, og det er Herrens måde. Han går ind for rådføringsmetoden.

Kirken er sammensat af råd. I virkeligheden er ét af kirkens vigtigste råd familierådet, som mand og hustru præsiderer over. I dette råd bør forældrene være lige om byrderne, på samme måde som det er meningen de skal være fælles

om at dele enhver præstedømmevelsignelse som tilfalder familien. Gennem alle evighederne er Herrens evige formål at et ægtepar skal blive ét!

Dernæst har Herren bedt os om at gennemdrøfte tingene sammen. (Se L&P 50) – Ingen skænderier, ingen prædikener, ikke noget med at svare igen, men man må hellere ganske stille og roligt drøfte tingene med hinanden. Hvilket stort eksempel det ville være for børnene! Hvordan kan en familie gå fejl, hvis hver eneste større beslutning omhyggeligt overvejes i henhold til evangeliets lærdomme? Og når man så har drøftet tingene med hinanden, kan beslutningen træffes og fortrøstningsfuldt føres ud i livet i harmoni med guddommelig lov. Frelseren belærte om at gå den ekstra mil (se Matt. 5:41), hvilket betyder uselvished. Blot ved at gå den ekstra

mil kunne næsten ethvert ægtepar gøre deres ægteskab til en succes. Men når den ekstra anstrengelse blot skal gøres i den ene side af båden mister den balancen, hvorpå ægteskabet sandsynligvis vil kæntre. Uselvished må findes på begge sider.

Ethvert ægtepar bør opdage værdien i en samtale ved dagens slutning – om de har været gift i ét eller 21 år – det allerbedste tidspunkt til en opgørelse og til at tale om morgendagen. Og det allerbedste af det hele er at på dette tidspunkt kan kærligheden og påskønnelsen for hinanden blive yderligere bekræftet. Afslutningen på en dag er også et fuldkomment tidspunkt hvor man kan sige: „Du må undskyldte det der skete i dag. Vil du være sød at tilgive mig?”

Ser I, vi er stadig alle sammen udfuldkomne, og disse uløste forskelligheder samler sig nemt dag efter dag til en bunke så stor at den kan vælte det ægteskabelige forhold – altsammen på grund af dårlig kommunikation, og alt for ofte på grund af falsk stolthed.

Kirken har altid indtaget et fast standpunkt imod diktatur af enhver art. Enhver mand, der vælger at klare sin kaldelses embede som præstedømmeleder i hjemmet ved hjælp af diktatoriske metoder, er ikke i harmoni med evangeliets lærdomme. Han vil ikke kunne nyde de åndelige belønninger ved at gennemdrøfte tingene sammen. Samtalen ved dagens afslutning vil ikke blive en tovejs-kommunikation, og vil sædvanligvis ende med oprør.

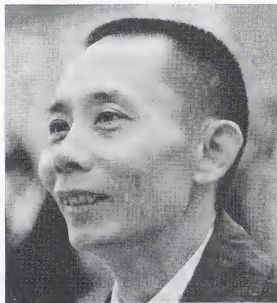
Diktatorer er altid hurtige til at stille et ultimatum, og hvis I ikke skulle have fundet ud af det, så kan jeg fortælle at hvis man giver vore dages unge et ultimatum vil det næsten garanteret slå fejl. Det er det samme som at vifte med et

rødt flag, det er som at erklære krig imod sine kære.

Herren har advaret os således: „Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomdighed og uskrømtet kærlighed;

gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget.” (L&P 121:41-42). Jeg kan godt lide det råd præsident Joseph F. Smith har givet. Han har sagt dette til fædrene: „Det er kun, når mænd viger bort fra den rigtige ånd, når de går uden om deres pligt, at de vil negligere eller vanære nogen sjæl, der er overladt til deres omsorg. De er bundet til at ære deres hustruer og børn.” (*Evangeliske Lærdomme*, s. 240).

Der er endnu en hovedårsag til skilsmisser, som ikke skulle gå ubemærket hen: Manglende evne til at administrere familiens økonomiske midler. Hvis man betaler tiende og offerydelser, samtidig med at man forsømmer at bringe en balance i vor himmelske Faders råd om

en sund dømmekraft med hensyn til familiens økonomi, så vil det sikkert få Himlens vinduer til at binde en lille smule (her henvises til den engelske oversættelse af Mal. 3:10). De lovede velsignelser vil nok ikke komme så hurtigt som man har ventet det.

Enhver profet i denne uddeling har i vendinger så tydelige, at de ikke er til at tage fejl af, belært de hellige om at holde sig fri af gæld (vi hørte atter præsident Kimball tale om det her til formiddag), og at vi ikke skulle tage del i planer, som folk påstår vil give en masse penge for ingenting, som det også er blevet understreget i dag. Han råder os til at være sparsommelige, spare op, og tjene vore penge på den gammeldags måde, i vort ansigts sved. Vi er blevet påbudt at belære vore børn om arbejdsmoral. Vi er blevet opfordret til hele tiden at vise det rette eksempel på flid og økonomisk sans, og også til at være gavmilde og konstante til at yde til de fattige og nødlidende.

I disse tider, hvor økonomien er stram, er det bydende nødvendigt at alle familier efterlever disse guddommelige påbud. Enhver mand og hustru er nødt til at gennemdrøfte familiebudgettet regelmæssigt. Hvis en familie er nødt til at tilpasse deres forbrugsvaner efter færre penge, er det bedre for dem at gøre det nødvendige nu fremfor at samle sammen til en uundgåelig økonomisk krise senere hen – en krise der alt for ofte fører til skilsmisseretten.

Der findes ikke meget der er så ødelæggende for et ægteskab som denne udtalelse: „Jeg har lige været oppe hos lægen i dag skat, og underskrevet aftalen om et kurophold til 200 \$.” Et veltirettaget kurophold er måske lige netop sagen, men ikke som en overraskelse oven i et

allerede stramt budget. Sådanne ting kan og bør være hovedemne i en aften-samtale først. Som ældste Neal A. Maxwell sagde det så godt for nylig: „Hvis din ægtefælle skal være med til en uheldig landing, så bør hun også være med til at udfylde fartplanen.”

Lad mig hurtigt nævne tre ting som er med til at danne grundvolden for et solidt ægteskab:

For det første: *Tro* – evangeliets første princip. Det bør også være jeres ægteskabs første princip – ikke alene tro på Gud og hans elskede Søn, ikke alene tro på de levende profeter, men lad mig også foreslå jer en oprigtig og stadig voksende tro på hinanden og også på jeres børn. For det andet: *Lydighed* der ofte nævnes som Himlens første lov. Uden lydighed mod Guds love kommer der ingen velsignelser. Lydighed mod vore pagter med Herren er en forudsætning for fred og kærlighed indenfor familiens kreds. For det tredje: *Loyalitet*. Loyalitet overfor en ægtefælle i tykt og tyndt udvikler

et fundamentalt karaktertræk, der bliver så stærkt at parterne som følge deraf også vil være loyale overfor kirken og de sande principper – lige så naturligt som nat følger dag.

Kyskhedens lov hører med til de ti bud. Dette kræver loyalitet indenfor ægteskabet. Kære søskende, beskyt dette hellige princip som om jeres liv var afhængigt af det, fordi evangeliets sandhed bekræfter at jeres evige liv helt sikkert afhænger af troskab i jeres ægteskab.

Skrifterne bekræfter den evige sandhed om at „ægteskabet er indstiftet af Gud”. (L&P 49:15). Og ligeledes dette: „Hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden.” (1 Kor. 11:11).

Og ifølge en profet i denne uddeling: „Gud anbefaler ikke alene ægteskab, men han befaler det. Mens mennesket endnu var udødeligt, og før synden var kommet ind i verden, udførte vor himmelske Fader selv den første vielse. Han forenede vore første forældre i den hellige ægtestand og befalede dem at være frugtbare og mangfoldige og opfylde jorden. Dette bud er aldrig blevet ændret, ophævet eller annulleret; men det er forblevet i kraft gennem alle menneskehedens generationer.” (*Evangeliske Lærdomme*, s. 231).

Markus bekræfter det således: „Derfor; hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille.” (Mark. 10:9). Søskende, enhver skilsmisse i kirken har en dårlig virkning på arbejdet i riget. Det er nødvendigt at hver eneste part i et truet ægteskab gør sig større anstrengelser. Det er nødvendigt at de rådfører sig noget mere, ikke kun med hinanden, men også med de rette præstedømmeledere. Det er nødvendigt med en større

universel forståelse af ægteskabspagtens evige natur.

Tiden og erfaringerne har vist at uselvished er nøglen til et vellykket ægteskab, for ser I, uselvished indbyder til indbyrdes drøftelser.

Uselvished kræver at man anstrænger sig for at gå en ekstra mil.

Uselvished bereder vejen for økonomisk tryghed i familien.

„Tiden og erfaringerne har vist at uselvished er nøglen til et vellykket ægteskab.”

Uselvished sætter en stopper for skilsmisse.

Og mener I ikke også at de allervigtigste spørgsmål en fraskilt behøver besvare i livet herefter måske bliver disse:

1. „Gjorde du alt muligt for at redde dit ægteskab?”
2. „Blev evangeliets sandheder anvendt i deres fulde udstrækning?”
3. „Søgte du præstedømmets råd, lyttede du til dem og fulgte du dem?”

Må Herren velsigne os til at betragte ethvert ægteskab som en handling der er ordineret af Gud, for som præsident Joseph F. Smith har sagt er det menneskeracens håb.

Jeg efterlader jer disse tanker i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Meditation styrker åndslivet

---

*Ældste Joseph B. Wirthlin
De halvfjerds' første Kvorum*

I en åbenbaring, præsident Joseph F. Smith fik, og som for nylig er tilføjet Lære og Pagter som afsnit 138, findes der et vigtigt budskab til os alle.

„Den 3 okt. i året 1918 sad jeg i mit værelse og grundede over skriften.

Jeg overvejede Guds Søns umådelige, forsonende offer for verdens forløsning

...

Mens jeg grundede over disse ting, som står skrevet, åbnedes min forstands øjne, og Herrens Ånd kom over mig.” (Vers 1-2, 11).

Dette handler om at meditere, og hvad man kan opnå ved at meditere, og det er dette jeg kunne tænke mig at tale om i dag.

Ved at meditere, hvilket betyder at opveje mentalt, at overveje, at tænke nøje over, kan man opnå at få åbnet sin forståelses åndelige øjne. Herrens Ånd vil også hvile på os, som præsident Smith beskrev det.

Jesus påbød nephiterne således: „Gå derfor til jeres hjem og overvej det, som

jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn, at I må kunne forstå.” (3 Ne. 17:3).

Skrifterne minder os hele tiden om at vi bør skænke de ting der hører Gud til meget mere end blot den sædvanlige, overfladiske overvejelse. Vi må meditere over det, overveje hvem vi virkelig er og hvad vi kan blive til.

Der findes en historie om en ung bygningshåndværker som netop var gået ind i forretningsverdenen. En af hans fars velhavende venner kom til ham og sagde: „For at du kan komme rigtigt i gang vil jeg gerne have dig til at bygge mig et hus. Her er planerne. Du må ikke spare på noget som helst. Jeg ønsker de fineste materialer til huset, og det skal være ulasteligt håndværksarbejde. Prisen betyder ikke noget. Du skal bare sende mig regningerne.”

Den unge håndværker blev besat af ønsket om at berige sig ved hjælp af dette gavmilde og ubegrænsede tilbud. I stedet for at ansætte de bedste arbejdere og købe de fineste materialer snød han sin

velgører på enhver mulig måde. Til sidst slog han det sidste andensorteringssøm i den spinkle mur, og håndværkeren overdrog nøglerne og regningerne – det blev mere end 100.000 \$, som hans fars gamle ven skulle betale. Den pæne mand skrev en check ud på det fulde beløb som han gav håndværkeren, og derpå gav han ham nøglerne tilbage.

„Det hus du lige har bygget min dreng,” sagde han med et venligt smil, „er min gave til dig. Må du bo i det og nyde stor lykke!” I denne historie har den unge håndværker ikke tænkt over konsekvenserne af sine uærlige overvejelser og handlinger. Hvis han havde tænkt over dem ville han måske være kommet til en klar forståelse af hvad Jesus for så længe siden beskrev:

„Derfor: enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og handler efter dem, han

ligner en klog mand, som byggede sit hus på klippegrund.

Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen.

Men enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og ikke handler efter dem, ligner en dåre, som byggede sit hus på sand.

Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort.” (Matt. 7:24-27).

Hvis denne ukloge håndværker havde funderet over sine handlinger ville han måske have fundet ud af at når man mundtligt samtykker i at gøre det rette, og derpå lever og handler uden at gøre sig særlige anstrengelser for at gøre hvad der er rigtigt, vil det føre til fordærv.

Historien om den ukloge håndværker kunne anvendes i det liv vi hver især lever. Vi må tænke over konsekvenserne af vore fejltagelser. Vor Fader i Himlen har gavmildt skænket os alle livet, og dermed også vores handlefrihed. Med

---

„Skal man så god sæd i sit hjerte kræver det langvarig, indgående, usvækket meditation – en dyb og fortsat fornyelsesproces der forædler sjælen.”

---

handlefrihed følger udfordringer til at træffe de rette beslutninger og valg, blandt andet til at opnå glæde og lykke. Dette er i sig selv en evne, og den må fortjenes. Man kan ikke køre gratis på vejen til glæde, og der findes ingen ægte glæde som ikke indebærer selvfornægtelse og selvdisciplin – vi er nødt til at fundere over vore gerninger og deres resultater.

Vi ved at der er en overflod af ondskab i verden i vore dage. Mange mennesker er afhængige af narkotika, og det forårsager kæmpestore mentale, følelsesmæssige og fysiske problemer som kan vare livet ud. Ægtefæller er hinanden utro, og det er årsag til splittede hjem og familier. Satan arbejder stadig mere og mere ihærdigt, og han har stadig mere succes end han måske nogen sinde før har haft i jordens historie.

Alle de dårlige ting, som mange menne-

sker bliver afhængige af, begynder i sindet og i måden at tænke på. Erfaringen lærer os at når der er konflikt mellem viljen og forestillingerne er det almindeligvis forestillingerne der vinder. Det vi forestiller os kan nedbryde vore logiske tanker, og gøre os til slaver af det vi smager, ser, hører, lugter og føler i sindet. Legemet er i virkeligheden sindets tjener. Jesus sagde: „Men det, som kommer ud af munden, udgår fra hjertet, og det gør mennesket urent. Thi fra hjertet udgår der onde tanker.” (Matt. 15:18-19).

I det meget omtalte essay *As A Man Thinketh* understreger James Allen hvad Jesus så smukt har forkyndt: Mr. Allen skrev:

„Mennesket bestemmer sin egen skæbne. I tankernes smedie støbes de våben hvorved mennesket ødelægger sig selv. Her skaber han også det værktøj hvorved han bygger sine himmelske boliger, hvori han huser glæde og styrke og fred. Ved hjælp af de rette valg, og tankens sande anvendelse, stiger mennesket til guddommelig fuldkommenhed. Ved misbrug og forkert anvendelse af tanken sænkes han ned til dyrets stade. Mellem disse to yderpunkter findes alle grader af egenskaber, og mennesket er deres skaber og mester . . .

Alt hvad et menneske opnår, og alle de muligheder der går ham af hænde, er det direkte resultat af hans egne tanker.” (Thomas Y. Crowell Co., New York, udateret s. 8-9, 34).

Den snigende forvandling af et menneske, fra at være god til at være ond, er en underfundig, og i reglen ubevidst proces, hvor der funderes over dårlige tanker, og hvorved den onde sæd sås i hjertet. Ordet sæd er en slående beskrivelse af det der iværksætter processen, og det er

så godt formuleret af Alma, den store profet fra Mormons Bog:

„Nu vil vi sammenligne ordet med et sædekorn. Hvis I giver plads til, at et sædekorn kan sås i jeres hjerter, og det er ægte eller godt, og I ikke kaster det ud ved jeres vantro og derved sætter jer op imod Herrens Ånd, da vil det begynde at svulme i brystet og når I mærker denne svulmen, vil I begynde at sige til jer selv: det må sandelig være en god sæd, eller ordet er godt, thi det begynder at fylde min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig behageligt.” (Alma 32:28).

Skal man så God sæd i sit hjerte kræver det en langvarig, en god, usvækket meditation – en dyb og fortsat fornyelsesproces der forædler sjælen.

For næsten 100 år siden var der på Stanford universitetet i Californien en meget prominent præsident, David Starr

Jordan. (Amerikansk biolog og underviser, 1851-1931). Disse tanker fra *The Strength of Being Clean* af præsident Jordan tror jeg nok kan sammenfatte min overbevisning om dette kritiske emne:

„Uanstændighed (nu kendt som pornografi) viser at udviklingen, med hensyn til god smag eller god karakter, er standset ... Uanstændighed svækker sindet, og fører således alle andre svagheder med sig ... Det er uanstændigt at kunne lide dårlig musik, at læse underlige bøger, at læse sensationsaviser, (eller se nedværdigende tv-programmer) ... at finde underholdning i værdiløse romaner, at gå til uanstændige teaterforestillinger, at fortælle eller lytte til upassende vittigheder, at tolerere grovheder og eftergivenhed i dets utallige former ...

... (for) det fundamentale i umådehol-

denhed ligger i anstrengelserne for at sikre sig lykkefølelser (først i tankerne og siden) gennem narkotika, når der ikke er nogen lykke. Menneskene ødelægger deres nervesystem for at opnå det dirrende behag som føles når nervecellerne nedbrydes." (H.M. Caldwell Co., New York 1900 s. 24-25, 27).

Forældre bør overveje hvordan de afholder deres familiehjemmefestener og udfører deres ansvar for at undervise deres familie i evangeliet. Alle medlemmer bør fundere over de instruktioner de modtager til nadvermøder og præstedømmemøder, i hjælpeforeningen, og i de

budskaber de modtager af hjemmelærerne. Præstedømmets medlemmer bør fundere over deres ansvar for at ære deres præstedømme og for at være eksempler på retfærdighed. Kvorumslederne bør fundere over deres ansvar for at tjene, undervise og styrke deres kvorums medlemmer, og til at lede i kærlighed og venlighed. Unge mennesker bør fundere over de problemer de kan komme ud for, og være forberedte på at klare dem på en måde som deres forældre, deres ledere og deres himmelske Fader ønsker de skal klare den, så det kan holde dem rene og uplettede.

I bestræbelserne på at klare sig bedst muligt, i henhold til Guds standarder, har kong Benjamin, én af Mormons Bogs store profeter, påpeget nogle udveje:

„Men så meget kan jeg sige jer, at dersom I ikke vogter jer selv og jeres tanker, ord og gerninger og iagttager Guds befalinger og vedbliver i troen på det, I har hørt om Herrens tilkommelse til jeres livs ende, da skal I omkomme. Og nu, menneske, husk derpå og omkom ikke." (Mosiah 4:30).

Jesus gav følgende råd: „Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være." (Matt. 6:21).

Præsident Spencer W. Kimball er et forbillede og et stort eksempel for os på en profet, seer og åbenbarer, som virkelig funderer, som beder og som modtager åbenbaringer for riget.

Må vi i vore bønner om at have et rent hjerte, fundere over retfærdige gerninger og tanker, og må vi være trofaste og flittige.

Jeg bærer ærligt og oprigtigt mit vidnesbyrd om den store, forvandlende kraft ved disse ædle idealer, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Åndelige retningslinier for lærere i retfærdighed

---

*Ældste Gene R. Cook
De halvfjerds' første Kvorum*

Da vi sidste sommer kørte en ensom strækning på en øde landevej, så vi forude noget der lignede vand på vejen. Mine børn var parate til at sætte alle deres sparepenge ind på at det var vand. Men i løbet af et øjeblik var vi ved stedet, og der var ikke en dråbe vand at se. Hvilken illusion!

Hvor er der dog mange ting her i dette liv der ser ud til at være på én måde, og lige med et i virkeligheden er det modsatte. Det er sådan Satan arbejder. Han er en mester i at skabe illusioner. Han skaber illusioner i et forsøg på at få de hellige til at gå udenom, udvande og aflede deres opmærksomhed fra Guds rene sandhed, og kraften deri.

Han er især god til at skabe åndelige illusioner, og som følge deraf åndelige efterligninger, åndelig ustabilitet, selvbedrag – alt sammen åndelige sygdomme, som sås i hjertet lidt efter lidt for at forhærde menneskenes hjerter, og forle-

de dem til synd, og fjerne dem fra Gud. (Se 1 Ne. 12:17 og 3 Ne. 6:15).

Lad mig fortælle jer om nogle få af Satans listige illusioner, som svækker åndeligheden. Satan forleder, ved hjælp af en illusion, mennesket til at hæve sig op i stolthed og sige: „Jeg er min egen herre. Jeg ved at Herren lever, men han forventer at jeg klarer denne specielle sag på min egen måde, uden at genere ham med detaljerne.” Det menneske, der ikke er kendt med skrifterne, kan måske ikke vide at Satan belærer verden at der ingen Gud er. Og til de hellige siger han ganske enkelt: „Der er en Gud, men han engagerer sig kun i din tilværelse i *al almindelighed*. Han hjælper ikke *specielt* dig i vore dage.” Eller han lærer verden at de ikke skal bede, men til de hellige siger han simpelthen: „Du skal ikke bede lige nu. Du har ikke rigtigt lyst til at bede nu.” (Se 2 Ne. 32:8-9). Resultaterne bliver de samme.

En anden af Satans illusioner er tomme indbilledninger, hvorved han lærer et menneske at mennesket er åndeligt og ingenting. Mennesket begynder at tro på det, hvorpå det i andres øjne vil se ud som om det er således. Han begynder at fjerne sig fra sandheden og tror at han stadig befinder sig på den lige og snævre vej på grund af de illusioner som skabtes. (Se 1 Ne. 28). Han udvikler en selvretfærdig holdning mens hans hjerte forhærdes, han „mister evnen til at fornemme” (1 Ne. 17:45), og fyldes med stolthed. Satan, som er illusionens mester, belærer menneskene om at ære Herren med deres læber, mens deres hjerter er langt borte fra ham. (Se Joseph Smiths Skrivelser 2:19).

Overfor andre tilslører han sandheden og bringer åndelighed og kundskab i overensstemmelse med hinanden, idet han lægger en lille smule eller slet ingen vægt på anvendelse af sandhederne i den personlige levevis. Mennesket fortsætter på sin egen facon, idet han forestiller sig at han er lærd og holder sig til sin egen forståelse (se Ordspr. 3:5, 2 Ne. 9:28),

samtidig med at han søger menneskelig ære og anseelse, og mener at det er tilstrækkeligt at undervise og ikke handle efter det man lærer. Kundskaben bliver derved i sig selv en illusion og en anstødssten, der hindrer ham i at have Herrens Ånd hos sig til stadighed.

Herren giver visse mennesker store materielle velsignelser. Men Satan skaber med sin snuhed illusioner og får mennesker til at anvende disse velsignelser modsat hensigten. Han forleder mennesket til at være de verdslige ting hengivne. (Se L&P 121:35). Mennesket holder op med at sætte sine brødre lige så højt som sig selv og det skaber splittelse, forskelsbehandlinger eller rangforskelle blandt folk. Jo, Satan har været en løgner fra begyndelsen. Han er „ophav til al synd. . . Han fortsætter med sine mørkets gerninger . . . eftersom han kan få magt over menneskenes børns hjerter”. (Hel. 6:30).

I denne illusionernes verden sår Satan selviskhedens, vantroens, frygtens, tvivlens, grådighedens, den åndelige ustabilitets og den almene egoismes sæd i menneskenes hjerter. Han er mester i at forlede til åndelige udflugter for at spille tiden, i at aflede opmærksomheden fra det der er godt og indskrænke den åndelige modtagelighed. Satan ønsker specielt at bedrage sidste dages hellige, som kender sandheden om ham, dem som til dels kan øve indflydelse på andre i deres undervisning og efterlevelse af evangeliet i hjemmet, i klasselokalet, fra katedre og i verden. I vore dage, hvor bedraget bliver stadig større og hvor der vil komme stadig flere bedrag, er vi nødt til at være opmærksomme på Satans åndelige fælder, og være sikre på vor egen dømmekraft.

Jeg kunne tænke mig at foreslå otte

standarder hvorved et menneske kan afsløre Satans illusioner, og bedømme hvad der er sandheden. Disse standarder kunne kaldes „Åndelige retningslinier for lærere i retfærdighed”.

1. En lærer i retfærdighed vil ikke alene undervise i sandheden, men Herrens Ånd vil følge sandheden og være med læreren. (Se L&P 50:17-22). Begge bør til enhver tid underlægges åndelig bekræftelse. En sådan lærer vil ikke undervise uden myndighed eller tale uafhængigt for sig selv, fordi han vil vide at selv den udvalgte kan blive bedraget. (Se Matt. 24:24).

Otte standarder hvorved et menneske kan afsløre Satans illusioner, og bedømme hvad der er sandheden.

---

2. En sådan lærer vil undervise i overensstemmelse med generalautoriteterne som helhed og sine lokale ledere i bevidstheden om at de er sikre vejledere. Han vil have et ønske om at følge deres belæringer og eksempel på alle deres åndelige og verdslige erklæringer og indrette sin undervisning derefter, idet han ved at Herren giver disse mænd dømmekraftens gave. (Se L&P 46:27). Han vil ikke beklage sig, kritisere eller tale dårligt om Herrens salvede, fordi han ved at en sådan vane er det første tegn på frafald.

3. Den retfærdige lærer vil undervise i de hellige skrifter og det som Helligånden belærer om og bekræfter. (Se L&P 52:9). Han vil ikke „lære sådanne lærdomme, som er menneskebud”. (Joseph Smiths Skrivelser 2:19). Han vil ikke blande historie, menneskers meninger og skriftsteder eller bruge religionsundervisningstiden til at belære om spekulative emner eller verdens filosofi, og derved give Satan mulighed for at fremlægge sine synspunkter. Han vil ikke undervise i „lærdomme” som Herrens profet ikke har talt om. (Se L&P 28:2-3). Han ved at skrifterne fører til tro på Herren og til omvendelse, hvilket bevirker en forandring i hjertet. (Se Hel. 15:7. Alma 37:8).

4. Læreren i retfærdighed vil ganske enkelt undervise i henhold til folkets virkelige behov, i evangeliets fundamentale lærdomme såsom tro, omvendelse og bøn, hvilket alle mennesker kan anvende. (Se L&P 19:31. Alma 26:22). Han vil ikke forsøge at nå ud over formålet ved at overdrive, ved at undervise i noget som kun har en periferisk forbindelse med emnet, ved at udvide skriftstederne eller ved at undervise i fremmedartede yderpunkter indenfor noget princip, såsom overflødig lange bønner, forkerte lærdomme om Frelseren eller Adam, om yderliggående kostplaner, politik eller investeringer. Han vil huske på at Satan arbejder i yderpunkterne. Han kender Herrens lærdomme nøjagtigt, men ved også at man skal være „mådeholden i alt” (L&P 12:8).

5. Denne lærer vil tale frit i dagslys. (Mor. 7:15, 8-19). Han vil ikke tale om særlige gruppers hemmelige lærdomme – „de grupper som ved mere end andre” – eller om hemmelige ordinationer. (Se Jakobs Bog 4:13, L&P 42:11). Hvad end

han gør vil det være i henhold til folks jævne synspunkt. Han ved at lærdomme og ordinationer er emner for de helliges åbne anskuelse og bedømmelse.

6. En sådan lærer vil behandle alle dem han underviser som sig selv, uden at sætte sig over sine brødre. (Se Jakobs Bog 2:17). Han vil søge at udmærke sig for Herren, men ikke at have fortrin fremfor sine medtjenere (se L&P 58:40-41). Han ved at „ingen, uden de sagtmødige og ydmyge af hjertet, finder nåde for Gud”. (Mor. 7:44).

7. Læreren i retfærdighed vil være ivrig efter at gøre Herren ære. Han vil aldrig påtage sig nogen ære selv. Han vil ikke udøve præstelist – det vil sige forkynde

på en måde så han selv fremstår som et lys for verden, for at opnå menneskers ære. (Se 2 Ne. 23:29, Mosiah 18:26). Han vil forkynde retfærdighed, tale kraftigt imod synd, have sine øjne alene henvendt på Guds ære og ikke for personlige vinding, ære eller popularitet blandt mennesker. Han ved at verdslige ambitioner er den nemmeste vej til frafald.

8. Læreren selv vil fortsat være i gang med personlig omvendelse. (Se Mor. 8:26). Han vil være et eksempel på sagtmødighed, barmhjertighed, rene motiver og afhængighed af Herren. Han vil ikke alene undervise i lærdommene, men også anvende dem. (Se L&P 41:5, 52:15-16). Der er ingen tvivl om hvem han repræsenterer.

Men hvordan kan man så undgå at forfalde til at undervise i og efterleve halve sandheder, som nogle gør det? Er det ikke ved at bevare sin åndelighed? Men hvad er sand åndelighed? Er det kundskab, intellekt, akademisk uddannelse? Det er måske mere end noget andet en fortsat renselse af hjertets tilstand. Det er øjnene alene henvendt på Gud. Det er et sønderknust hjerte og en angergiven ånd. (Se 3 Ne. 9:20, L&P 136:32-33). Det er „et oprigtigt hjerte”. (L&P 18:27).

Efterhånden som jeg gennem årene har haft mulighed for at være sammen med Brødrene har jeg hos dem alle, såvel som hos enhver anden åndelig leder, fundet et særligt karaktertræk, og det er deres store ønske om at påtage sig Herrens navn af „et oprigtigt hjerte” – et ønske om at tjene Herren fremfor nogen anden, for enhver pris. (Se L&P 18:27-28, 38).

Det bør ikke overraske nogen at Herrens krav for at kunne tjene ham i kirkekal-

delser er afhængigt af hjertet (se L&P 4, 12:8, 41:11), og heller ikke at Herren har sagt: „Thi jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønsker.” (L&P 137:9. Til-læg til Den kostelige Perle).

Kære søskende, ingen sidste dages hellig vil blive vildledt hvis han vil følge Herrens inspirerede råd og hans tjenere. Jeg vidner om at hvis et menneske vil bevare sin åndelighed –

* ved at bede uden ophør,

* ved hele tiden at studere skrifterne og meditere over dem, samt

* ved at adlyde sine ledere og det lys og den sandhed han i øjeblikket forstår, vil han ikke blive bedraget.

Må Herren velsigne os allesammen til ikke at lade os narre af de illusioner den Onde skaber. Må vi forblive i harmoni med Ånden ved at hengive vort hjerte til Gud, og derved blive stærkere og stærkere i troen (se Hel. 3:35), dette er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Guds kærlighed til os overstiger vore overtrædelser

---

*Ældste Ronald E. Poelman
De halvfjerds' første Kvorum*

Den galilæiske fisker, Simon Peter, udbrød da han første gang erkendte Jesu guddommelige kraft: „Gå bort fra mig, Herre, thi jeg er en syndig mand!” (Luk. 5:8).

Vi føler os måske alle sammen engang imellem som Peter, i bevidstheden om vore fejl, og ubehageligt til mode ved tanken om at nærme os Herren. Over-

trædelser får os til at føle os fremmedgjorte overfor vor Fader i Himlen, og vi synes at vi er uværdige til hans kærlighed, og er bange for at blive miskendte. Alligevel har vi brug for vor Faders styrkende indflydelse, for at få hjælp til at overvinde vore svagheder og til at omvende os og blive forsonede med ham. Den synd vi ikke omvender os fra,

har en tendens til at blive en vane, og den ledsages ofte af en dyb skyldfølelse, som kan gøre omvendelsen endnu vanskeligere. Denne fremmedgørelse overfor Herren bliver i sig selv en hæmsko mod omvendelse og forsoning med ham.

Når vi ved at vi har forset os imod vor Fader i Himlen er vi bange for at bede om hans hjælp, fordi vi ikke mener vi fortjener den. Paradoksalt nok er det når vi allermost har brug for Herrens inspiration at vi mindst fortjener den. Ikke desto mindre siger han det samme til os under sådanne omstændigheder, som Jesus sagde til den rystende Peter: „Frygt ikke!” (Luk. 5:10).

Mit budskab i dag kan måske bedst illustreres ved hjælp af de oplevelser et ungt ægtepar kom ud for. Vi kan kalde dem John og Gayle.

John var en betænksom, venlig ung mand, som var åben og følsom. Han forsøgte oprigtigt at adlyde Herrens bud, og fandt virkelig tilfredshed i familielivets glæder. Hans hustru Gayle var ung, tiltrækkende, livlig, men følte sig mere tiltrukket af verdslige interesser og aktiviteter. I det samfund hvor de levede var det stort set et spørgsmål om at have indflydelse og materielle goder. Folks første interesser gjaldt det verdslige, social status, underholdning og selvtilfredsstillelse. De religiøse ledere var bekymrede over det tilsyneladende brud i familielivet og familiens moralske standarder.

I John og Gayles første ægteskabsår blev de velsignet med børn, først en dreng og siden en pige, men Gayle virkede ikke særlig interesseret i sine huslige pligter. Hun længtes efter glans og spænding i livet og forlod ofte hjemmet for at gå til selskaber og underholdning, ikke altid sammen med sin mand. I sin forfænge-

lighed opmuntrede Gayle andre mænd til at vise hende opmærksomhed, hvilket hun gengældte indtil hun til sidst var utro overfor sin ægteskabspagt.

I al den tid søgte John at opmuntre Gayle til at påskønne familielivets glæder og få del i de belønninger der kommer af at holde Guds bud. Han var

---

„Alligevel har vi brug for vor Faders styrkende indflydelse, for at få hjælp til at overvinde vore svagheder og til at omvende os og blive forsonede med ham.”

---

tålmodig og venlig, men forgæves. Kort efter det tredje barns fødsel – en søn – forlod Gayle sin mand og sine børn, for at slutte sig til sine verdslige venner hvor hun levede et liv i eftergivenhed og umoralitet. John, der således var afvist, følte sig ydmyget og bedrøvet.

Det varede dog ikke længe før glansen og spændingen, som tiltrak Gayle, mistede sin tiltrækning. Hendes såkaldte venner blev trætte af hende og vendte hende ryggen. Og hvert skridt hun derefter tog førte nedad, hendes liv blev mere og mere nedværdigende. Til sidst indså hun sine fejltagelser og erkendte hvad hun havde mistet, men hun kunne ikke se nogen vej tilbage. Det var selvfølgelig ikke muligt for John stadig at elske hende. Hun følte sig fuldstændig uværdig til hans kærlighed og syntes

ikke at hun fortjente hverken hjem eller familie.

Så en dag da John gik forbi Gayle på gaden genkendte han hende. Han ville selvfølgelig have været retfærdiggjort i at vende hende ryggen, men det gjorde han ikke. Da han alt for tydeligt kunne se de spor hendes levevis havde sat sig, fyldtes han med medlidenhed – og ønskede at række ud efter hende. Da John blev klar over at Gayle havde sat sig i stor gæld betalte han hendes gæld og tog hende hjem til sig.

Lige straks blev John forbløffet ved at opdage at han stadig elskede Gayle. I sin kærlighed til hende, og ved hendes villighed til at ændre sig og begynde forfra, oplevede John i sit hjerte barmhjertighedens tilgivende følelser i et ønske om at hjælpe Gayle til at overvin-

de sin fortid, og til atter fuldtud at acceptere hende som sin hustru.

Gennem denne personlige oplevelse blev John dybt opmærksom på noget andet, han fik en erkendelse af Guds naturlige kærlighed til os, hans børn. Selv om vi afviser hans råd, bryder hans bud og fjerner os fra ham, så ønsker han at vi skal søge ham, og når vi erkender vore fejltagelser og ønsker at omvende os, så vil han acceptere os.

John blev beredt til en guddommelig mission gennem sine personlige oplevelser. Selv om jeg har taget mig visse litterære friheder under min fortælling af denne her historie – så er det faktisk beretningen om en profet fra Det gamle Testamente, Hosea og hans hustru Gomer.

I Hoseas' skildring til israelitterne om

Gud som en kærlig og tilgivende Fader, overskygger han de fleste profeter fra Det gamle Testamente, det åndelige budskab i Det ny Testamente, Mormons Bog og moderne åbenbaringer.

I disse sidste dage har Herren sagt:

„Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed.

Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives.” (L&P 1:31-32).

Når vi er ulydige imod Guds love, og bryder hans bud, forser vi os imod ham, vi fremmedgør os overfor ham, og vi fortjener ikke hans hjælp og inspiration og styrke. Men Guds kærlighed til os overstiger vore overtrædelser.

Når vi er ulydige mod Guds love, kræver retfærdigheden at der sker en godtgørelse – et krav som vi ikke er i stand til at opfylde. Men gennem vor Faders gudommelige kærlighed til os har han tilvejebragt en plan og en Frelser, Jesus Kristus, hvis forløsende offer tilfredsstiller retfærdighedens krav til os, og gør omvendelse, tilgivelse og forsoning med vor himmelske Fader mulig. „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortæbes, men have evigt liv.” (Joh. 3:16).

Vi kan tage imod denne store gave ved at tro på Jesus Kristus og omvende os, og derefter indgå pagt med ham gennem dåb ved vand og Ånd. (Se Joh. 3:5). Så kan vi hver uge, når vi modtager nadveren, forny vor pagt, hvilket kan hjælpe os til „altid (at) erindre ham og holde hans bud”. Det løfte der er knyttet til denne pagt er at vi „altid må (have hans Ånd) hos (os)”. (L&P 20:77).

Det budskab, Hoseas gav i fordums tid, er gentaget og uddybet gennem alle skrifterne. Gennem en anden profet fra

Det gamle Testamente, Esajas, har Herren sagt til sit folk:

„Tvæt jer, rens jer, bort med de onde gerninger fra mine øjne! Hør op med det onde,

lær det gode . . .

kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagten, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur de skal dog blive som uld.” (Es. 1:16-18).

Herren talte til den nephitiske profet Alma og sagde: „Den, der synder imod mig, skal du dømme i forhold til de synder, han har begået; og dersom han bekender sine synder for dig og mig og omvender sig i hjertets oprigtighed, skal du tilgive ham, og jeg vil også tilgive ham.

Ja, og så ofte som mit folk omvender sig, vil jeg tilgive dem deres overtrædelser imod mig.” (Mosiah 26:29-30).

Alt for ofte vanskeliggør vi omvendelsen for hinanden ved ikke at tilgive hinanden. I moderne åbenbaring er vi imidlertid blevet advaret imod dette: „I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd.

Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker.” (L&P 64:9-10).

Gennem moderne åbenbaring har vi også fået den allerstørste trøst og det største håb der nogen sinde er udtalt:

„Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.” (L&P 58:42).

Gud er vor Fader. Han elsker os, og hans kærlighed er uendelig og uforbeholden. Hans sorg er stor når vi er

ulydige mod hans befalinger og bryder hans bud. Han kan ikke se igennem fingrene med vore overtrædelser, men han elsker os og ønsker at vi skal komme tilbage til ham.

Jeg kender ingen større tilskyndelse til omvendelse og forsoning med vor himmelske Fader end opmærksomhed på

hans kærlighed til os personligt og hver især. At en sådan opmærksomhed må vokse i os er min bøn, som jeg tilføjer mit personlige vidnesbyrd til jer hver især om at Jesus af Nazaret er Guds Søn, menneskehedens Frelser og Forsoneren for os alle hver især, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Hvad evangeliet lærer os

---

*Ældste LeGrand Richards
De tolv apostles Kvorum*

Jeg er stolt af at jeg er medlem af denne storslåede kirke – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hvilket passende navn for den sande kristne kirke i denne, tidernes fyldes uddeling. Jeg elsker kirken på grund af de ting jeg lærer her.

For mange år siden, under krigen rejste ældste John A. Widtsoe til Storbritannien for at præsidere over den europæiske mission. Da embedsmanden ved ankomsten så hans papirer og hvem han var, sagde han: „De får ikke lov at komme ind. Vi har ladet jeres missionærer komme ind, men vi ønsker ikke nogen af jeres ledere – vær venlig at tage

plads.” Så gik bror Widtsoe hen og satte sig ned.

Et par minutter senere blev han kaldt tilbage, og manden sagde: „Hvis jeg lader Dem komme ind i landet, hvad vil De så lære mine landsmænd?”

Og bror Widtsoe sagde: „Jeg vil lære dem hvor vi kom fra, hvorfor vi er her, og hvor vi kommer hen.”

Manden kiggede op på ham og sagde: „Underviser jeres kirke i det?”

Og bror Widtsoe sagde: „Ja den gør.”

„Nå, det gør min kirke ikke,” sagde han. Denne viden er mere værd for mig end al verdens rigdom. Hvis vi ikke ved hvor vi

kommer fra, og vi ikke ved hvorfor vi er her, og vi ikke ved hvor vi går hen, eller hvordan vi kommer der, er vi som et skib på havet uden ror eller sejl, eller nogen til at styre det. Vi holder os måske flydende, men vi vil aldrig nå i havn.

I kirken lærer jeg at jeg er søn af Gud, den evige Fader, og derfor har jeg de egenskaber i mig, hvorved jeg kan udvikle mig til at blive som min Fader, nøjagtigt som mine sønner er kommet til at ligne mig og jeg kom til at ligne min jordiske far.

Herren stod midt iblandt ånderne før denne verden blev skabt. Han sagde at mange af dem var ædle og store – og de kunne ikke blive ædle og store, hvis de ikke havde gjort ét eller andet hvorved de kunne blive ædle og store før de blev født til denne verden. Han sagde til dem han var sammen med: „Vi vil gå ned, thi der er rum der . . . og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.”

Derpå tilføjede han: „Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som de, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed.” (Abr. 3:24-26).

Jeg takker Herren, fordi min kirke lærer mig at jeg holdt min første prøvestand i åndeverdenen, og at jeg ellers ville være blevet nedkastet til jorden sammen med Satan og en trediedel af Himlens hærskarere. Og deres råb lød således: „Ve jorden . . . thi Djævelen er kommen ned til jer,” og han „går rundt omkring . . . og søger, hvem han kan opsluge.” (Åb.

12:12, 1 Pet. 5:8). Således er det en kendsgerning at jeg holdt min første prøvestand, og at dette berettigede mig til alverdens skønhed og glæder som er nævnt her til mødet i dag. Og det gav mig ret til at få dette legeme – og måske kan jeg ikke påskønne så meget hvad det burde betyde for mig, som jeg kan ved at læse i skrifterne.

Og så læser vi om dengang Jesus kastede de onde ånder ud af manden som de havde besat. Og Jesus spurgte den onde ånd hvad han hed: „Legion,” thi der var mange som havde besat denne mand. Og så ivrige var disse onde ånder efter at få et legeme at de bad om tilladelse til at tage svinenes legemer i besiddelse – de svin der gik og græssede på marken. Jesus gav tilladelsen og svinene styrtede sig i søen hvor de druknede, så vidt jeg husker var der 2000. (Se Mark. 5:1-17). Tænk bare på hvor ivrige disse ånder var efter at få et legeme, og fordi vi holdt vor første prøvestand befinder vi os nu i vor anden prøvestand.

Jeg elsker det skriftsted i Bibelen hvor

Enok – den profet som blev optaget til Himlen sammen med sit folk i gamle dage – allerede mens han var her på jorden fik vished for at han havde behaget Herren. (Se Hebr. 11:5). Jeg tror at vi ved at holde Guds bud – gøre alt det som Herren sagde, at Herren vor Gud har befalet (se 5 Mos. 12:32, Matt. 28:20) – kan få en forvisning gennem Helligånden om at vort arbejde er acceptabelt for Herren, og at vi har behaget ham.

Jeg takker Gud for de mange smukke sandheder, hvoraf mange er blevet bekendtgjort her i dag. Dette princip om evigt ægteskab – jeg kunne ikke tænke mig at leve evigt og altid efter livet her på jorden uden min ledsager, min søde hustru og mine dejlige børn. Hvor jeg takker Gud for dem, og for kundskab om at ægteskabet og familieenheden fra Guds side er beregnet til at vare evigt og altid, således som han så enkelt har kundgjort det i de hellige skrifter.

Så tænker jeg på mine børn én for én – og jeg har over 100 efterkommere – og jeg ser hvad de udfører og deres ædle livsførelse, og jeg kan næsten ikke forstå at jeg kan være deres far. Jeg føler at jeg er nærmere ved at blive en gud på denne måde end på nogen som helst anden måde her på jorden. Og lige fra min ungdom og min tidlige manddom har jeg forsøgt at leve således at disse børn og mine efterkommere kan gå i mit fodspor, således at de vil ære deres anden prøvestand og berede sig til at blive kronet med herlighed i al evighed.

Der er jo så mange smukke principper i evangeliet. Da jeg første gang blev missionær mødte jeg aldrig nogen som troede på en personlig Gud. Det er en stor glæde at vide at Kristus gav sit liv for os og påtog sig verdens synder – som

Paulus sagde: „Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.” (1 Kor. 15:22) – og at vide at hans Fader er lige så virkelig som min far og at de har åbenbaret sig for profeten Joseph Smith i denne uddeling efter mange århundreders mørke, og vist sig som to herliggjorte personer. Joseph Smith blev ifølge Mormons Bog holdt tilbage af Herren i tusinder af år, hvor han ventede på at hans dag og hans tid skulle komme, for at han kunne bringe menneskene til kundskab om sandheden, så den kunne komme ud blandt folk i denne verden. Det er store sandheder, og vi kan lære mange flere endnu.

Dengang jeg skrev min bog *Et stort og forunderligt værk* som et redskab for missionærerne, valgte jeg denne udtalelse som Esajas har fremsagt: „Eftersom dette folk kun holder sig nær med sin mund og ærer mig med sine læber, mens hjertet er fjernt fra mig, og fordi deres frygt for mig blev tillærte menneskebud,” og så fortsætter han: „se, derfor handler jeg (Herren) fremdeles sært og sælsomt med dette folk (King James

version: thi se derfor vil jeg lade et stort og forunderligt værk komme ud blandt dette folk) dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper.” (Es. 29:13-14). Denne storslåede kirkes budskab er det store og forunderlige værk som Esajas så ville komme frem, når menneskene belærte om menneskebud.

Da jeg jo er en missionær vil jeg gerne, så længe tiden tillader det, fortælle jer én eller to små missionæroplevelser, som viser hvad Esajas mente da han sagde at de ville tilbede ham ved hjælp af menneskebud.

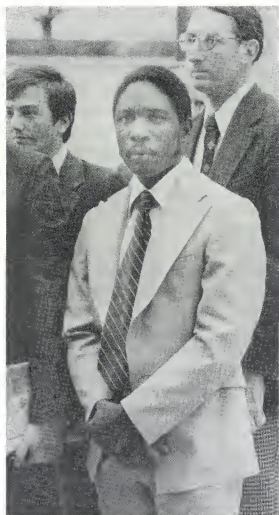
Ved afslutningen af min første mission i Amsterdam i Holland for over 75 år siden, blev jeg inviteret hjem til en af de hellige for at tale med hendes nabo. Da min kammerat og jeg kom var naboen der allerede, men hun havde sin præst med. Vi var lidt uenige om præstedømmet, og jeg opfordrede på stedet hans kirke til en diskussion den næste lørdag aften.

Da vi ankom var kirken fuld, hele hans menighed var der, og alle vore medlemmer. Hvordan vore medlemmer havde fundet ud af det ved jeg ikke, for jeg havde ikke fortalt dem det!

Så rejste præsten sig op og sagde: „Eftersom hr. Richards er gæst i vores kirke vil vi give ham det privilegium at indlede diskussionen, og vi får hver 20 minutter at tale i. Er vi enige hr. Richards?”

Jeg svarede: „Det er helt i orden.” Jeg fortalte ham det ikke, men jeg ville have givet næsten hvad som helst for det privilegium at få lov til at indlede diskussionen, og så serverede han den for mig på et sølvfad! Jeg ved ikke om Herren havde noget at gøre med det eller ej, men det tror jeg han havde!

Så rejste jeg mig og sagde: „Sidste gang

jeg talte med min ven var vi lidt uenige om præstedømmet. I aften har jeg forberedt mig på at drøfte dette emne, men jeg har ikke tænkt mig at starte med det. (Det var ét af min stærke punkter under min mission). Hvis man skal bygge et hus, forsøger man ikke at sætte taget på før grundvolden er lagt.” Forsamlingen var enig med mig, så jeg sagde: „Jeg foreslår at vi lægger grundvolden til Jesu Kristi evangelium,” og som tekst valgte jeg Hebr. 6, hvor Paulus siger:

„Lad os derfor ikke her gå ind på børnelærdommen om Kristus, men ledes frem til de voksnes stade og ikke påny

lægge grundvold ved omvendelse fra døde gerninger og tro på Gud, med lære om tvætninger og håndspålgelse, de dødes opstandelse og evig dom.” (Hebr. 6:1-2).

Jeg skyndte mig at tale om tro og omvendelse – jeg formodede at de troede på disse ting. Jeg talte om dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse lige til alle var enige med mig.

Så kom jeg til håndspålgelse for Helligåndens gave. Og det troede de ikke

---

„I kirken lærer jeg at jeg er søn af Gud, den evige Fader, og derfor har jeg de egenskaber i mig, hvorved jeg kan udvikle mig til at blive som min Fader.”

---

på. Jeg har aldrig fundet en kirke, der troede på det bort set fra vores kirke – de tror at Helligånden kommer som en brise der blæser henover hovedet. Jeg citerede det skriftsted for dem, hvor der står at da apostlene i Jerusalem hørte at Samaria havde accepteret Guds ord gennem Filips forkyndelse, sendte de Peter og Johannes derhen. Og da de kom bad de for folket, lagde hænderne på dem, og de modtog Helligånden. Og da troldmanden Simon så at Helligånden blev overdraget ved håndspålgelse af apostlene, tilbød han at betale for det idet han sagde: „Giv også mig denne

magt, så den, jeg lægger hænderne på, får Helligånden.”

Da sagde Peter til ham: „Gid dit sølv må gå til grunde og du selv med, siden du mener at kunne købe Guds gave for penge.” (Ap. G. 8:19-20).

Så gav jeg dem endnu et par skriftsteder om håndspålgelse for Helligåndens gave, og satte mig ned.

Så rejste præsten sig og talte i 20 minutter, og han nævnedes ikke et eneste ord om det jeg havde sagt. Han begyndte med at tale om nogle indianeres massakre på en emigrantgruppe af mormoner i Utah i 1857, og om „Mormonbibelen”, og så sagde han at Joseph Smith havde indrømmet at han havde gjort mange fejltagelser, og på den mest høflige måde sagde han: „Og nu hr. Richards vil De måske belyse nogle af disse punkter, jeg er sikker på at forsamlingen vil sætte stor pris på dette.”

Jeg rejste mig omgående. (Min kammerat sagde senere: „Hvordan kunne du tænke så hurtigt?” Jeg svarede: „Hvad tror vi har bedt for hele ugen?”) Jeg sagde: „På Frelserens tid forsøgte hans fjender at narre ham med list og underfundigheder. Jeg tror ikke at nogen her i aften kunne tænke sig at gribe til sådanne gamle midler.” Jeg sagde: „Hvis jeg har forstået at debattere så går det ud på at fremlægge sine argumenter og besvare dem der bliver fremlagt. Har denne mand besvaret nogle af mine argumenter?”

Alle svarede: „Nej.”

Jeg sagde: „Det er i orden min ven, De kan få 20 minutter til.” Han kunne ikke gøre det, og jeg vidste at han ikke kunne. Til sidst rejste hans hustru sig op foran forsamlingen og sagde: „Det hr. Richards beder dig om er retfærdigt. Du bør svare ham.”

Men han kunne ikke, og jeg sagde til min kammerat: „Rejs dig op og giv mig min frakke og min hat.” Jeg sagde: „I får endnu en chance. Jeg er parat til at blive her indtil kl. 10 i morgen, for da skal vi være i vores egen kirke, forudsat at denne diskussion kan fortsætte på det grundlag jeg opstillede. Hvis ikke må jeg gå nu og bede min kammerat om at gå med, og også bede vore medlemmer gå, og vi vil overlade det til jer at tale jer til rette med jeres folk efter det der er kommet for dagen her i aften.”

Efter den tid mødte jeg ham et par gange på gaden, men han sænkede hovedet for at undgå at tale med mig.

Se, det var det Esajas mente da han sagde at de ville belære om menneskebud.

Eldste A. Theodore Tuttle, medlem af De halvfjerds' første Kvorum, står og taler med en konferencebesøgende.

Jeg vil lige dele en oplevelse mere med jer. Nede i Quitman, Georgia, hvor jeg var missionspræsident, holdt jeg en tale om ægteskabspagten og familieenhedens evige beståen. Jeg havde på et skilt skrevet en liste over kirkerne og hovedpunkterne i deres tro, og disse ting var officielle udtalelser som de forskellige kirkers ledere var fremkommet med. Og ikke en eneste af dem troede på at familieenheden eller ægteskabspagten ville gælde ud over graven. Jeg stod i døren da mødet var forbi, og der kom en mand hen og præsenterede sig som baptistpræst, og jeg spurgte: „Jeg citerede dem vel ikke forkert her i aften?” Han svarede: „Nej, hr. Richards det er nøjagtigt som de sagde. Men vi tror ikke allesammen på alt det vores kirker lærer.”

Jeg sagde: „Tror De da heller ikke på det, hvorfor går De så ikke hjem og lærer Deres folk sandheden? De skal nok høre på Dem, men de er ikke parat til at høre det fra mormonældsterne endnu.”

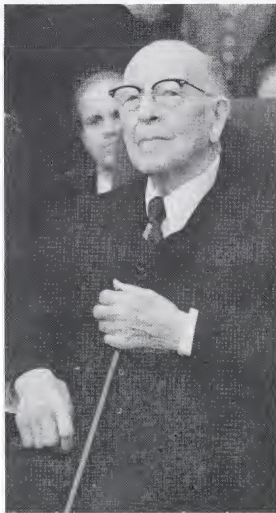
Så sagde han: „Nå, vi ses.” Det var alt hvad jeg kunne få ud af ham den aften! Næste gang jeg kom til dette sted, det var ca. 4 måneder senere, havde han læst i avisen at jeg ville komme, og der stod han udenfor den lille kirke. Da vi hilste på hinanden sagde jeg: „Jeg kunne virkelig godt tænke mig at vide hvad de mente om min sidste tale her.”

Han sagde: „Hr. Richards, jeg har tænkt over det lige siden, og jeg tror på hvert eneste ord De sagde, jeg ville bare gerne have hørt resten.” (Man får jo aldrig sagt alt hvad man gerne vil sige, det er også derfor jeg har bedt bror Benson prikke til mig når min tid er udløbet!)

Jeg kunne godt tænke mig at fortælle jer én oplevelse til, hvis der er tid til det. I Utrecht i Holland var der et seminarium hvor man uddannede præster, og de unge mænd som studerede til præster kom gerne og stillede sig udenfor og lyttede, når vi afholdt møder. Og når så mødet var overstået kom de hen til os for at drøfte tingene.

Jeg overbeviste én af disse unge mænd om at dåben skulle foregå ved nedsænkning til syndernes forladelse og at der derefter skulle foretages håndspålggelse for Helligåndens gave – dette var han ikke blevet belært om og han troede heller ikke på det. Han sagde: „Hr. Richards, tror De at Herren vil holde os ansvarlige hvis vi underviser i noget som vi ved ikke er helt i overensstemmelse med de hellige skrifter?”

Jeg sagde: „Hør her min ven, jeg vil hellere lade apostlen Paulus besvare

Ældste LeGrand Richards fra De tolv apostles Kvorum er den ældste nulevende generalautoritet, 96 år gammel.

dette spørgsmål. Han sagde: „Men om vi selv eller en engel fra Himmelen forkyndte jer evangeliet i strid med det, vi har forkyndt jer – forbandet være han!” (Gal. 1:8).” Så havde vi ikke mere at tale om.

Jeg tror min tid er udløbet. Må Gud velsigne jer alle. Jeg elsker Herren. Jeg elsker kirken. Jeg elsker de hellige. Jeg elsker dem allesammen. Jeg beder til at Gud vil velsigne jer og jeg efterlader jer mine velsignelser i Herren, Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmets lære

*Ældste Bruce R. McConkie
De tolv apostles Kvorum*

Mine brødre i præstedømmet:

Alle I der bærer det aronske og det melkisedekske præstedømme giver jeg denne udfordring: Kom, lær præstedømmets lære; kom, bliv som det passer sig for en der er Herrens tjener.

Denne lære, denne præstedømmets lære – ukendt i verden og kun lidt kendt selv i kirken – kan ikke læres ud fra skrifterne alene. Profeterne og apostlene har kun berørt den ganske let i deres taler og belæringer.

Præstedømmets lære kendes kun ved personlig åbenbaring. Den kommer linie på linie, bud på bud ved Helligåndens kraft til dem der elsker at tjene Gud af hele deres hjerte, sjæl, sind og styrke. (Se L&P 98:12).

Vi er gennem åbenbaring blevet givet det løfte at hvis vort hjerte er „fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne” og hvis vi altid pryder vore tanker med dyd „da skal (vi) have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på (vor) sjæl som himlens dug”. (L&P 121:45).

Jeg har spekuleret og bedt meget om hvorledes jeg bedst kunne præsentere præstedømmets lære.

Kunne jeg blot tale med tordenrøst og udråbe ordet med 10.000 trompeter da ville mennesket høre mit budskab.

Men jeg husker hvorledes Alma ønskede at tale som Guds basun og med en røst der kunne få jorden til at skælve da han prædikede omvendelse til alle. (Se Alma 29:1).

Og jeg ved at Herren ikke arbejder på denne måde. Hans ord spredes ved hans tjeneres mund når de i deres svaghed arbejder for ham. Ordet bæres så ind i modtagelige hjerter af Åndens stille, sagte røst. (Se L&P 85:6).

Hvis det ikke var gennem Åndens kraft, hvorledes skulle da nogle af os nogen sinde kunne forstå åndelige sandheder? Hvorledes beskriver man en evig Gud med dødelighedens begreber?

Kan vores stemmer, som er svage og fjerne jordiske ekkoer, frembringe den storhed og kraft som den evige stemme der taler fra Himlen? Kan mennesket i

sin svaghed og fejlbarlighed nogen sinde skildre Gud i hans magt og væld?

Lad os, selv om vi forstår vore begrænsninger, ræsonnere sammen og måske kan vi flygtigt skimte underet i den kraft som har skabt verdener. Måske vil vi kunne se hvorledes og på hvilken måde vi som dødelige kan bruge den samme kraft til at velsigne vore medmennesker og frelse os selv.

Hvad er præstedømmets lære? Hvad er denne lære som blev skabt i de himmelske sale og som kan falde på retfærdige mennesker som dug fra himlen? (Se L&P 121:45).

Præstedømmet er en kraft som ingen anden kraft på jorden eller i Himlen. Det er Guds egentlige kraft, den kraft hvorved verdenerne blev skabt, den kraft ved hvilken alle ting bliver ordnet, opretholdt og bevaret.

Det er troens kraft, troen ved hvilken Faderen skaber og regerer. Gud er Gud fordi han er legemliggørelsen af al tro og al magt og al præstedømme. Det liv han lever kaldes evigt liv.

I hvor høj grad vi bliver lig ham afhænger af i hvor høj grad vi har hans tro, opnår hans magt og udøver hans præstedømme. Og når vi er blevet som ham i ordets bogstavelige og sande betydning vil vi også have evigt liv.

Tro og præstedømme går hånd i hånd. Tro er magt og magt er præstedømme. Efter vi får tro modtager vi præstedømmet. Så vokser vi i troen gennem præstedømmet indtil vi har al magt og bliver som vor Herre.

Vor tid her på jorden er blevet udset til en prøvestand. Det er vort privilegium at fuldkommengøre vor tro og at vokse i præstedømmets magt mens vi er her.

Vi modtog først præstedømmet i den førjordiske tilværelse og siden igen her

på jorden. Adam besad nøglerne og brugte præstedømmet da han deltog i skabelsen af jorden. Efter sin dåb modtog han præstedømmet igen og står nu som præsiderende højpræst over hele jorden.

Alle vi der har kald til at tjene i det hellige præstedømme blev forudordnet til at være Kristi tjenere og til at komme her og tjene ham i vore dage.

Det hellige præstedømme gjorde mere for at fuldkommengøre mennesket i Enoks dage end på noget andet tidspunkt. Kendt som Enoks orden (se L&P 76:57) var det den magt ved hvilken han og hans folk blev optaget til Himlen. Og de blev optaget på grund af at de havde tro, og udøvede præstedømmets magt.

Det var med Enok Herren sluttede den evige pagt at alle som modtog præstedømmet skulle have magt gennem tro til at regere og udøve kontrol over alle ting på jorden, at overvinde nationernes hære og stå i herlighed og ophøjelse for Herren.

Melkisedek var en mand med en lignende tro, „og hans folk udøvede retfærdighed og fik del i Himlen og stræbte efter Enoks by”. (Joseph Smiths oversættelse 1 Mosebog 14:34). Siden hans dage har præstedømmet båret hans navn.

I kirken er der to præstedømmer: Det aronske eller levitiske og det melkisedekske. Det aronske præstedømme er et forberedende præstedømme, et uddannende præstedømme, et mindre præstedømme, et guddommeligt system som forbereder mænd til at modtage det melkisedekske præstedømme.

Det melkisedekske præstedømme er den højeste og helligste orden mænd nogen sinde kan modtage på jorden. Det er magt og myndighed til at gøre alt hvad

der er nødvendigt for at frelse og ophøje menneskets børn. Det er det samme præstedømme som Jesus Kristus selv besad, ved hvilket han var i stand til at opnå evigt liv i sin Faders rige.

Begge disse præstedømme blev givet gennem en pagt. (Se L&P 84:33-41). De overgår begge enhver jordisk magt: De forbereder begge mennesket til frelse.

De der modtager det aronske præstedømme indgår pagter og lover at ære deres kaldelse, at tjene Mesterens sag, at forsage verden og leve som det passer sig for en hellig at leve.

Herren indgår til gengæld en pagt hvori han lover at højne deres status som holder deres aronske pagt. Han lover at give dem det melkisedekske præstedømme hvorfra evigt liv udspringer.

De der modtager det melkisedekske præstedømme indgår for Gud og engle en pagt og lover at ære deres kald, at „leve af hvert ord som udgår af Guds mund” (L&P 84:44), at gifte sig for tid og evighed efter den patriarkalske orden

og leve og tjene som Herren Jesus gjorde i sit liv og sin gerning.

Til gengæld indgår Herren den pagt og giver det løfte at give dem alt det hans Fader har, hvilket vil sige evigt liv som er ophøjelse og guddom i det evige rige hvor familieenheden fortsætter i al evighed.

Herren tillader til gengæld at de indtræder i hans evige, patriarkalske orden der fortsætter i de højeste Himle i den celestiale verden og som sikrer sine medlemmer evigt afkom eller med andre ord åndelige børn i opstandelsen. (Se L&P 131:1-4).

Disse er de mest storslåede løfter mennesket har fået. Der hverken er eller kan være noget så smukt og så stort. Vi ser derfor at Herren bruger det mest magtfulde og udtryksfulde sprog kendt af mennesket for at vise vigtigheden og fastheden i disse løfter. Det vil sige Herren sværger ved en ed i sit eget navn fordi han ikke kan sværge ved noget større, at alle som holder den pagt de har indgået i forbindelse med det melkisedekske præstedømme skal arve, modtage og besidde alle ting i hans evige rige og skal være en medarving med den Herre som er hans enbårne.

Gud svor med en ed at Kristus ville blive ophøjet og han sværger igen når vi modtager det melkisedekske præstedømme at en lignende ophøjelse vil blive os til del hvis vi er trofaste i alle ting.

David sagde engang da han talte om Herren Jesus som Messias: „Herren har svoret og angrer det ej: „Du er en præst evindeligt på Melkisedeks vis.” (Salmerne 110:4).

Og efter at have citeret disse ord om Messias, denne evige ed svoret af Gud selv, sagde Paulus at Kristus var „af

Gud kaldt ypperstepræst på melkisedeks vis". (Heb. 5:10).

Dernæst sagde Paulus om Melkisedek som Abraham betalte tiende til: „Thi denne Melkisedek blev ordineret til præst efter Guds Søns orden, hvilken orden er uden Fader, uden moder, uden stamtavle og uden begyndelse på sine dage og uden afslutning på sit liv." (Joseph Smiths oversættelse, Heb. 7:3). I gamle dage var det aronske præstedømme begrænset til levitterne. Man fik det på grund af ens far og mor; det blev kun overdraget de myndige mandlige efterkommere af Levi. Men det melkisedekske præstedømme skulle overdrages enhver mand af hvilken som helst afstamning hvis denne var værdig til at modtage det.

Og Paulus fortsatte: „Og alle dem som ordineres til dette (højere) præstedømme bliver ligestillet med Guds Søn – han forbliver præst bestandig." (Joseph Smiths oversættelse, Heb 7:3).

Kristus er vor prototype; han er Sønnen; han er Faderens arving. Men vi der står som medarvinger arver på lige fod med ham fordi vi også forbliver præster for evigt.

Vi indgår således pagt med guddommen; og Gud sværges en ed for os alle for at vise vigtigheden og det evige værd af denne pagt.

Det at sværge med en ed var i gamle dage langt mere betydningsfuldt end mange af os indser.

For eksempel: Nephi og hans brødre søgte at skaffe messingpladerne fra Laban. Deres liv var i fare. Dog svor Nephi denne ed: „Så sandt som Herren lever og vi lever, vil vi ikke vende tilbage til vor fader i ørkenen, førend vi har udført det, som Herren har befaleet os." (1 Nephi 3:15).

Således gjorde Nephi Gud til sin partner. Hvis det ikke lykkedes ham at skaffe pladerne betød det at Gud havde forfælet. Og da Gud ikke fejler var det Nephis pligt at skaffe pladerne eller miste sit liv i forsøget.

En af de mest højtidelige eder der nogen sinde er givet til mennesket findes i Herrens ord om Joseph Smith og Mormons Bog. „Han (Joseph Smith) har oversat den del af bogen, som jeg befalede ham at oversætte," sagde Herren „og det er sandt, så vist Herren, jeres Gud lever." (L&P 17:6).

Dette er Guds vidnesbyrd om Mormons Bog. I det vidnesbyrd stiller guddommen sin egen guddommelighed som sikkerhed for sandheden. Enten er bogen sand eller Gud ophører med at være Gud. Der hverken er eller kan være et mere højtideligt og magtfuldt sprog for mennesket eller Gud.

Og således er det med det melkisedekske præstedømme. Så sandt som Gud lever er det hans hellige orden og alle de

præstedømmebærere fra enhver nation og stamme og tungemål og folk og race og farve som vil holde pagten skal forblive præster for evigt og regere i evighed med den store højpræst som er Herren Jesus Kristus.

Hvad er da præstedømmets lære? Og hvorledes skal vi leve som Herrens tjenere?

Denne lære er at Gud vor Fader er en helliget, fuldkommen og ophøjet person som har al kraft og al ret, som kender alle ting og er ubegrænset i alle sine

---

„Den kendes kun ved personlig åbenbaring. Den kommer linie på linie, bud på bud ved Helligåndens kraft.”

---

egenskaber og som lever i en familieenhed.

Den er at vor evige Fader har den høje status af herlighed, fuldkommenhed og magt fordi hans tro er fuldkommen og hans præstedømme er grænseløst.

Den er at præstedømmet er navnet på Guds magt og at hvis vi skal blive som ham må vi modtage og udøve hans præstedømme eller magt som han udøver den.

Den er at han har givet os en del af himmelsk magt her på jorden som er efter hans Søns orden og som nødvendigvis, da den er Guds magt, er uden dages begyndelse eller års ende.

Den er at vi kan indgå i en orden af præstedømmet kaldet den nye og evige ægteskabspagt (se L&P 131:2) også kaldet den patriarkalske orden, hvilken orden gør os i stand til at skabe vore egne evige familieenheder, skabt efter samme mønster som Gud, vor himmelske Faders familie.

Den er at vi har magt ved tro til at regere over og kontrollere alle ting, både verdslige og åndelige; at gøre mirakler og fuldkommengøre liv; at stå i Guds nærhed, være som ham fordi vi har opnået hans tro, hans fuldkommenheder og hans magt eller med andre ord hans præstedømmes fylde.

Dette er så præstedømmets lære. Der hverken er eller kan være noget større. Dette er den magt vi kan opnå ved tro og retfærdighed.

Der er i sandhed magt i præstedømmet – magt til at gøre alle ting!

Hvis verden selv blev skabt ved præstedømmets magt kan denne samme magt utvivlsomt flytte bjerge og kontrollere elementerne.

Hvis en trediedel af himlens hærskarer blev kastet ned på jorden ved præstedømmets magt kan denne samme magt uden tvivl overvinde nationernes hære og forhindre nedkastelsen af atombomber.

Hvis alle mennesker skal oprejses fra dødelighed til udødelighed ved præstedømmets magt kan denne magt utvivlsomt helbrede den syge og døende og oprejse den døde.

Der er i sandhed magt i præstedømmet – en magt som vi søger at opnå for at bruge den, en magt som vi hengivent beder må hvile på os og på vore efterkommere for evigt.

I Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Aktivering af præstedømmet

Biskop Victor L. Brown
Præsiderende biskop

Jeg nærmer mig denne opgave i aften med en bøn i mit hjerte. Det emne jeg har fået tildelt er af stor betydning og et man ikke nødvendigvis kan give hurtige og lette svar til. Det lyder som følger: „De skridt ledere og medlemmer af det aronske præstedømme kan tage for at genaktivere de medlemmer som er uaktive.” Mine bemærkninger vil derfor være henvendt især til biskopper og deres medarbejdere.

Jeg ved udmærket at alle her i aften ved hvad det aronske præstedømme er. Ikke desto mindre vil jeg gerne genopfriske vore hukommelser. Navnet *aronske præstedømme* kommer fra Aron, en bror til Moses. Da Moses ikke var nogen veltalende mand blev Aron hans talsmand. De arbejdede meget nært sammen og gik gennem mange prøvelser sammen. Herren valgte at give dette præstedømme Arons navn.

Jeg vil tro at den vigtigste hændelse i det præstedømmes historie var da Johannes Døberen døbte Frelseren i Jordanflo-

den. Det næstvigtigste øjeblik var den 15. maj 1829 da denne samme Johannes Døberen, nu som himmelsk sendebud, kom og lagde sine hænder på Joseph Smith og Oliver Cowderys hoveder og sagde:

„I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsækning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed.” (L&P 13).

Hvis vi bare havde den fulde forståelse af hvad det vil sige at eje nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium, til dåb ved nedsækning til syndernes forladelse, tror jeg at enhver ung mand som har trådt ned i dåbens vande ville se frem til at modtage det aronske præstedømme med hele sit hjerte og gøre alt i hans magt til at blive værdig til det. Jeg er sikker på at der er mange som

Biskop H. Burke Peterson, førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd, hilser venligt på en konferencebesøgende.

føler på denne måde, men der også mange der ikke gør.

Enhver biskop bør vide nøjagtigt hvor mange drenge i hans ward der ikke er blevet ordineret til det rette embede ifølge deres alder og aktivitet og hvor mange der ikke kommer til nogen møder. Enhver af disse drenge er lige så vel et Guds barn som den aktive ungdom. Hvad er vor indstilling som ledere til procentssatser når det drejer som om aktive kontra uaktive? I har formodentlig hørt historien om faderen som havde fire døtre. Da de en aften tog i byen påbød han dem at være hjemme ved midnat. Den første kom hjem kl. 23:45; den næste kl. 23:50; og den tredje kom til midnat hvorefter han låste dørene, sluk-

kede lyset og gik i seng. Da hans hustru mindede ham om at Mary endnu ikke var kommet hjem sagde han med stor tilfredshed: „75% af dem er kommet hjem – det er da en ret god procentdel, synes du ikke?”

Det er så let at elske dem der er aktive og lydhøre og somme tider så svært at gøre det samme for dem der er uaktive og oprørske. Som hjælp for os til at blive gode ledere for ungdommen gav Herren os en lektie som vi bør tage ved lære af. Det er historien om den fortabte søn som findes i Luk. 15:11-32.

I husker at faderen delte sin rigdom mellem sine to sønner af hvilken den yngre „samlede . . . alt sit og rejste langt bort til et fremmed land og ødte der sin

formue i et udsvævende liv". Da der kom hungersnød vogtede han svin for en rig mand og spiste af det han fodrede dyrene med.

„Men han gik i sig selv og sagde: ‚Hvor mange daglejere hjemme hos min fader har ikke fuldt op af mad? Og her er jeg ved at sulte ihjel . . .’

Og han stod op gik til sin fader. Men da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkede inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham.

Og sønnen sagde til han: ‚Fader! Jeg har syndet mod Himmelen og overfor dig, jeg er ikke værd at kaldes din søn.’

Men faderen sagde til sine tjenere: ‚Skynd jer at komme med den bedste klædning og giv ham den på og sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne.’”

Da den ældre bror som var forblevet tro nu hørte hvorledes hans fader glædede sig over den egensindige brors hjemkomst blev han vred og klagede over at ingen nogen sinde havde lavet en fest for ham. Hans fader svarede: „Mit barn! Du er altid hos mig, og alt mit er dit. Men nu burde vi glæde og fryde os fordi din broder var død, men er blevet levende, og var fortabt, men er fundet igen.”

Den lektie jeg gerne vil at vi skal lære fra dette skriftsted er kærlighed. For at have succes som lærer for ungdommen, må man elske hver af dem uden hensyntagen til hvor aktive de er. Uden oprigtig kærlighed kan man næppe kvalificere sig som leder for unge mænd.

Jeg ønsker ikke på nogen måde at antyde at alle, eller bare størstedelen af de som ikke er aktive i deres præstedømme opfører sig som den fortabte søn gjorde. Jeg har stor tiltro til ungdommen. Ikke desto mindre føler jeg at det er særdeles

vigtigt at de der ikke ærer deres præstedømme forstår at de har valgt en vej som, hvis de ikke vender sig fra den, til sidst vil forhindre dem i at modtage den største af alle Guds gaver til mennesket, nemlig evigt liv og ophøjelse.

Jeg vil gerne her foreslå hvorledes vi som ledere kan være en afgørende indflydelse i disse unge mænds liv og derved hjælpe dem til at blive lydige overfor evangeliets love for således at kvalificere sig til de evige velsignelser.

For det første er det vigtigt at de ved hvem deres ledere er. Biskoppen er præsident for det aronske præstedømme i sit ward og ligeledes præsident for præsternes kvorum. Som præsident for det aronske præstedømme har han det endelige ansvar for enhver ung mand i alderen mellem 12 og 18 hvad enten denne unge mand er ordineret eller ej. Han kan selvfølgelig ikke udføre alt det nødvendige arbejde selv. Han må have hjælp. Ikke desto mindre er han udslagsgivende for den ånd med hvilken arbejdet vil blive udført.

En klog biskop vil indse at enhver drengs far er hans allervigtigste medhjælper. Dette er somme tider et problem, især hvis faderen er uaktiv eller ikke medlem, eller hvis der ikke er nogen far i hjemmet. For det meste har faderen dog stadig den største indflydelse på sin egen søn. Studier viser at størstedelen af uaktive drenge har uaktive fædre.

Hvis faderen skal have en positiv indflydelse på sin søn må biskoppen gennem ældsternes kvorumspræsidentskab og hjemmelærerne udøve en positiv indflydelse på faderen og føre ham tilbage til aktivitet – eller i det mindste få faderen til at øve en indflydelse på sin søn der opmuntrer ham til at blive aktiv.

På samme tid kan en anden leder have en

stor indflydelse på drengen og det er hans kvorumspræsident og dennes rådgivere. Alt for ofte indser vi ikke vigtigheden af kammeraternes indflydelse. For at øve indflydelse må kvorumspræsidenten naturligvis erkende og forstå sit ansvar for ethvert medlem af hans kvorum. Hvis han bliver kaldet på en uformel måde og hans position ikke respekteres af hans voksne ledere vil hans attitude formodentlig være meget uhøjtidelig og hans succes vil være begrænset. Hvis en biskop uddelegerer ansvaret for at kalde den unge mand til en anden end sig selv vil stillingens vigtighed mindskes i drengens øjne. Kaldet skulle komme fra præsidenten af det aronske præstedømme.

Biskoppens rådgivere har meget vigtige ansvar, men de har ikke nøglerne som biskoppen har. De deltager i udvælgelsesprocessen, men biskoppen træffer de endelige afgørelser. Kvorumspræsidenten bør vide hvor indgående biskoprådet

har bedt om vejledning og at han er blevet udvalgt ved inspiration fra Herren.

Når en 12-13 årig dreng bliver kaldet til at være præsident over et kvorum og efterlades alene af sine voksne ledere, kan han meget vel komme ud for vanskeligheder og forfejle sit kald. Det er af største vigtighed at hans vejleder og andre belærer ham om hvorledes man bliver en effektiv præsident. Rådgiveren som spiller en stor rolle må ikke overtage præsidentens ansvar, men skal vejlede ham og hjælpe ham til at vokse i sit kald. En diakonernes kvorumspræsident må være blevet godt undervist af sin vejleder for at have den følgende oplevelse:

Et medlem af stavens aronske præstedømmekomité var til stede ved et kvorums ugentlige møder i flere uger i træk. En søndag morgen lagde han mærke til en dreng der ikke havde været der før. Til hans store misfornøjelse kaldte man denne dreng til at holde en bøn. Enhver ved at den første gang en uaktiv dreng kommer til præstedømmemødet bør man ikke stille ham i forlegenhed ved at bede ham om at holde bøn.

Efter mødet spurgte denne højrådsbror drengenes vejleder hvorfor kvorumspræsidenten havde gjort noget så dumt. Lederen sagde: „Hvorfor spørger du ham ikke selv?“ Da han spurgte kvorumspræsidenten svarede denne: „Jeg har lige brugt tre dage i denne uge til at undervise ham i hvordan man beder.“ Somme tider har disse unge mennesker et specielt tag som kun jævnaldrende synes at have. Ikke desto mindre har de behov for at modtage god undervisning i lederskab.

Skønt vi alle har gjort os anstrengelser på at mindske programmernes rolle og øge enkeltpersonernes vigtighed har vi

endnu ikke gjort fremskridt nok. Vi udvikler somme tider et program og forventer at alle drenge passer ind i det. Hvis han ikke passer er det bare ærgerligt. Jeg håber at enhver dreng bliver taget i betragtning som en enkeltperson med personlige interesser, ønsker problemer og talenter.

Hvis vi accepterer dette standpunkt vil det medlem af biskoprådet som har ansvaret for kvorummet sammen med kvorumspræsidentskabet og vejlederen være i stand til på diplomatisk vis at afgøre hvorfor interessen i verden er blevet vigtigere for denne unge mand end aktiv deltagelse i og hengivelse til præstedømmet. Dette kan man opnå ved at lytte meget nøje til hver drengs behov. Ledere vil så se hvorledes henvendelse fra præstedømmet er udformet på en sådan måde at de berører hver enkelt drengs interesser. Jeg har stor tvivl om at man kan finde succes i genaktivering af kvorummets medlemmer ved at gribe sagen for generelt an. Henvendelsen må være skræddersyet til drengen hvis den skal have succes.

Enhver kvorumsaktivitet bør have et forudbestemt formål og det formål må have et evangelisk islet. Må jeg for eksempel fortælle en historie om en ung mand i det aronske præstedømme i Korea, som kom fra en velhavende familie. En dag ringede en af faderens forretningsforbindelser og spurgte om han havde økonomiske vanskeligheder og tilbød at hjælpe hvis dette var tilfældet.

Faderen svarede at alt gik vel.

Manden spurgte: „Er du sikker?”

Faderen svarede: „Det går fint. Hvorfor spørger du?”

Vennen fortalte at han havde set mandens søn sælge aviser på et gadehjørne.

Faderen kunne ikke tro det. Han fortalte sin ven at hans søn fik et rigeligt beløb i lommepege og spurgte om manden ikke kunne have forvekslet ham med en anden. Vennen svarede, at han var

---

„For at have succes som lærer for ungdommen må man elske hver af dem uden hensyntagen til hvor aktive de er.”

---

sikker i sin sag; han havde personligt talt med drengen.

Den aften da sønnen kom hjem fra skole spurgte faderen ham om han havde solgt aviser på et gadehjørne. Svaret var ja. Faderen spurgte: „Hvorfor? Får du ikke nok i lommepege?”

Hans søn svarede at det gjorde han men han havde en ven i skolen som var meget fattig og som ville blive nødt til at gå ud af skolen hvis han ikke fik økonomisk hjælp. Det viste sig at denne unge aronske præstedømmebærer brugte sine lommepege til at købe aviser for. Derefter solgte han, sammen med nogle af sine klassekammerater, disse aviser for at skaffe penge til at holde deres ven i skolen.

Kort forinden havde han bedt sin mor om en større madpakke. Moderen havde indvilliget idet hun mente at der var tale om en dreng i voksenalderen som blot var en smule ekstra sulten. Han tilstod nu for sin far at han havde delt sin madpak-

ke med denne samme ven som ellers havde måttet sulte.

Faderen var tydeligt rørt over sin søns betænksomhed, men spurgte hvad årsagen var til disse handlinger. Drengen svarede: „For nogle få uger siden havde vi lektien om den barmhjertige samaritaner. Jeg ønskede at kende den virkelige betydning af denne lektie ved at være en barmhjertig samaritaner og ikke blot at lære om en.” (Se *Den danske Stjerne*, feb. 1980, s. 21).

Når en ung mand deltager i denne slags åndelige oplevelser forandres hans liv. Præstedømmet betyder nu noget for ham som det ikke gjorde før og der er store chancer for at han altid vil være en aktiv præstedømmebærer. Når Frelserens belæring således bliver en del af en drengs liv, kan de blive en beskyttelse mod verdens onder.

Jeg kender ikke til nogen magisk formel som vil få en uaktiv dreng til at blive aktiv. Det kræver interesseret, kærlig og vedvarende lederskab fra de voksnes og kvorumspræsidentens side med kvorumsmedlemmernes hjælp. Alt hvad de gør må være tiltrækkende, betydningsfuldt og skal resultere i en opbyggende oplevelse. Morskab og lege vil ikke frelse nogen dreng. De kan få ham til at føle sig godt tilpas, men hvis han ikke får et vidnesbyrd om sandheden af evangeliet som kan få ham til at leve evangeliet har vi fejlet som ledere.

Må vi være forstående nok til at se gennem vinduet i hver drengs hjerte og så have visdom til at tage hans hånd og gå ved siden af ham på vejen til ophøjelse og evigt liv beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Neal A. Maxwell der er medlem af De tolv apostles Kvorum, taler med en konferencebesøgende.

„En krænket broder”

---

*Eldste Neal A. Maxwell
De tolv apostles Kvorum*

Vor hyrde Jesus har gentagne gange fortalt os brødre, om de ting der kan få nogle i hans flok til at blive uaktive, ligegyldige, fornærmede eller falde væk. Verdens bekymringer og glæder, fristelser, forfølgelser og trængsler sætter alle deres spor; det gør også det at blive uretfærdigt behandlet, at blive ignoreret og det at se hykleri hos andre. (Se Matt. 13:21; 24:10; Luk. 8:13-14).

Brødre, bortset fra vore egne familier har ingen anden gruppe mennesker brug for os mere end disse sjæle. I modsætning til dem der aldrig har hørt om evangeliet har disse personer haft en vis forståelse og har derved opnået et vist ansvar – derfor er det så vigtigt!

Dette genaktiveringsarbejde består ofte i studium i grupper og i fester, men det væsentlige udføres for en sjæl af gangen, stille og med værdighed. Det er ikke antallet men ånden der tæller. Det er ikke så meget en teknik som det er ægte følt kærlighed, det er mere det at give en hjælpende hånd end at skrive nye håndbøger.

Der findes ingen magiske trick, og

hurtige, smarte kampagner har som regel ingen succes for „krænket broder er som en fæstning, trætter som portslå for borg”. (Ordsp. 18:19). (Oversættelse af den engelske King James version af samme vers: „Det er sværere at vinde en krænket broder for sig end at overvinde en stærk by,” o. a.). Desuden skal vi jo befinde os på et højere stade for at løfte andre op, men der må ikke være nogen antydninger af nedladdenhed eller af at vor omsorg er mere statistisk end den er åndelig. Man må heller ikke glemme at tage sig af de sjæle man lige har løftet op med stort besvær. Hvor mange gange er det meningen at vi skal finde de udvalgte?

Et første skridt er at indse årsagerne til disse mænds inaktivitet hvor dette er muligt. Det vil ofte vise os hvorledes vi bedst kan udtrykke vor omsorg. Vi må dog aldrig undervurdere kraften i fra mand til mand at give en enkel, kærlig, men direkte udfordring. Selv om denne kærlighed måske ikke bliver gengældt er den aldrig spildt.

For det andet må vi indse at dette

arbejde er tidskrævende; det forstyrrer vor daglige rutine. Det viser lignelsen om den barmhjertige samaritaner os. (Se Luk. 10:29-37). Visse åndelige sår kræver mere end et hurtigt plaster.

Et tredje skridt er under præstedømmets udøvende komitès vejledning at sætte aktive og inaktive medlemmer sammen. Organiseret kærlighed er bedre end almen omsorg. Dog skal dette forløsningsarbejde ikke være så institutionspræget, at venner og naboer ikke længere føler at de har et ansvar. Det er nødvendigt med en inspireret indsats, for i genaktiveringsarbejdet er den *bedste* indsats må-

Ældste David B. Haight og ældste L. Tom Perry fra De tolv apostles Kvorum.

ske den eneste indsats der vil virke. Faste og bøn kan være nødvendigt for at vide hvornår det rigtige tidspunkt kommer med hensyn til at henvende sig til en bestemt bror.

For det fjerde skal man sørge for at disse personer får en ny mulighed for at tjene et sted hvor der er brug for dem. Dette princip brugte Moses da han skulle have Hobab til hærfører. (Se 4 Mos. 10:29-32). Husk at de der er i en situation der kræver fordumsfri kærlighed sædvanligvis har et ønske om på en eller anden beskeden måde at udtrykke deres kærlighed og talenter. For eksempel bør ældsternes kvorumspræsidentskaber organisere adskillige passende komiteer, som hver ledes af en aktiv ældste med hjælp af to eller tre aktive brødre. Lederne af disse komiteer skal så regelmæssigt aflægge rapport til kvorumspræsidentskabet. Hver komité skal så have navnene på de inaktive brødre som mest sandsynligt vil være positive overfor at tjene i en sådan komité som for eksempel kunne være et sports- eller en velfærdskomité. Disse inaktive mænd vil formodentlig ikke stille sig så positivt overfor en almen invitation til at begynde at komme i kirke som til at tjene i en særlig komité der varetager deres interesser. En inaktiv bror begyndte med at tjene som den der byder medlemmerne velkommen og tjener nu som biskop. Det er interessant at se at kirkens medlemmer ikke blev inaktive mens de drog over sletterne hvor de havde en stærk følelse af at høre til og hvor der var brug for dem.

Det femte skridt er at sørge for den nødvendige undervisning. *Aktivering kræver omvendelse.* For at tro må man nødvendigvis forstå evangeliets lære. Instruktionerne i kvorummer og under-

søgerklasser må være af høj kvalitet. De der er til stede må føle Ånden når de bliver belært. Disse enkeltpersoner har brug for livets brød og ikke krummer fra bordet. Faderen til den fortabte søn beredte jo trods alt et stort gilde for den tilbagevendte – han gav ham ikke blot nogle opvarmede rester!

Tempelforbereðelsesseminarer bør være tilpas uformelle for at muliggøre en virkelig indlæring. Bed de par som skal hjælpe til at få de inaktive par ind i fællesskabet om at være til stede ved disse seminarer sammen med de inaktive par. De deltagende inaktive par skal opmuntres på kærlig måde til at sætte sig personlige mål for at blive parate til at drage til templet.

Undersøgelser viser at 30% af de der inviteres til at deltage i seminarer vil deltage! Af de resterende viser erfaringen at 8 ud af 10 vil tillade præstedømmeledere at komme ind i deres hjem og belære dem når de får en passende henvendelse. Brødre, hvad er vi bange for med sådanne realiteter for øje?

Disse opmuntrende statistikker viser hvor vigtigt det er ikke at stå og vride hænderne i fortvivelse, men at gøre noget! Årsagen til at der sker så lidt er ærlig talt, brødre, at vi prøver så lidt. En erfaren træskærer blev engang spurgt hvorledes man begynder at blive træskærer. Han sagde ligeud: „Begynd med at snitte stykker af et stykke træ.” Brødre, lad os begynde at snitte!

Et sjette skridt er at huske at Herren er med i dette arbejde. Han kan sørge for at sjæle kommer i situationer hvor de er „beredt til at høre ordet”. (Alma 32:6). Hans ånd kan virke på de vildfarne – af hvilke nogle vil vågne op til fornuft. Og lad os da når dette sker løbe frem og

Ældste Angel Abrea fra De halvfjerds' første Kvorum, i midten, i samtale med konferencebesøgende.

møde dem medens de „endnu (er) langt borte”. (Luk. 15:20).

For det syvende er det altid bedre at forhindre end at skulle genvinde. Somme tider kræver det at forhindre ironisk nok kun et par ekstra minutters kærlig samtale eller et et udtryk for medfølelse. At modtage præstedømmet og en stilling i kirken snart efter dåben hjælper ikke alene til at fastankre nye omvendte, men det hjælper også andre kirkemedlemmer som har travlt og hvis hænder er nedhængende og hvis knæ er matte. (Se L&P 81:5).

På samme måde skal vi som Herrens hjælpende hyrder tage de nødvendige skridt for at forhindre problemer der opstår af for mange aktiviterer eller krav om for mange ekstra økonomiske ydelser. Herren ønsker hengivenhed ikke udmattelse! Selv den vitale Mormons Bog blev kun oversat alt efter som der var kræfter og evner til. (Se L&P 10:4). Brødre, lad os sætte detaljerne i dette krævende arbejde lidt til side og tale om de almene realiteter og ansvar for inakti-

ve såvel som aktive mænd i en fuldkommen kirke med ufuldkomne mennesker. En del af mandommen i præstedømmet kræver af os at vi tager de følgende ting i betragtning.

Lad os erkende at den lige og snævre sti på trods af at den er klart afmærket, er en sti og ikke en motorvej eller en elevator. I virkeligheden er det jo sådan til visse tider at den eneste måde hvorpå vi kan følge denne sti er på vore knæ! Og vi skal hjælpe andre afsted langs stien, ikke fornærme.

Hvad så end den forstyrrende fornærmelse har været som fjerner en fra stien begynder den fornærmede straks, så snart det er sket, med mindre han er ydmyg, at søge – men han søger retfærdiggørelse, ikke genforening og kommunikation. Brødre det er så svært at bære vor del af byrden og samtidig bære på dårlige følelser.

De der bliver fornærmede glemmer hurtigt, at kirken i virkeligheden er til „for at gøre de hellige fuldt beredte” (Ef. 4:12); den er ikke et veludstyret hvilehjem for dem der allerede er fuldkomne. På samme måde glemmer nogen, at i riget lærer vi alle af hinanden; Herren tillader os at øve os på hinanden, selv om vi er ufuldkomne. Og hver af os ved hvad det vil sige at blive behandlet af en „medicinstuderende” frem for en erfarne kirurg. Hver af os har da også uden forsæt forvoldt smerte.

Ligeledes glemmer man ofte at tage højde for de forskellige slags lederskab vi oplever i kirken. Paulus var meget betænkelig og ville ikke fornærme de svage medlemmer ved at spise kød (se 1 Kor. 8:13), mens Johannes Døberens føde, bestående af græshopper og vilde biers honning, måske ikke ville have

vundet genklang i Jerusalems bedre kredse.

Det er vort eget og konstante ansvar at undgå at „se forbi målet”. (Jak. Bog 4:14). Jeg ønsker at understrege mit ansvar! Hvad bør man lægge vægt på – det at Peter gik en kort tid på vandet eller at han ikke fortsatte? Er der nogen anden mand på jorden der nogen sinde har gået selv et sådant stykke?

Ufuldkomne mennesker bliver i virkeligheden kaldet af vor fuldkomne Herre til at hjælpe ham i hans arbejde. Herren sagde til visse af Joseph Smiths medarbejdere at han vidste at de havde lagt mærke til Josephs mindre ufuldkommenheder. Ikke desto mindre bar Herren vidnesbyrd om at disse åbenbaringer som blev givet gennem profeten Joseph Smith var sande! (L&P 67:5,9).

„Bortset fra vore egne familier er der ingen anden gruppe af mennesker der behøver os mere end disse uaktive sjæle.”

Det er derfor ikke overraskende at vi i dag lægger mærke til hinandens svagheder. Men vi skulle ikke glædes ved dem. Lad os være taknemmelige for de små skridt vi og andre tager i stedet for at glædes over manglerne. Og når der opstår misforståelser lad dem da være os til erfaring og ikke til ødelæggelse.

Jeg skatter disse linier skrevet af den dygtige men ydmyge profet og skribent Moroni: „Førdøm mig ikke på grund af min ufuldkommenhed, ej heller min fader for hans ufuldkommenhed, ej heller dem, som har skrevet før ham; men *tak hellere Gud, at han har åbenbaret jer vore ufuldkommenheder, så at I kan lære at være visere, end vi har været.*” (Mormon 9:31; fremhævelse tilføjet).

Hvis det er vores indstilling er det meget mindre sandsynligt at vi bliver fornærmet.

Desuden, hvis valget står mellem at reformere andre medlemmer af kirken eller os selv kan der så i virkeligheden være et spørgsmål om hvor vi skal begynde? Nøglen er at have vore øjne vidt åbne for vore egne fejl og halvt lukkede for andres fejl – ikke omvendt! Andres ufuldkommenheder frigør aldrig os fra at arbejde på vore egne mangler. Folk som bruger deres tid på at lede efter fødder af ler vil ikke alene gå glip af Himlene hvori Gud er i sin majestæt og magt, men også af Guds majestæt når han forbedrer og skaber en sjæl.

Så i disse gensidige indrømmelser i riget puffer vi og bliver puffet til. Der vil ske krænkelser. (Se Matt. 18:7). Når vi lader vores stolthed tage overhånd synes ingen årsag at være for ubetydelig. Præsidenten for De tolv apostles Kvorum i 1835-1839 Thomas B. Marsh lod sig fornærme af profeten Joseph Smith på grund af en uoverenskomst over mælk.

Lorenzo Snow, som var præsident Marshs samtidige, sagde at selv om han også havde lagt mærke til nogle mindre ufuldkommenheder ved profeten Joseph Smith var han taknemmelig over at Herren kunne bruge Joseph Smith til et så betydningsfuldt værk. Således var der måske stadig håb for ham, Lorenzo

Snow. Ja, der var håb for præsident Snow som så andres gode sider.

Profeter har så vel som vi andre brug for vejledning. Ikke desto mindre er dette noget Herren synes i stand til at klare uden al for megen hjælp. Herren giver os diskret, men nødvendig information om hvor godt vi udfører vore ansvar på samme måde som han gjorde til Peter med hanens rystende galen (se Luk. 22:54-62) eller til Moses gennem en omsorgsfuld, iagttagende og viis svigerfader – uden at Jetro råbte det ud over hustagene. (Se 2 Mos. 18:13-16).

Heldigvis for os alle er evangeliet en forløsende kraft. Det fokuserer ikke på Peters fejl i ypperstepræsterens hal, men på Peters ligefremme vidnesbyrd om Jesus da han stod for Annas og Kajfas og rådet. (Se Ap. G. 4:5-12).

Ydermere burde vi når vi betragter andre lade ydmyghed fortælle os at vi ikke har alle nødvendige oplysninger. Skønt Peter og Paulus havde forskellige meninger om en bestemt, men midlertidig politik i kirken i tidernes midte fortæller optegnelsen os endnu ikke om hvorledes deres forhold udviklede sig i

lyset af deres specielle apostolske broderskab.

I øvrigt ligger der i det at være en discipel at ingen anden fortryder fejlen mere end den der har fejlet. Hvem er mere opmærksom på ufuldkommenhederne i skrivelserne end skribenterne af Guds ord selv!

„Og den, som modtager disse optegnelser og ikke fordømmer dem på grund af de ufuldkommenheder, som findes i dem, skal få kundskab om det, der er større end disse.” (Mormon 8:12).

Og hvem mere end Herren kender til hvad det koster at administrere hans evige sandheder gennem jordiske mænd?

„Se, jeg er Gud og har talt det. Disse befalinger er af mig og blev givet mine tjenere i deres svaghed efter deres sprog, for at de måtte kunne forstå dem.” (L&P 1:24).

Ud over de almindelige ting der fornærmer os bør vi lægge mærke til de specielle situationer som kan få selv stærke folk til at vakle lidt. Før sin arrestation fortalte Jesus De Tolv hvorledes hyrden snart skulle slås og hvorledes fårene ville blive spredt. Peter nægtede at han ville vakle og „ganske det samme sagde også alle de andre”. (Se Mark. 14:26-31).

Før man dømmer disse disciple skal man tage deres smertefulde situation i betragtning. Det så ildevarslede ud for disciplene. De var forståeligt nok fulde af frygt da de magtfulde jødiske autoriteter søgte at komme ind på dem. Faren var virkelig for disciplene; derfor opmuntrede Jesus dem til at forlade stedet. Deres Frelser blev så underkastet arrest, rettergang og endda korsfæstelse! Disciplene følte ydmygheden i denne situation som de – endskønt de var advarede – trods alt ikke fuldt ud havde forventet. Dog tog disse trofaste hjælpepehyrder sig

snart sammen og fortsatte som de var forudordineret til med Frelserens herlige værk.

Var det ikke nogenlunde samme omstændigheder i Nauvoo?

Brødre, djævelen og hans hjælpere vil fortsætte med at stille vore dages hjælpehyrder i et dårligt lys i et forsøg på at sprede nogle af fårene.

Da både omstændighederne og belæringerne blev svære at udholde spurgte Jesus De Tolv: „Vil I også gå bort?” Spørgsmålet er det samme i dag og det er svaret også: „Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord.

Og vi er kommet til den tro og erkendelse, at du er Guds Hellige.” (Joh. 6:67-69).

Til slut retter jeg en appel til dem der er blevet fornærmede og dem der er inaktive: Lad ikke gårsdagen holde i morgen fangen! Glem din stolthed for det betaler sig aldrig.

Husk også, at det ikke er flokken, kirken og dens ledere der vender sig fra retfærdighed, men enkeltpersoner. (Se Matt. 18:12-14).

Ligeledes appellerer jeg til os alle om igen at tænke over dette råd som Jesus gav: „Hvis din broder forsynder sig, så gå hen og sæt ham i rette under fire øjne. Hører han dig, så har du vundet din broder.” (Matt. 18:15). At vinde en diskussion kan ikke sammenlignes med at vinde en broder!

Lad os alle tage ekstra forholdsregler for at undgå både at fornærme og at blive fornærmede.

Lad os være kærlige, milde og tilgivende idet vi hjælpe disse venner til at blive som Peter og Paulus, nemlig grundfæstede og rodfæstede! (Se Ef. 3:17 1 Pet. 5:10).

Tænk over de ord den tilgivende profet Joseph Smith citerede for en angrende

og tilbagevendende W. W. Phelps:

*Kom, kære broder, nu krigen den er omme,
og de der før var venner, som venner atter
komme.*

(Citeret i *History of the Church*, 4:164).

Dette er mit råd til jer, brødre. Dette er min bøn til jer. Dette være sagt i hans navn, som sagde, „Og salig er den, som ikke forarges på mig!” (Luk. 7:23). Jesu forløsning og hans store kærlighed placerer ham ved indgangen og vi bliver fortalt at han venter på os der med åbne arme, dette bekræfter jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Tiende: En mulighed for at bevise vor trofasthed

---

*Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Det er en dejlig sang („I verden er der brug for mænd”) og jeg er ked af at vi ikke sang det sidste vers –

*Så arbejd, våg, ja kæmp og bed,
blandt Herrens folk dig stil;
vort liv er kort, så vent ej mer,
lad os lægge ryggen til.
(Sange, nr. 115).*

Læg ryggen til og skub Guds rige fremad. Jeg vil gerne tale om nogle af aspekterne i denne anstrengelse.

Jeg kan huske hvorledes jeg som dreng kom til disse generalkonferencer ligesom I unge mænd er kommet i aften. Jeg hørte flere gange præsident Heber J. Grant bære vidnesbyrd med overbevisning i stemmen om den hellige lov om tiende og de vidunderlige løfter som Herren har givet dem der er ærlige i deres tiendebetaling og offerydelser. Jeg var meget imponeret over de ting jeg hørte. Jeg vidste at det var Herren, Himlens Gud som lovede disse ting. Jeg vidste at

han var i stand til at holde sine løfter, og jeg har nu erfaret at det gør han.

Jeg vil altid være taknemmelig for en far og en mor som så længe jeg kan huske har lært os at betale vor tiende. I de dage havde biskoppen i det ward hvor vi boede ikke kontor i kirken. Vi tog hjem til ham selv når det var tid til tiendeopgørelse. Jeg kan stadig fornemme den følelse af angst jeg havde når jeg gik ind i det hus som en meget lille dreng for at opgøre min tiende med biskop John C. Duncan. Måske var det betalte beløb kun på 25 cent, siden vi ikke fik særlig meget i lomme penge i de magre tider, men det var en ærlig tiendedel sådan som vi havde lært at regne det ud med et lille vers som vi plejede at citere i søndags-skolen:

*Hvad er tiende? Det skal jeg sige dig
10 cent fra en dollar og en penny fra en
dime.*

Vi har aldrig følt det som et offer at betale vor tiende. Vi følte at det var en forpligtelse, at vi blot gjorde vor pligt som Herren havde krævet det og at vi hjalp hans kirke i det store værk den skulle udføre.

Vi gjorde det ikke i håb om at modtage materielle velsignelser, skønt vi kan bære vidnesbyrd om at vi ofte er blevet velsignet på den måde. Herren har åbnet Himmels sluser og udøst sine velsignelser i overmål. (Se Mal. 3:10). Jeg er sikker på at han vil velsigne alle de der vandrer i lydighed mod dette bud.

Misforstå mig nu ikke, jeg står ikke her for at sige at hvis I betaler tiende vil I kunne opfylde jeres drømme om et fint hus, en Rolls Royce og et sommerhus på Hawaii. Herren vil åbne Himmels

sluser alt efter vore behov og ikke efter vores grådighed. Hvis vi betaler tiende for at blive rige gør vi det af den forkerte årsag. Hovedformålet med at betale tiende er at forsyne kirken med de midler der er nødvendige for at udføre hans arbejde. Velsignelsen til giveren er en ekstra velsignelse, og den velsignelse er måske ikke altid i form af økonomiske eller materielle goder. Da Malakias talte om at åbne Himmels sluser fortsatte han med at sige:

„Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal ikke slå fejl, siger Hærskares Herre. Og alle folkene skal love eder, fordi I har et yndigt land, siger Hærskares Herre.” (Mal. 3:11-12).

Præsident Spencer W. Kimball sammen med præsident Gordon B. Hinckley rådgiver i Det overste Præsidentskab.

Præsident Spencer W. Kimball til højre taler med præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver i Det øverste Præsidentiskab.

Der er mange måder hvorpå Herren kan velsigne os ud over denne verdens rigdomme. Der er det gode helbreds gave. Herren har lovet at han vil skræmme æderne for vores skyld. Malakias taler om landets afgrøde. Mon ikke Herren kan beskytte os i vores forskellige personlige anstrengelser og bekymringer?

Der er den store velsignelse af visdom og kundskab, selv skjulte skatte af kundskab. Vi bliver lovet at vi skal have et yndigt land hvis vi vandrer i lydighed mod denne lov. Jeg kan fortolke ordet land som folk, og de der vandrer i lydighed skal være et yndigt folk. Hvor vidunderligt ville det ikke være at være et yndigt folk som andre vil beskrive som velsignet!

Vi hører nogle sige at på grund af

økonomisk pres har de ikke råd til at betale tiende. Jeg kan huske en ting der skete mens jeg var stavspræsident for nogle år siden. En mand jeg kendte kom for at få sin tempelanbefaling underskrevet. Jeg spurgte ham om de sædvanlige ting og bl. a. om han betalte en ærlig tiende. Han svarede oprigtigt at det gjorde han ikke, og at han ikke havde råd på grund af sin store gæld. Jeg følte mig tilskyndet til at fortælle ham at han ikke ville være i stand til at betale sin gæld uden at betale sin tiende.

Han fortsatte på den måde han var vant til i et års tid eller to og traf så sin beslutning. Han talte om det et stykke tid senere og sagde: „Det du sagde til mig har vist sig at være sandt. Jeg følte at jeg ikke kunne betale min tiende på

Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolv apostles Kvorum sammen med kvorummedlemmerne ældste LeGrand Richards og ældste Mark E. Petersen.

grund af min gæld. Jeg opdagede at ligeegyldigt hvor hårdt jeg prøvede kunne jeg af en eller anden årsag ikke bringe min gæld ned. Til sidst satte min hustru og jeg os ned sammen og talte om det, og kom til den konklusion at vi ville prøve Herrens løfte. Det har vi gjort. Og på en eller anden måde som vi ikke rigtigt kan forstå har Herren velsignet os. Vi har ikke savnet de penge vi har givet ham, og for første gang i mange år bliver vores gæld mindre. Vi har indset visdommen i at lægge budget over vore udgifter og finde ud af hvad vore penge går til. Fordi vi nu har et højere mål er vi i stand til at tøjre visse af vore appetitter og ønsker. Ydermere føler vi at vi nu kan drage til Herrens hus med en ren samvittighed som dem der fortjener del i hans vidun-

derlige velsignelse.”

Brødre, af hele mit hjerte bønfalder jeg de sidste dages hellige at leve ærligt med Herren i tiendebetalingen og de andre ydelser. Jeg bønfalder jer, unge mænd, som er hos os i aften om at tilegne jer denne vane mens I er unge og fastholde den beslutning gennem hele livet. Jeg bønfalder jer, der er ledere i kirken, om at bønfalde folket for deres egen skyld at øge deres trofasthed i tiendebetaling og offerydelser.

Der hviler et tungt ansvar på kirken. Tiende er kirkens indtægtskilde hvormed den skal fremme de pålagte aktiviteter. Behovet er altid større end det der er til rådighed. Gud hjælper os til at være trofaste i dette store princip som kommer fra ham, fulgt af et stort løfte.

Præsident Spencer W. Kimball, i midten, hjælpes op til Tabernaklets podium af præsident, Gordon B. Hinckley, til venstre og D. Arthur Haycock, præsident Kimballs personlige sekretær.

Nu vi taler om den økonomiske side ønsker jeg at nævne endnu en ting. I det sidste stykke tid har jeg modtaget to breve hvori der klages over at berettigelsen til at tjene i kirken hænger sammen med økonomisk succes og for at en skal være kvalificeret til at tjene som biskop eller stavspræsident må denne nødvendigvis demonstrere en evne til at samle og forvalte rigdom og at mindrebemidlede og folk i mere ydmyge stillinger aldrig synes at komme i betragtning.

Hvis det er den opfattelse man har, beklager jeg for denne opfattelse er forkert. Efter næsten et kvart århundredes erfaring i at organisere og reorganisere mange stave kan jeg sige, at en mands økonomiske situation er det sidste man ville tænke på når man vælger

en præsident. En af de mest elskede og dygtigste præsidenter jeg kender, i hvis beskedne hjem jeg har overnattet, er en tømmer som tjener sit daglige brød med sit værktøj. Han præsiderede over en stav hvor der boede mange velbærgede mænd som så op til ham med kærlighed og respekt som deres leder.

Indenfor den sidste måned har jeg været med en anden stavspræsident som er tømmer og som tjener sit daglige brød med sine hænder. Også han er højt elsket og respekteret som sit folks åndelige leder.

Stavspræsidenten skal naturligvis være et åndeligt anker. Han skal også være i stand til at lede de komplekse anliggender i staven og må derfor være i besiddelse af de administrative evner eller i det

mindste evnen til at lære. En stavspræsident står til tider som folkets dommer og må derfor være en mand af visdom og dømmekraft. Men rigdom og økonomisk succes er ikke et kriterie for at tjene i kirken. Jeg tror at jeg taler for alle mine brødre når jeg siger, at når man vælger en mand til at præsidere over en af Zions stave sker dette under megen bøn og søgen af Herrens vilje, og kun når denne vilje bliver kendt bliver de fornødne skridt taget.

Det er med os som det var med Samuel, da han blev sendt ud for at finde en efterfølger til Saul. Da den første af Isajs sønner, som var en smuk, ung mand, stod for Samuel var han meget imponeret.

„Men Herren sagde til Samuel: „Se ikke på hans ydre eller høje vækst (eller må jeg tilføje på hans økonomiske situation); thi jeg har vraget ham; Gud ser jo ikke, som mennesker ser, thi mennesker ser på det, som er for øjnene, men

Eldste Boyd K. Packer fra De tolv apostles Kvorum.

rigdom, så lad det være sådan. Måske har han derfor mere tid og flere ressourcer at give til arbejdet, og arbejdet kan blive velsignet ved hans store administrative evner. Men dette er ikke årsagen til at han bliver valgt. Personlig værdighed er nøglen til at kunne tjene i Guds rige.

„Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.” (5. trosartikel).

Sådan skal det altid være i dette Herrens arbejde.

Tillad mig at nævne endnu en ting. Jo ældre jeg bliver jo mere taknemmelig føler jeg mig overfor mine forældre, fordi de i vort hjem gav os gode ting at læse. Vi havde et bibliotek i det hjem med mere end tusind bind. I de dage havde vi selvfølgelig ingen fjernsyn, og radio kunne man heller ikke få i de tidligste år af min barndom. Jeg ønsker ikke at fremkomme med den påstand at vi som børn læser udlukkende i vore

---

„Herren vil åbne himlens sluser alt efter vore behov og ikke efter vore grådighed.”

Herren ser på hjertet.” (1 Samuel 16:7). Jeg er sikker på at det er på samme måde med stavspræsidenter, når de kalder mænd til at tjene som biskopper, og med andre, når der vælges forskellige embedsmænd i kirken. Hvis den person der bliver udvalgt tilfældigvis er en velhavende mand, der på ærlig vis har tjent sin

fædres bøger. Men de gav os gode omgivelser. Vi så vores far og mor læse og de læste højt for os. Den effekt det havde på os er svær at beskrive. Det gjorde os bekendt med gode bøger. Vi følte os godt tilpas med dem. De var ikke fremmede for os. De var som venner, der var villige til at give, hvis vi var villige til gøre en lille anstrengelse.

Foruden disse gode bøger havde vi også kirkens blade. Vore forældre læste dem og læste højt for os fra dem.

Ligeledes holdt vi *Deseret News* (den daglige avis fra Salt Lake City, Utah). Dette var længe før man påbegyndte

Church News. Denne avis læste vi og følte os nært knyttet til den.

Når jeg ser tilbage på mine dage som studerende forbavsede jeg over hvor lidt vi egentlig blev konfronteret med det vi i dag kalder pornografi og sjofelheder. Måske var vort samfund mere beskyttende, men det var vidunderligt at vokse op i.

Desværre lever vi nu i et samfund der er gennemsyret af sex. Pornografi findes overalt: I teatre, i bøger og blade, i avisannoncer, i fjernsynet og i visse tilfælde også i radioen.

Der er ingen måde hvorpå vi kan undgå det fuldstændigt. Men vi kan gøre noget for at afbøde dets ødelæggende indflydelse. Vi kan give vore børn godt læsemateriale. Lad dem vokse op med gode bøger og gode kirkeblade omkring sig.

For nogle år siden læste jeg at filosofen og poeten Emerson engang blev spurgt om hvilken af alle de bøger han havde læst der havde haft størst indflydelse på hans liv. Hans svar var at han ikke kunne huske alle de bøger han havde læst mere end han kunne huske alle de måltider han havde spist, men at de havde været med til at skabe ham. Vi er alle produkter af de elementer vi bevæger os iblandt. Vi kan øve indflydelse på disse elementer og dermed forbedre resultatet. Jeg beder at vi vil gøre en anstrengelse for at forbedre vore omgivelser for os og vore børn.

Til slut vil jeg gerne sige nogle få ord til de unge mænd som er her. Jeg ved ikke hvor mange af jer der hørte ældste LeGrand Richards' tale i eftermiddags. Præsident Lee har engang omtalt ældste Richards som det store og forunderlige værk. Han er nu over 96 år gammel. Han har problemer med sine fødder, men der

er ikke noget i vejen med hans hoved. Uden hverken noter eller manuskript af nogen slags stod han foran os. Han citerede skriftsteder. Han fortalte om ting der var sket med ham. Han fik os til at le, da han talte om sin missionærtid. Han fik os til at bede at enhver af os må blive mere kraftfuld i at bære vidnesbyrd om Herrens ord.

I går bekendtgjorde vi at missionærernes tjenestetid skal reduceres for de unge mænds vedkommende fra 24 til 18 måneder. Det betyder at alle unge mænd, som nu tager ud, får en nedsættelse på 25% af den tid de skal give til værket. Det betyder at Herrens værk må bære omkostningerne ved denne nedsættelse. Der er kun to måder hvorpå man kan kompensere for dette. For det første hvis enhver missionær der drager ud er bedre forberedt til at være effektiv i sit arbejde – meget mere effektiv. Og for det andet hvis flere af jer unge mænd tager på mission.

Mens jeg lyttede til ældste Richards i eftermiddags sagde jeg til mig selv: „Hans fantastiske iver, hans kraftfulde kundskab til skrifterne, hans evne til at drage logiske slutninger med den største overbevisning er den søde frugt af hans missionærtid.” Jeg ønsker at sige til jer drenge, jer unge mænd, forbered jer til denne tjeneste. Spar penge op med det for øje. Spar op på en sådan sikker måde at pengene vil være tilgængelige for jer når I skal af sted.

Studér et fremmed sprog hvis I har mulighed for det. Måske bliver I aldrig kaldet til et land hvor det sprog bliver talt, men studiet vil give jer en bedre forståelse af jeres eget sprog eller en andet sprog, som I måske vil blive bedt om at lære.

Brug enhver mulighed til at udvide jeres

forståelse af evangeliet. Gør jer den anstrengelse at deltage i seminar og institutprogrammerne.

Herrens arbejde behøver det bedste I er i stand til at yde. Nu er tiden inde hvor I skal berede jer til denne tjeneste. Hold jer rene og værdige til at repræsentere Herren for verden. Det betyder ingen alkohol, ingen tobak, ingen stoffer, ingen umoralitet eller noget der nærmer sig dette.

Må Herren velsigne jer, mine brødre i præstedømmet, med tro og vidnesbyrd og en kærlighed til ham og hans store værk. I ved at det er sandt, og jeg ved at det er sandt, og sammen vidner vi om det i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolv apostles Kvorum sammen med kvorumsmedlemmerne ældste LeGrand Richards og ældste Mark E. Petersen.

Præstedømme

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Brødre, den konklusion jeg er kommet til efter at have studeret det et stykke tid er at præstedømmet er magt. Når jeg taler i aften ønsker jeg at minde os om vigtigheden af at ære vore kaldelser i præstedømmet. (Se L&P 84:33).

På grund af vor ordination i præstedømmet er vi de mest ærede af alle mænd. På samme måde hviler der det største ansvar på os. Vi bør ivrigt søge – gennem bøn, studium og trofast udøvelse af vort præstedømmes pligter – at lære alt hvad vi kan om præstedømmet. Selv med det fortsat vil vi ikke være i stand til i dette jordiske liv fuldstændigt at forstå det. Vi kan ikke desto mindre forstå at præstedømmet er magt – Guds magt. Ved hjælp af det præstedømme Gud Faderen udøver, skaber og regerer han over alle sine skabelser. Præsident Brigham Young sagde at „Guds Søns præstedømme . . . er den lov hvorved verden er, var og vil fortsætte at være i evighedernes evigheder. Det er det system som skaber verdener og befolker dem, og giver dem deres kredsløb – deres dage, uger, måne-

der, år, deres årstider og ved hvilket de rulles sammen som en pergamentrulle og går til en eksistens i en højere sfære.” (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941, p. 130).

Jesus demonstrerede gang på gang magten i præstedømmet. I det først optegnede mirakel gjorde han vand til vin. (Se Joh. 2:1-11).

Mattæus fortæller os at mens Jesus sov på et skib kastede stormen havets bølger ind over det. Hans disciple var så bekymrede at de kom til ham og sagde: „Herre, frels os! vi går under . . .” Så rejste han sig og truede ad storm og sø, og det blev helt blikstille.

(Og) folk undrede sig og sagde: „Hvem er dog han, siden både storm og sø lyder ham?” (Matt. 8:25-27).

Ved et andet tilfælde bespiste Jesus mængden med „ikke mere end fem brød og to fisk”.

„Og de spiste alle og blev mætte. Og da de samlede de stykker, der blev tilovers, var der tolv kurve fulde.

De, som havde spist, var omtrent fem tusinde mænd, foruden kvinder og børn.” (Matt. 14:17,19-21).

Ved præstedømmets magt gjorde Jesus de blinde seende, de døve hørende, gav styrke til de lamme og helbredte alle slags sygdomme. Han oprejste enkens søn. (Se Luk. 7:11-15). Han lod endda sig selv opstå ved præstedømmets magt. Han og hans Fader udøver præstedømmets magt direkte, efter deres egen vilje og i deres egen ret. Da Jesus oprejste Lazarus fra graven, gjorde han simpelthen det, at han „råbte . . . med høj røst: „Lazarus kom her ud!”

Og den døde kom ud.” (Joh. 11:43-44). Vi mennesker udøver ikke præstedømmet i vor egen ret som Jesus gjorde. Det præstedømme som vi holder er en delegeret magt. Vi kan kun udøve præstedømmet inden for de grænser Herren har sat, på hans betingelser og i hans navn. Men vi kan udføre mange af de gerninger han gjorde hvis vi til fulde ærer vore kald.

er i mig; men vil I ikke, så tro for selve gerningernes skyld.” (Joh. 14:11).

Efter en del studier er jeg kommet til den forståelse at præstedømmet er magt. Det er den magt Gud brugte i skabelsen. Det er den magt han brugte til at bespise folkene på Mose tid. Det er den magt vi kan udøve ved hjælp af vort præstedømme hvis vi har tro og lærer at følge den inspiration himlen sender os. (Bror McConkie gav en fin tale om dette emne tidligere i aften som I måske husker). Det er en magt vi kan udøve i vore kald i kirken hvis vi vil være ydmyge, studere og leve værdigt til at bruge det hellige præstedømme og modtage vejledning gennem Herrens indflydelse når vi vel-signer de syge og i det andet arbejde vi bliver kaldet til at udføre.

Jeg beder til at vi alle vil ære vort præstedømme og leve evangeliet så vi kan bruge den magt til at fremme kirkens værk og til at fuldkommengøre vore liv på vor vej til det evige liv. Dette beder jeg ydmygt og bærer mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Vi kan kun udøve
præstedømmet inden for de
grænser Herren har sat, på
hans betingelser og i hans
navn.”

I sin sidste og store tale til apostlene som Herren holdt ved den sidste nadver lige før de drog til Getsemane sagde han:
„Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen

Fem millioner medlemmer - en milesten og ikke en tinde

---

*Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Som det er blevet sagt tidligere på ugen er medlemsantallet i kirken kommet op på fem millioner. Dette er en betydningsfuld milesten. Det giver årsag til stille taknemmelighed, men også til nøgtern overvejelse. De der lagde grunden til dette værk må fryde sig.

Og de i den generation der bittært forudsagde at denne kirke ville sygne hen og dø, må, hvis de er i stand til at vide det, se med undren og frustration på hvad Gud har formået. Dette er hans værk og han har ført det frem til dets nutidige styrke gennem sin mirakuløse magt. Det var ham der påbegyndte kirken i denne uddeling. I den proces brugte han en dreng som sit instrument, en dreng hvis sind var rent og ubefængt, til hvem han kunne sende guddommelige væseners instruktioner og den åbenbaring der kom gennem Helligånden.

Det var Gud der i mænds og kvinders hjerter plantede troen til at se denne udvalgte profet i den unge mand Joseph Smith. Det var Guds ånd der åbnede deres øjne for miraklet Mormons Bog som blev bragt frem som en stemme der taler fra støvet og vidner om at Jesus er Kristus. (Se 2 Ne. 33:13).

Det var ham der gav styrke og mod når helvedes kræfter samledes imod den unge kirke og imod de få der udgjorde dens medlemskab. Takket være ham er disse dage nu lagt bag os. Tiderne med de frygtelige vintermarcher, afbrænding af hjem og vanhelligelse af templer, af umarkerede grave på sletterne og de efterladedes gråd i natten er nu forbi.

I dag bader vi os i sympatiens solskin. Kirken er vidt respekteret og æret. Vort folks dyd og ærligheden i vore anstrengelser bliver nu anerkendt og påskønnet.

Lad os være taknemmelige. Men lad os ikke være prangende. Lad os hellere være taknemmelige og ydmyge som det passer sig for dem der modtager så rige velsignelser fra Den Almægtige.

Tiden er inde hvor vi bør spørge os selv om vi, skønt vi er vokset i antal og styrke, er kommet nærmere fuldkommenheden i vore egne liv. Milestenen fem millioner medlemmer har kun en virkelig betydning i den grad vi som et folk tager evangeliet til os og viser dets frugter gennem vore handlinger. Herren har påmindet os på utvetydig vis om at „den, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget.” (L&P 82:3).

På vor vej fremad må vi aldrig miste det treledede ansvar, der er pålagt kirken, af syne; for det første at bringe Jesu Kristi evangelium til jordens folk; for det andet

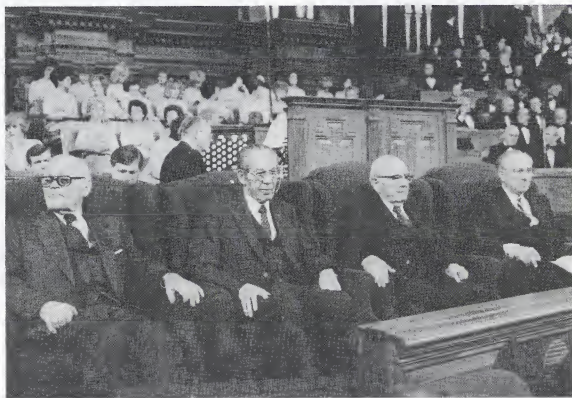
at bruge det evangelium i kirkens medlemmers liv og for det tredje at udstrække dets velsignelser gennem stedfortrædende arbejde til dem som er gået på den anden side af dødens slør. Vor mission er „så vidstrakt som evighederne og så dyb som Guds kærlighed”. Det er lydighed mod denne mission der har ført os frem til denne betydningsfulde milesten og dette må kun være en milesten og ikke en tinde.

Herren fastsatte rammerne for dette værk da han sagde: „og dette evangelium om Riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme.” (Matt. 24:14).

Dette er vor store udfordring og vort ansvar.

Jeg tvivler på ingen måde om at dette

Det øverste Præsidentskab set fra venstre: præsident Marion G. Romney, andenrådgiver, præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver; præsident Spencer W. Kimball og præsident Gordon B. Hinckley, rådgiver.

GENERALAUTORITETERNE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Det øverste præsidentskab

Præsident
N. Eldon Tanner
Forsædsgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

Præsident
Marion G. Romney
Andenrådgiver

Præsident
Gordon B. Hinckley
Rådgiver

De tolv Råd

Ezra Taft Benson

Mark E. Peterson

Leiford Richards

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

De halvferds' Præsidium

Frank/O.D. Richards

Thomas Hyams

Carlos E. Alary

M. Russel Blazick

Dean L. Lyman

Royden G. Denick

G. Homer Dunham

Joseph D. Hayes

A. Theodore Tuttle

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Harman Redick, Jr.

Loren C. Dunn

Robert E. Simpson

Rex D. Pieggle

W. Grant Bahgertler

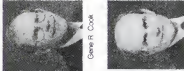
Robert D. Hales

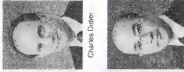
Rodney Y. Kornblau

Hugh W. Finnick

Gene R. Cook

Charles Duffer

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Grozang

Jacob de Jager

Vaughn J. Freshmeadow

Robert E. Wells

James M. Pezancec

Richard G. Scott

F. Ernie Salsch

Ronald E. Poelman

Dennis A. Cumbert

Robert L. Babman

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

Teddy E. Brewerton

Jack H. Gasburg, Jr.

Roger Abner

Det præsiderende biskopråd

H. Burke Peterson

Victor L. Brown

J. Richard Clarke

Forsædelsfører
Præsiderende biskop
Amdendingsfører

Emeritus medlemmer af De halvferds' første kvorum

Emeritus patriark

Einar G. Smith

Sterling W. Sill

Bernard P. Birkness

James A. Calmrose

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

Leslie Stone

værk vil fortsætte med at vokse i storhed. Jeg er sikker på at dets fremgang vil blive fremskyndet hvis folk vil leve evangeliet i trofasthed og hengivenhed. I overensstemmelse med den observering vil jeg gerne foreslå fem absolutte nødvendigheder når det drejer sig om vor overholdelse.

For det første: Vi må være lydige overfor lærdommene.

For mig er evangeliet ikke indviklet. Det er et smukt og enkelt mønster, en konstant kilde af styrke, et kildevæld af tro. Denne læres nøgle er at Gud er vor evige Fader og Jesus er Kristus vor levende Forløser. Vi er Guds sønner og døtre. Han elsker os og inviterer os til at elske ham og vise vor kærlighed til ham gennem vore gerninger mod andre af hans børn. Hans elskede Søn er vor Frelser som gav sit liv på korset på Golgata som et stedfortrædende offer for menneskehedens synder. Gennem sin magt som den guddommelige Søn

---

„Se det store billede for dig, for dette værk er så stort som hele menneskeheden og så vidstrakt som evigheden selv!”

---

rejste han sig fra graven og blev „en førstegrøde af de hensovede” (1 Kor. 15:20) og sikrede så alle en opstandelse fra de døde og inviterede hver af os til at tage del i evigt liv alt efter vor lydighed mod hans love og bud.

De, det vil sige Faderen og Sønnen åbenbarede sig for drengen Joseph Smith i en herlig og vidunderlig manifestation for at åbne denne tidernes fyldes uddeling. (Se L&P 112:30). Alle de forskellige stykker af tidligere givne guddommelige lærdomme og bemyndigelser bliver nu bragt sammen gennem en genoprettelse i en sidste og evigtvarende uddeling.

Gud har ikke efterladt os i uvidenhed så vi skal vandre i mørke. Hans ord, både det der blev talt i gammel tid og i vor generation, kan læses af enhver som kan overveje det og acceptere det. Der er mange bøger blandt os og mange prædikanter og jeg ser gode ting i dem alle. Men den sande kilde til guddommelig visdom er Herrens ord i disse hellige bind, kirkernes standardværker. Heri finder vi den lære vi må holde fast i hvis dette værk skal rulle frem mod dets guddommelige udsete endemål.

Den anden nødvendighed er: Vi må anvende denne lære mere fuldstændigt i vort liv.

Den mest overtalende pjece om evangeliet er et eksemplarisk liv levet af en trofast sidste dages hellig. Vi lever i en tid hvor livets pres kan gøre det så let og så fristende som en opfyldelse af Nephis ord at begå „en lille synd, ja, lyv lidt, drag fordel af næstens ord og grav en grav for ham; . . . tilsidesætte den retfærdige som en ubetydelig ting, og forhåner det, der er godt.” (2 Ne. 28:8,16).

I sin bjergprædiken sagde Frelseren: „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.” (Matt. 5:16).

Hvis vi som et folk vil vandre retskaffent, vil være ærlige og moralske i vore handlinger og anvende det simple

grundlæggende og vidunderlige princip i den gyldne regel (gør mod andre som du ønsker at de skal gøre mod dig) vil andre ledes til at undersøge og lære. Vi skal blive som en by der ligger på et bjerg hvis lys ikke kan skjules. (Se Matt. 5:14). Vi vil blive vidner til en evigt voksende opfyldelse af Esajas løfte: „og talrige folkeslag (skal) vandre: ‚Kom, lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje.’” (Es. 2:3).

Det tredje er at vi må arbejde mere flittigt på at opelske kærlighedens og barmhjertighedens ånd i vore hjem.

Vore medlemmers hjem har været stor-slåede hjem hvor der har været kærlighed, en offervillighedens ånd og en atmosfære af respekt for hinanden. Det

vil være nødvendigt at lægge større vægt på disse kvaliteter i fremtiden. Selviskhed er den kræft som uddriver fred og kærlighed. Selviskhed er den rod, der nærer mundhuggeri, vrede, manglende respekt, utroskab og skilsmisser.

Senere i denne måned vil vi indvie en smuk ny bygning ved Brigham Young University til minde om en kvinde, Caroline Hemenway Harman. I har formodentlig aldrig hørt om hende. Jeg vil gerne kort fortælle hendes historie.

I en alder af 22 giftede Caroline sig med George Harman. De fik syv børn af hvilket et døde som spæd. Siden døde hendes mand i en alder af 39 år, og hun stod tilbage som enke.

Hendes søster Grace havde giftet sig med hendes mands bror David. I 1919

under den forfærdelige influenzaepidemi blev først David meget syg og siden hans hustru Grace. Caroline tog sig af dem og deres børn såvel som sine egne. Midt under disse prøvelser fødte Grace en søn og døde så få timer senere. Caroline tog dette lille barn med sig til sit eget hjem og plejede det og frelste dette barns liv. Tre uger senere sov hendes egen datter Annie ind.

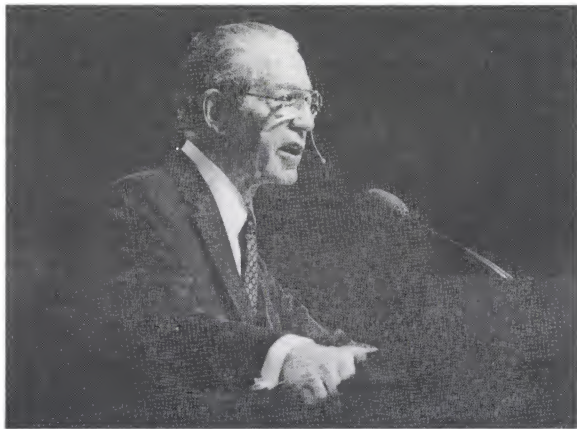
Nu havde Caroline altså mistet to af sine egne børn, sin mand og sin søster. Presset var for stort. Hun brød sammen. Som et resultat af dette sammenbrud fik hun en alvorlig sukkersyge. Hun satte dog ikke farten ned. Hun fortsatte med at tage sig af sin søsters spædbarn; og hendes svoger, barnets far kom hver dag for at se den lille dreng. David Harman

og Caroline blev senere gift og nu var der 13 børn i deres hjem.

Fem år senere var David ude for en katastrofe som var en prøvelse til det yderste for de der led med ham. Han brugte en gang en stærk desinficerende opløsning til sprøjtning af plantesæd. Denne væske kom i berøring med hans legeme og følgerne var katastrofale. Skindet og kødet løsnede sig fra hans knogler. Hans tunge og tænder faldt ud. Den ætsende opløsning åd ham bogstavelig talt levende.

Caroline passede ham i denne forfærdelige sygdom og da han døde blev hun efterladt med 5 af sine egne og 8 af sin søsters børn og en gård på 113 ha. hvor hun og hendes børn pløjede, såede, vandede og høstede for at få nok til at

Præsident N. Eldon Tanner forsteråd giver i Det øverste Præsidentskab.

dække deres behov. I denne tid tjente hun som hjælpeforeningens præsidentinde hvilket hun gjorde i 18 år.

Mens hun passede sin store familie og gav en hjælpende hånd til andre bagte hun 8 brød hver dag og vaskede 40 læs tøj om ugen. Hun kom tonsvis af frugt og grøntsager på dåser og passede 1000 læggehøner for at få en lille indtægt. Selvforsyning var hendes standard. Dovenskab anså hun for en synd. Hun passede sit eget og hjalp andre i sin store kærlighed som ikke ville tillade at nogen som hun kendte til skulle sulte, mangle tøj eller fryse.

Senere giftede hun sig med Eugene Robison som snart efter fik et slagtilfælde. I 5 år passede hun ham i alle hans behov til han døde.

Til sidst døde hun i en alder af 67. På det tidspunkt var hun udmattet og hendes krop var udpint som følge af sukkersygen.

De arbejdsvaner hun havde givet sine børn lønnede sig i de år der kom. Hendes søsters lille spædbarn som hun tog sig af fra hans fødsel sammen med hans brødre og søstre har alle sammen, som et tegn på deres kærlighed og taknemmelighed, givet universitetet en stor sum penge der har gjort det muligt at bygge den smukke bygning som nu skal bære hendes navn.

Det er godt at huske mænd og kvinder som har gjort en usædvanlig indsats indenfor f. eks. forskning, uddannelse, forretning og de forskellige kunstarter. Deres eksempler kan motivere os alle til højere stræben. Det er også meget passende at vi med denne smukke og nyttige bygning på dette storslåede universitets grund husker en kvinde, en mor som i det store og hele er ukendt, men som holdt sammen på, passede, elskede og

opfostrede 2 store familier under så umulige forhold.

Hendes historie er ikke enestående på nær i enkelte detaljer. Den er i virkeligheden nogenlunde karakteristisk for de store familier i kirkens tidlige tid som arbejdede sammen i solskin og storm for at knægte ørkenen, uddanne børnene og lære dem kunsthåndværk og nyttige egenskaber.

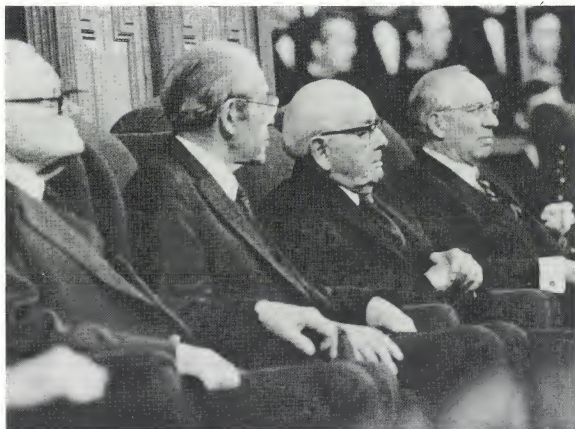
Situationen i vort samfund ser lidt anderledes ud i dag. Vi er blevet overvejende byfolk. Men dette understreger kun behovet for en ekstra anstrengelse for i de kommende år at fremelske familiesammenholdet, familiepåskønnelse og familiekærlighed.

For det fjerde må vi fortsætte med en endnu større effektivitet med at styrke og opretholde hinanden.

Herren har opfordret os: „Styrk derfor dine brødre i alle dine samtaler, i alle dine bønner og i alle dine handlinger.” (L&P 108:7).

Vi lever i et samfund som trives på kritik. At finde fejl er det journalister og kommentatorer lever af og der er for meget af den slags blandt vort eget folk. Det er så let at finde fejl, og at modstå at gøre det kræver stor disciplin. Men hvis vi som et folk vil opbygge og opretholde hinanden så vil Herren velsigne os med styrke til at stå imod enhver storm og fortsætte på vor vej fremad igennem al trængsel. Sandhedens fjende vil dele os og fremdyrke kritiske holdninger inden i os som hvis de får lov til at udvikle sig vil lede os bort fra vejen mod vort gudgivne mål. Vi må ikke tillade at dette sker. Vi må holde sammen og marchere skulder ved skulder, lade de stærke hjælpe de svage, lade dem der har meget hjælpe dem der har lidt. Ingen magt på jorden

kan stoppe dette værk hvis vi fører os frem på den måde.

Den femte nødvendighed udspringer fra den sidstnævnte, og det er at vi må gå fremad med tro. Herren sagde til sine hellige på en lidt mere indviklet måde: „Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd . . .

Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke.” (L&P 6:34,36).

Jeg udfordrer jer til at se det store billede for jer og lade være med at bekymre jer om de små pletter hist og her. Abraham Lincoln var en mand med et lidet flatterende udseende. Der var mange der

kun så på hans ydre ufuldkommenheder. Der var andre der lavede sjov med den måde han gik på og holdt deres øjne på et så lavt plan at de aldrig så den sande storhed i denne mand. Dette store overblik kom kun til dem der så hele personen – legeme, sjæl og sind – mens han stod som præsident for en splittet nation i den mørkeste time og forsøgte at knytte den sammen „uden bitterhed mod nogen, med venlighed mod alle og med styrke i det rigtige som Gud” inspirerede ham til at se det rette (den anden tiltrædelsestale).

Naturligvis er der vildfarelser i vor historie. Man kan finde pletter hvis man leder efter dem i alle menneskers liv også

iberegnet vore ledere både før og nu. Men disse er kun biting i forbindelse med deres tjenestes storhed og storheden af deres bidrag.

Se det store billede, for denne sag er så stor som hele menneskeheden og så vidtstrakt som evigheden selv. Dette er Guds rige og kirke. Den kræver styrke og loyalitet og tro af alle, hvis den skal rulle frem og velsigne vor Faders børn over hele jorden.

Ved at komme op på et medlemstal af 5 millioner er vi kommet til en milesten. Det må ikke være en tinde. Der ligger en langt langt større fremtid for os. Lad os gå fremad. Hvis vi vil holde fast ved læren, hvis vi vil leve retskaffent, hvis vi vil fremelske kærlighed og dyd i vore

hjem, hvis vi vil opbygge og opretholde hinanden og gå fremad i tro, så vil Den Almægtige, hvis kirke dette er, velsigne os i sit store værk. Der er så meget der skal gøres. Store ofre blev gjort i fortiden for at føre os op til dette stade af vækst. Mange liv blev sat til. Vi bliver ikke bedt om at sætte vort liv til og i virkeligheden skal vi kun ofre en smule af vor behagelighed. Men det forventes at vi giver vores loyalitet, vor hengivenhed, vore hjarter, vor sjæl og vor styrke til at føre dette Herrens værk fremad. (Se L&P 59:5). Må Gud hjælpe os til være så trofaste, som de der er gået før os var, på vor vandring mod en mere strålende og betydningsfuld dag beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. □

Jerold D. Ottley, dirigent for Mormontabernakelkoret.

Retskaffenhed, moder til mange dyder

---

*Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum*

I dag vil jeg gerne lægge vægt på tre af de vigtige elementer i retskaffenhed – retfærdig omgang med en selv, retfærdig omgang med andre og efterlevelse af høstens lov. Undskyld at jeg taler så direkte. Jeg ønsker ikke at virke fornærmende. Jeg ønsker blot at blive forstået. En ordbog definerer retskaffenhed som en streng efterlevelse af en moralkodeks (se *Webster's New Collegiate Dictionary*). Den indeholder ting som stabilitet og uforkrænkelighed. Den er moder til mange dyder. Den begynder når vi har en retfærdig omgang med os selv.

Walter Spat, den første stavspræsident i Sydamerika, ejede engang for mange år siden en møbelfabrik i Sao Paulo, Brasilien. De delikat udskårne roser, figurer og mønstre i det smukke træ gjorde hans møbler til nogle af de smukkeste jeg nogen sinde har set. Hvert møbel var udsøgt. Enhver skabelse var et mesterstykke. En dag hvor min hustru Ruth og jeg stod ved indgangen til hans fabrikkbar man et smukt nyfremstillet møbel

hen for at præsentere det for Spat. Årerne dannede et smukt mønster og alt i alt så det ud til at være perfekt. Men præsident Spat syntes ikke at mene at beslagene opfyldte hans standard. Uden tøven tog han en skruetrækker og en knibtang og fjernede alle beslagene. Hans eneste bemærkning var „det er ikke mit værk”. Præsident Spat syntes ude af stand til at lave et møbel uden at det skulle være så nær det perfekte som muligt. Hans arbejde genspejler hans ære og retskaffenhed.

Ralph Waldo Emerson har sagt: „Enhver mand sørger for at hans nabo ikke snyder ham. Men den dag vil komme hvor han begynder at sørge for at han ikke snyder sin nabo. Så vil alt gå vel. Han har udskiftet sin hestevogn med en solvogn.” (*Conduct of Life*, i *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, New York: William H. Wise and Co., 1929, s. 585).

Retskaffenhed er den værdi vi placerer på os selv. Det er en opfyldelse af den

pligt vi skylder os selv. En ærlig mand eller kvinde vil personligt forpligte sig til at leve op til visse selvvalgte forventninger. De har ikke brug for udenforstående kontrol. De er ærlige i deres inderste kerne.

Hvor har sjælen den største rolle? I det der vises udadtil? Eller er det der er inden i hvor intet jordisk øje kan trænge ind og hvor vi har en indre forsvarsmekanisme mod livets tragedier?

Retskaffenhed er det lys der skinner fra en disciplineret samvittighed. Den er pligtens styrke inden i os. Moses gav følgende råd: „Når en mand aflægger et løfte til Herren eller ved ed forpligter sig til afholdenhed i én eller anden retning, må han ikke bryde sit ord, men skal holde hvert ord, der udgår af hans mund.” (4 Mos. 30:3).

Ældste Yoshihiko Kikuchi fra De halyfjers' første Kvorum sammen med konferencebesøgende.

Nephi gav et godt eksempel på hvad det vil sige at ære en ed, da han holdt Zoram, Labans skræmte tjener, for at forhindre ham i at flygte. Dr. Hugh Nibley har skrevet:

„Nephi, som var en stærk fyr, holdt den skrækslagne Zoram i et skruestikgreb af en slags, længe nok til at kunne sværge en højtidelig ed i hans øre, ‚så sandt som Herren lever, og som jeg lever‘ (1 Ne. 4:32), om at han ikke ville såre ham på nogen måde hvis han ville lytte. Zoram slappede straks af og Nephi sværgede en anden ed til ham om at han ville være en fri mand hvis han ville slutte sig til dem

...

„... Og da Zoram havde svoret, frygtede vi ikke mere for ham.” (1 Ne. 4:37).” (*An Approach to the Book of Mormon*, 2.

udgave, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976, s. 103-4).

At være tro mod sig selv kan til tider kræve usædvanlig styrke og mod. F. eks. var det i kirkens tidlige dage meget upopulært og farligt endda at opretholde Joseph Smith som en Guds profet. Lyman Wight var en af dem der blev kastet i fængsel af en pøbelhobs ledere i 1839.

General Wilson sagde til bror Wight: „Vi har ikke noget ønske om at gøre dig fortræd eller at slå dig ihjel,” og efter at have bandet sagde han: „men vi har en ting imod dig, og det er at du er for venlig

stemt overfor Joseph Smith, . . . Wight, du ved alt om hans karakter.”

Broder Wight sagde, „Ja det gør jeg hr.” „Vil du sige alt hvad du ved om ham under ed?” sagde Wilson.

Så fortalte broder Wight Wilson, at han „troede . . . at Joseph Smith var den største filantrop mennesket har kendt og at han havde de reneste . . . principper – en ven til menneskeheden, en skaber af fred.”

Så sagde Wilson, „Wight, jeg er bange for at dit liv er i fare, for der er en uendelig stor fordom imod Joe Smith.” „Drøb og bliv forbandet, hr.” var bror Wights svar.

Da han kom tilbage senere den aften fortalte Wilson Lyman Wight: „Jeg er ked af at sige at din skæbne er afgjort; din dom er afsagt; du er blevet dømt til at blive skudt i morgen tidlig på den offentlige plads i Far West kl. 8.”

Bror Wight svarede: „Skyd og bliv forbandet.”

Dommen om henrettelsen af fangerne blev kaldt tilbage næste morgen. (Se *History of the Church*, 3:446-47).

At have en ærlig omgang med sig selv lægger grunden til at have en ærlig omgang med andre. Under 2. verdenskrig var jeg hjemme på orlov tidligt i september måned. Det var ved den tid man skulle komme ferskner i glas for at konservere dem. Min elskede svigermor ringede til en gammel ven, George B. Andrus fra Holladay i Salt Lake dalen. Samtalen på telefonen var kort. „George har du nogle ferskner til salg?” spurgte min svigermor.

Patriark Andrus svarede: „Jeg har nogle få stykker, men de ser ikke særlig godt ud.”

Jeg meldte mig frivilligt til at køre min svigermor for at hente fersknerne. Da vi

ankom sagde hun: „George, hvor er fersknerne?”

Broder Andrus åbnede sin garagedør og jeg så kurve fyldte med store gyldne frugter med flotte røde kys fra solen. Hver kurv var så fuld at da jeg løftede dem ind i bilens lad faldt nogle af disse flotte ferskner på jorden og fik mærker. Bror Andrus samlede dem straks op og erstattede dem med nye frugter.

På vejen hjem spurgte jeg min svigermor: „Hvad mente han med at hans frugter ikke var særlig gode?”

Hun svarede: „Hvis du kendte George Andrus ville du vide at den frugt han vil være bekendt at sælge er god, og at han vil give dig mere end fuld valuta for pengene.”

Gad vidst hvordan frugterne ville have været hvis George Andrus havde sagt at de var gode. Bror Andrus' selvvalgte forventninger ledte ham til at gå længere end vi forventede af ham i hans samhandel med os.

Naturlig medfødt hæderlighed viser sig næsten hver eneste time i hver eneste dag af vort liv. De der gør sig rig på uretfærdig vis ved at udnytte andre opnår måske en formue, men de bøder med noget der er endnu mere væsentligt, hvilket er deres egen retskaffenhed. At drage fordel af andre er en falsk form for sand succes og ære.

De, der har børn og er involveret i noget de ikke burde gøre, kan meget vel være ved at udføre to onder, for ikke alene handler de forkert selv, men de lærer også en ny generation at handle forkert. Der synes at være en uforanderlig lov om at børn har ret til at gøre det deres forældre gør og endda gøre mere til, hvilket bekræfter at dårlige handlinger giver bagslag og som regel vender de tilbage værre end da de blev udført.

En del af at have retfærdig omgang med sig selv er at udføre ens pligt. Igegyldigt hvilket offer dette måtte indebære. Tidligt i Salt Lake dalens historie fik Joseph W. McMurrin ansvaret for beskyttelsen af nogle af kirkens ledere. Ved et møde i nogle selskabslokaler i Salt Lake City forsøgte en mand at komme ind i lokalerne, idet han sagde at han havde autoritet til dette; Joseph W. McMurrin, som levede op til de forventninger der var stillet til ham om at passe på Herrens tjenere, holdt manden tilbage og nægtede ham adgang. Præsident Heber J. Grant fortæller at denne mand, „til sidst fik sin hånd løs og tog sin pistol op, og idet han pressede den imod bror McMurrins legeme affyrede han to kugler . . . gennem dennes livsvigtige organer.

„Retskaffenhed er det lys
der skinner fra en
disciplineret samvittighed.
Den er pligtens styrke
inden i os.”

Disse kugler standsede først ved skindet i ryggen. Dr. Joseph Benedict behandlede Joseph W. McMurrin og fortalte ham at ingen mand kunne overleve to skud i de livsvigtige organer, og tilføjede så: „Hvis du ønsker at sige noget inden du dør, bør du gøre det med det samme.” Jeg tog med John Henry Smith til bror McMurrins hjem og så hvor kødet var

brændt væk omkring disse forfærdelige åbne sår. Jeg så hvorledes kuglerne var gået lige igennem ham. Jeg hørte John Henry Smith sige: „med magt og myndighed og den levende Guds præstedømme, og i Jesu Kristi navn siger vi til dig, at du skal blive fuldstændig rask og ikke være fysisk svækket på dit legeme på grund af disse forfærdelige sår som du har fået mens du vogtede den levende Guds tjenere.”

Den 21. november 1931 fortalte præsident Grant, „Joseph W. McMurrin lever stadig og har det godt, han har aldrig

været fysisk svækket som følge af de forfærdelige sår.” (*Gospel Standards*, Salt Lake City: Improvement Era, 1969, s. 310-11).

Det er svært at have en retfærdig omgang med sig selv og andre med mindre vi accepterer høstens lov. Vi høster hvad vi sår. Sidste dages hellige er længe blevet opfordret til at leve uafhængigt, være arbejdsomme, sparsommelige og selvforsynende. At arbejde for det vi modtager er selvrespektens overordnede tidløse princip. Hele verden beundrer succes. Men hvorledes vi hver især definerer succes og hvorledes vi søger den, er afgørende for vor lykke.

Arbejdsomhedens frugter kan passende investeres. En god solid investering kan betyde det samme som års arbejde, og der er en risiko forbundet med alt hvad vi foretager os. Men investeringer der grænser til spekulation, og som fremmes ved usikre og svage løfter om usædvanligt store afkast, bør undersøges meget nøje. Kirkens ledere har længe advaret mod spekulation.

Brigham Young sagde: „Hvis Herren nogen sinde har åbenbaret noget til mig, er det at Israels ældster skal holde sig fra spekulation og holde sig til deres kaldelses pligt.” (*Journal of Discourses*, 8:79). I vore dage har præsident Nathan Eldon Tanner sagt:

„Investeringsgæld bør forsikres fuldt ud, så den ikke kan bringe familiens sikkerhed i fare. Invester ikke med spekulation for øje. Spekulationsfeber kan udvikle sig til en rus. Mange formuer er blevet udslåttet af ukontrolleret appetit for at samle sig mere og mere. Lad os lære af den sorg, som andre har måttet gennemgå, og undgå at pantsætte vores tid, energi og almindelig helbredstilstand ved forslugen appetit efrer

øgede materielle goder.” (Den danske Stjerne, maj, 1980, s. 131).

Hvad er succes? Er det penge? Er det præstationer? Er det berømmelse? Er det en høj stilling? Er det herredømme? Profeten Mika definerer succes på følgende måde: „Det er sagt dig, o menneske, hvad der er godt, og hvad Herren kræver af dig: hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud.” (Mika 6:8).

Profeten Ezekiel har også en opskrift på succes:

„Når en mand er retfærdig og gør ret og skel, . . . eller ikke volder noget menneske mén, men giver sit håndpant tilbage, ikke raner, men giver den sultne sit brød og klæder den nøgne, . . . vandrer efter mine anordninger og tager vare på at udføre mine lovbud, han er retfærdig, han skal visselig leve, lyder det fra den Herre Herren.” (Ezekiel 18:5,7,9).

Herren åbenbarede sig for den store Salomo i en drøm og sagde: „Sig, hvad du ønsker, jeg skal give dig!” (1 Kong. 3:5). Salomo svarede: „Giv derfor din tjener et lydøret hjerte, så han kan dømme dit folk og skelne mellem godt og ondt.” (1 Kong. 3:9). Herren var glad for at Salomo ikke havde bedt om succes som verden ville definere den.

Fuldstændig og vedvarende retskaffenhed er en af menneskets store love om opførsel. Der må nødvendigvis være noget konstant i livet. Der er visse ting der aldrig skulle gøres, visse linier der aldrig skulle overskrides, løfter der aldrig skulle brydes, ord der aldrig skulle være udtalte og tanker man aldrig skulle have opholdt sig ved.

Dog er der plads for nåde, for retfærdighed og for tilgivelse. Selv den stærke Peter, hovedapostlen, blev tilgivet for et øjeblik svaghed. Lukas skriver:

„Så greb de (Herren) og førte ham bort og bragte ham ind i ypperstepræstens hus. Og Peter fulgte efter i frastand. Da de havde tændt et bål midt i gården, og sad sammen, satte også Peter sig midt iblandt dem.

En pige så ham sidde i lysskæret og stirrede på ham og sagde: „Han dér var også sammen med ham.”

Men han nægtede det og sagde: „Jeg kender ham ikke, kvinde!”

Og lidt efter var der en anden, som så

Præsident Spencer W. Kimball hjælpes til sin stol af sin personlige sekretær D. Arthur Haycock.

ham og sagde: „Du er også en af dem.” Men Peter svarede: „Nej, menneske! det er jeg ikke.”

Omtrent en time senere var der en til, som forsikrede: „Jo! vist var den mand også sammen med ham; han er jo også galilæer.”

Men Peter svarede: „Menneske! jeg forstår ikke, hvad du mener.” Og i det samme, mens han endnu talte, galede hanen.

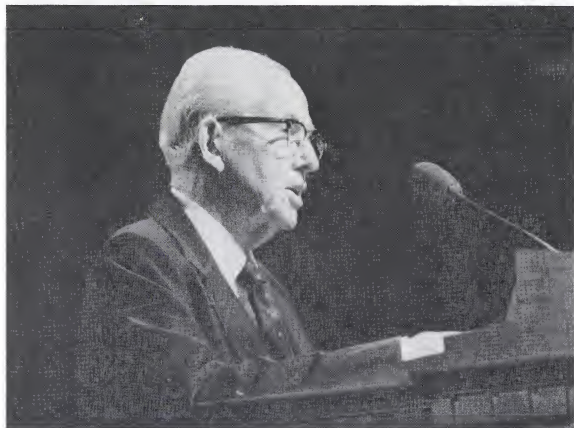
Da vendte Herren sig om og så på Peter; og Peter kom Herrens ord i hu, hvordan han havde sagt til ham: „Før hanen galer i nat, skal du fornægte mig tre gange.” Og han gik udenfor og græd bitterligt.” (Luk. 22:54-62).

Jeg tror at denne hændelse styrkede Peters beslutsomhed. Han var aldrig svag igen. Den beslutning han tog efter denne skuffelse over sin egen midlertidige svaghed hærdede hans metal til det

hårdeste stål. Han beviste sin hengivenhed hver eneste dag i resten af sit liv og i sin død. Sådan kan det være med os alle. Når vi ikke har levet op til det vi kunne og er faldet under vore egne standarder, kan vi finde ny styrke og handlekraft ved at vende vore svagheder ryggen.

Må Gud hjælpe os til at blive ærlige og sandfærdige. Må vi altid være 100% til at stole på, og stå fast og rank skønt andre fejler, og være uden frygt. Måtte vi kunne sige med den hårdt prøvede Job: „. . . til jeg udånder, opgiver jeg ikke min uskyld.” (Job 27:5).

Jeg giver jer mit vidnesbyrd om at retfærdig omgang med en selv og andre, og overholdelse af høstens lov, er en del af den indre fred man kan finde i Herren Jesu Kristi evangelium. Og jeg vidner om Herren Jesu guddommelighed, den opstandne Kristus, i hans hellige navn. Amen □

Familiebønnens styrke

---

*Ældste John H. Groberg
De halvferds første Kvorum*

Mine kære brødre og søstre, jeg beder jer være med mig i jeres tro og bønner mens vi betragter en nøgle til vor lykke og succes i livet som er af afgørende vigtighed. Jeg taler denne morgen om familiebønnens vigtighed og styrke.

Vor himmelske Fader ønsker at vi skal have stærke, kærlige familier. En af de ting han har givet os for at hjælpe os til at opnå dette er familiebøn.

Vi er alle, hvad enten vi er enlige eller gifte, en del af en familie i et evigt perspektiv – på en eller anden måde, et eller andet sted – og meget af den glæde vi har i livet kommer når vi på rette vis anerkender og på passende vis udvikler disse familieforhold. Vi kommer her til jorden med en særlig mission: at lære at elske og tjene hinanden. For at vi på bedste måde kunne opnå dette har Gud placeret os i familier, for han ved at det er der vi bedst kan lære at overvinde selvished og stolthed og at ofre for andre og gøre lykke og hjælpsomhed og ydmyghed og kærlighed til en grundpille i vor karakter.

Vi lærer at venner og naboer kommer og går men at familien er for evigt, og når vi

lærer dette vil vi se hvorledes vi er vor brors vogter for evigt, og vi begynder at indse hvor meget hjælp vi behøver. Hvor bør vi takke Gud for den mulighed vi har for at holde familiebøn!

Lyt til Frelserens opfordring i 3 Nephi: „Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet.” (3 Nephi 18:21).

Kan I se at hvis vi ikke beder i vore familier altid vil de ikke blive velsignet – eller i hvert fald ikke så meget? Hvis vi virkelig elsker vore familier vil vi til stadighed bede for dem og med dem. Jeg kender ingen handling som har større kraft til at forene familier og frembringe mere kærlighed og guddommelig vejledning i vore hjem end konsekvent, kraftig familiebøn.

Tænk på hvilken god indflydelse det vil have på din familie når du samler dem for at takke Gud for alle hans velsignelser. Tænk på den evige betydning af dagligt at takke ham for hvert medlem af din familie, og at bede ham om at vejlede og velsigne og beskytte hver enkelt én. Tænk på den styrke som vil komme til din familie når ét af dens medlemmer

dagligt udøser sin sjæl i kærlighed til Gud for familiens andre medlemmer. Naturligvis skal vore bønner være mere end blot ord, for som præsident Marion G. Romney så klart har sagt: „I henhold til Amulek afhænger virkningen af vore bønner af hvordan vi tager os af hinanden.” (*Den danske Stjerne*, april 1981, s.178). Familiebønnen er kun fuldt ud effektiv når vi rejser os fra vore knæ og med større kærlighed og forståelse tager os bedre af hinanden.

Vi ønsker alle mere kærlighed og sammenhold i vore familier. Vi vil alle have brug for mere hjælp med dem som måske er faret vild eller har særlige behov. Vi ønsker alle større forsikring om guddommelig vejledning.

Jeg lover jer at når I konsekvent og brændende beder sammen som familie,

og når hvert familiemedlem tager sin tur og oprigtigt beder for de andre, vil I modtage vejledning om hvad I som enkeltpersoner kan gøre for at hjælpe andre. Således kan I gennem familiebøn modtage personlig og familieåbenbaring med hensyn til hvordan man kan elske og tjene hinanden.

Satan vil gøre alt han kan for at afholde os fra at holde familiebøn, eller i det mindste gøre det således at vore bønner bliver uregelmæssige eller mekaniske og uden oprigtighed. I Daniels dage fik Satan onde mennesker til at udstede love som forbød bøn. I vore dage synes Satans anstrengelser en smule mere snedige (skønt han stadig benytter lidt af lovgivningen også).

Men husk at den største af alle skoler her på jorden er de enkelte hjem. Men hvor

mange hjem er der dog ikke som frivilligt afskriver familiebønnen ved at tillade andre mindre vigtige ting at tage første-prioritet.

Hvis Satan kan få os til at tro at vore børn er for unge eller for gamle, hvis han kan få os til at blive gale på hinanden eller være beskæftiget med at se TV, eller træffe for mange aftaler, eller hvis han kan fange os på én eller anden måde i disse moderne tiders hårde pres så vi ikke holder familiebøn, har han effektivt vundet på det punkt – skønt mange af de andre ting vi gør i sig selv er gode.

Satan er ligeglad med hvordan han standser os – bare han standser os. Spørg jer selv: Hvor mange gange holdt vi familiebøn sidste uge? Hvem vinder i vort hjem? Hvordan er stillingen? Lad ikke den onde vinde. I kan overvinde ham med Guds hjælp.

Jeg opfordrer med al min sjæls kraft hver eneste familie i kirken, hver eneste familie i nationen, hver eneste familie i verden til at prioritere på en sådan måde at Gud kommer først i jeres liv, og at vise dette ved at afholde regelmæssig familiebøn. Der er måske formildende omstændigheder til tider; men hovedreglen bør være at vi holder familiebøn hver morgen og hver aften.

Og hvis vi ville gøre dette, hvis vi på regelmæssig basis ville vise vore familier og Gud hvor meget vi elsker dem, hvor meget vi holder af dem, hvor meget vi har brug for deres hjælp, og hvor meget vi stoler på hans beskyttelse, da ville vi se en af de største forandringer til det gode i kirken, i nationen, i verden. Lad ikke noget stå i vejen for konsekvent, kraftig familiebøn! Tænk på hvad du lærer din familie ved at holde familiebøn. Tænk så på hvad du lærer dem ved ikke at holde familiebøn.

Jeg vidner for jer at der er en virkelig kraft i familiebøn. Jeg vidner at familier kan blive bragt sammen og kan hjælpe og styrke hinanden gennem familiebøn. Lad mig illustrere dette med en hændelse der skete for nogle år siden. Som en ung mand blev jeg kaldet til at tage på mission i Tonga. På grund af en række usædvanlige omstændigheder såsom skibsstrejker osv., tog det tre måneder at komme til Tonga fra Salt Lake. Da jeg var den eneste der på det tidspunkt blev kaldet til at tjene i Tonga foretog jeg meget af min rejse alene.

Endelig, i Samoa, satte missionspræsidenten mig på en båd til Fiji og forsikrede mig om at han ville sende besked pr. telegram, så to ældster kunne møde mig når jeg ankom til Suva og hjælpe mig på båden til Tonga.

„Jeg kender ingen handling som har større kraft til at forene familier og frembringe kærlighed og guddommelig vejledning end konsekvent familiebøn.”

Skønt jeg nu havde rejst i 2 1/2 måned på det tidspunkt syntes denne mange dages rejse til Suva ekstra spændende. Hvor jeg dog så frem til at se disse to missionærer!

Båden ankom til Suva tidligt om morgenen. Jeg kiggede og kiggede, men kunne ingen ældster se. Der gik en time, så to, så tre – stadig ingen ældster. Kaptajnen

blev ved med at bede mig om at gå fra borde da de snart skulle sejle igen. Og jeg blev ved med at fortælle ham at der snart kom to mænd for at møde mig, men de kom ikke.

Til sidst blev det middag og kaptajnen var parat til at drage afsted. „Af med dig,” – sagde han, „Du har kun billet til Suva. Jeg sejler nu og du bliver her.”

Med stor frygt begyndte jeg at gå ned ad landgangen for der at blive mødt af emigrationsbetjentene. „Lad os se dit visa, din videre billet og de penge du skal klare dig med mens du er her,” bad de. Jeg havde intet visa. Jeg havde ingen billet. Jeg havde ikke penge nok. Men jeg forsikrede dem at to unge mænd

snart ville komme med det jeg havde brug for. Og jeg bad! Men de kom ikke. „Tilbage på skibet,” insisterede de. „Ikke mit skib,” råbte kaptajnen.

Jeg kan huske at jeg stod midt på landgangen og så op på den strenge kaptajn der stod med sine foldede arme og stirrende øjne og kiggede, og derefter ned på de lige så strenge emigrationsmænd.

Jeg så på havet under landgangen. Jeg skulle nok have tænkt på hvor længe jeg mon kunne træde vande, men jeg var for bange til at tænke på noget som helst i det øjeblik.

Til sidst viste kaptajnen sig at være den strengeste; og under banden og råben gik landgangen op, skibet sejlede, og jeg befandt mig i nogle ikke alt for venlige emigrationsbetjentes greb.

Der blev en lang diskussion mellem dem, hvoraf det meste foregik på et fremmed sprog. Endelig kom én af de yngre mænd, som syntes at være en smule venlig, hen og forklarede mig at jeg for øjeblikket var nødt til at være i „toldskuret”, det er der man stiller de ting der ikke må indføres i landet for afgifter eller skat er betalt. Han forsikrede mig så om at også han troede at de to unge mænd, som jeg talte om, snart ville komme, og at alt igen ville være i orden.

Det blev sent på eftermiddagen. Jeg forsøgte flere gange at kontakte missionærerne på enhver tænkelig måde, men uden succes. Jeg ved at missionærer skal være modige, men jeg var bange, træt og sulten.

Solen begyndte at dale, og det syntes som om, at jo mere den dalede, jo mere dalede mit håb. Jeg vidste at jeg ikke var i fare eller i fængsel, men for én som er vant til masser af frihed syntes det som om jeg var det.

Den gennemtrængende duft af karry og kobra og fisk der hang til tørre, og den myriade af angst og synsindtryk, og lyde, samt lugten af den fedtede, tropiske kaj syntes så forskellig fra mit Idahohjems kølige og friske dufte. Jeg vidste at jeg havde hjemve. Jeg havde lyst til at græde, men jeg vidste at det ikke ville tjene til noget.

Til sidst standsede larmen fra havnen. Havnearbejderne begyndte at gå hjem, og siden også emigrationsfolkene, indtil der kun var et par vagter og inspektører tilbage. Der var stille nu. Jeg kan ikke huske at jeg på noget tidspunkt har følt mig mere alene.

Jeg forsøgte at lægge mig ned på det snavsede og ujævne cementgulv. Jeg bad om at få at vide hvad jeg skulle gøre. Der syntes ikke at komme noget svar. Jeg så hvorledes de sidste solstråler brød gennem skyerne og skinnede på havet, og ind gennem hullerne i toldskurets metalvægge.

„Hvor længe vil dette vare?” Og så tænkte jeg: „Hvad vil der ske når disse sidste stråler forsvinder ud i natten?” (Har I nogen sinde ønsket at lukke jeres øjne og bare forsvinde – eller få tingene omkring jer til at blive anderledes?) „Men nej, jeg må ikke miste håbet. Det skal gå.”

Atter en gang lukkede jeg mine øjne i bøn, da jeg pludselig næsten følte mig løftet. Jeg hverken så eller hørte noget rent fysisk talt, men på en meget virkelig måde så jeg min familie i det Idaho der var så langt borte, knæle ned sammen i bøn; og jeg hørte min mor, der virkede som talerør, sige så klart som noget kan gøres: „Og velsign John på hans mission.”

Da denne trofaste familie påkaldte Himlens kræfter til at velsigne deres missionsnærson, på en måde de ikke kunne gøre fysisk, vidner jeg til jer om at Himlens kræfter kom ned over mig, og de opløftede mig og tillod mig i åndelig forstand et øjeblik igen at bede i denne familiekreds. Jeg var ét med dem. Jeg blev bogstavelig talt opslugt i en trofast families kærlighed og omsorg, og følte et øjeblik hvordan det må være at blive taget i Abrahams skød. (Se Luk. 16:22). Jeg fik også lov til at forstå at der er andre kærligheds og omsorgskredse som ikke er bundet af tid eller sted, som vi alle hører til og fra hvilke vi kan modtage styrke. Gud lader os ikke helt alene – aldrig!

Glædestårer løb ned ad mine kinder da jeg igen modtog tryghedens varme, kærlighedens lys og håbets styrke. Og da jeg igen kunne føle det hårde, ujævne cementgulv under mig var der ingen frygt, ingen sorg, ingen nervøsitet, kun en dyb taknemmelighed og en stærk forsikring. Som slutning på denne hændelse kan jeg fortælle, at inden for en halv time så jeg den unge immigrationsmands som havde været venlig mod mig komme hen til skuret med to unge ældster bag sig. Han var på sin vej hjem tilfældigvis løbet ind i to unge amerikanere med hvide skjorter og slips, og havde fortalt dem om en magen til dem nede på havnen. Det lader til at telegrammet aldrig ankom, men de fulgte ham ned til skuret og snart var alt ordnet, og inden for få uger landede jeg i Tonga, og var parat til at påbegynde min mission.

Brødre og søstre, jeg vidner for jer at der er stor kraft i kærlig, konsekvent, kraftig familiebede. Nægt ikke jeres familier denne velsignelse, tillad ikke den styrke der kommer gennem familiebede at glide fra jer og jeres kære ved forsømmelse. Ligeegyldig hvilken anden arv I kan efterlade jeres familier skal I efterlade dem den arv at vide gennem erfaring at I for evigt vil bede for dem, og de for jer. Kald jeres familier sammen. Sæt jeres familiebeder som nummer et på listen. Måske er det en smule ubehændigt til at begynde med, hvis I ikke gør det nu; og da Satan ikke ønsker at I skal gøre det overhovedet vil han bombardere jer med alle slags undskyldninger og forhindringer, men fortsæt og vær konsekvent så vil jeg love jer store velsignelser.

Husk at alt det vi bliver befalet at gøre i dette liv retter os mod et bedre liv. Synes I at det er en fremmed tanke at en del af kraften i familiebede ligger i at vi er en del

af en himmelsk familie som er interesse- ret i os, og at vi, ved på en måde at forbinde os med dem, kan få noget der er langt større end os selv?

Tænk på den kraft der er i tusinder af bønner fra forældre og bedsteforældre og hele vejen tilbage til Jakob, Isak og Abraham, og ud over dem, når de alle beder om det samme: „Velsign mine børn. Velsign mine børn. Velsign mine børn.“ Kan I høre det runge og give ekko gennem hele evigheden?

Lad os være en del af denne store indflydelse til det gode.

Jeg vidner for jer at tid og rum ikke er nogen hindring for disse retfærdige indflydelser og at ligeegyldigt hvor vi er, hvilken situation vi befinder os i – selv i modløshedens dyb langt fra vore kære – kan vi også føle og modtage styrke fra de sjelevarmende ord: „Og velsign John eller Jane, eller hvem det nu er, på hans eller hendes mission,” for livet er sandelig en mission. Vi er alle her for at lære at elske og tjene hinanden; og vi kan ikke gøre dette så godt som vi bør med mindre vi har konsekvent, stærk familiebede.

Jeg vidner at Gud er vor Fader, at han lever og elsker os, at det er ham der giver os alle gode ting. Jeg vidner om at Jesus lever og elsker os, at han er Guds Søn, Kristus, verdens Frelser, og at han leder denne, hans kirke. Jeg vidner om at når vi beder til Faderen i hans navn er alle ting mulige.

Må vi alle samle vore familier omkring os, og konsekvent og kraftigt bede for hinanden, og således i retfærdighed føle andres behov, og derpå opfylde andres behov, for derved at udføre en stor del af vor mission her i livet, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen □

Lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus

---

*Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum*

Det emne vi fik til lørdagsmøderne i forbindelse med stavskonferencen i den første halvdel af 1982 var: „Lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus.” (Es. 2:3). Meningen med disse møder har været at inspirere medlemmerne til at modtage deres egne tempelvelsignelser, drage til templet for deres afdøde slægtninge og andre, fuldføre deres firegenerations optegnelser, udvide deres søgen til familielinier samt at organisere og styrke familieorganisationer. Den første instruktion der blev givet efter den fantastiske første åbenbaring til profeten Joseph Smith med hensyn til at genoprette Jesu Kristi evangelium, havde forbindelse med den evige familieenhed. Historien beretter følgende med profetens egne ord:

„Han var en budbærer til mig fra Guds åsyn . . . at hans navn var Moroni, at Gud havde et værk til mig at udføre . . . Efter at han havde fortalt mig disse ting, begyndte han at citere Det gamle Testaments profetier . . .

„Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

. . . Og han skal plante i børnenes hjerter de forjættelser, som blev givet fædrene, og børnenes hjerter skal vendes til fædrene. Om det ikke var således ville hele jorden fuldstændigt blive lagt øde ved hans tilkommelse.” (Joseph Smiths skrivelser kap. 2:33, 36, 38, 39).

Forberedelsen til disse konferencer hver weekend har vækket min interesse for mine egne forfædre. Jeg blev slået af sætningen om at med mindre familier står sammen i enhed og børns hjerter bliver vendt til deres fædre vil hele jorden fuldstændigt blive lagt øde ved Frelserens tilkommelse.

Min interesse for min egen familie har foranlediget os til at holde specielle familiehjemmeaftener hver måned med mine børn. De er inviteret til at tage deres familier med til vort hjem. Som en del af lektionen til hver af disse familiehjemmeaftener har jeg forsøgt at fortæl-

Præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab, hjælpes ved afslutning af et konferencemøde af rådgiver præsident Gordon B. Hinckley. Bag ved dem står præsident Marion G. Romney, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

le dem om en af deres forfædre. Den ældste i linien jeg kan huske er min bedstefader, Henry Morgan Perry. Da jeg forberedte mig til at give en lektie om hans liv blev jeg meget optaget af hans fortjenester.

Min fader skrev engang denne hædersbevisning til sin far:

„Far var konservativ. Han pådrog sig aldrig gæld. Når vi ikke havde noget så klarede vi os uden. Han belånte aldrig gården. Han var meget imod at have gæld i sit hjem. Jeg hørte ham ofte sige at de eneste mennesker der havde hovedet over vandet, i økonomisk henseende, var dem der ikke havde belånt deres hjem. Han var en udadvendt mand. Jeg husker fire vigtige stillinger som han

besad. Den første var fredsdommer; den anden medlem af skolens bestyrelse; den tredje medlem af et biskopråd og den fjerde hans arbejde på Great Feeder Kanalen. Han var en pioner inden for udviklingen af kunstig vanding i den frugtbare Snake River dal.”

Fars beretning beskriver den ømhed hvormed bedstefar belærte sin familie. Min far ønskede en uddannelse og søgte oprigtigt at få den bedste han kunne med de midler der var ham til rådighed. Når hans far kunne se at han kæmpede gav han ham som regel et faderligt råd som f.eks: „Min dreng, vær ydmyg i dine studier og husk dine bønner. Ja, og i dine bønner skal du huske dine studier.”

Så fortæller far om de gange hvor han

blev en smule arrogant når han havde opnået en smule kundskab. En dag udfordrede han sin far til en debat som skulle løbe af staben efter kirke. Emnet var: „Videnskaben har gjort mere for den menneskelige families velfærd end religion.”

Hele menigheden blev bagefter for at lytte til debatten. Hver taler havde fået 15 min. til de indledende bemærkninger og 3 min. til indsigelser. Min far talte først. Han talte om de fremskridt videnskaben havde gjort, og hvorledes det havde forbedret livet for alle mennesker. Han fortsatte så med at opremse hvor mange gange religion havde forfejlet igennem tiderne. Far var medlem af en diskussionsklub i skolen, og var en god taler. Han vidste hvorledes man skulle vinde et publikum. Da han satte sig ned regnede han med at han havde overbevist folk nok til at de ville kaste deres Bibler væk og begynde at interessere sig for videnskaben.

Så rejste bedstefar sig. Han havde ikke haft det privilegium at gå længe i skole, men han læste meget. Han fortalte hvorledes religioner, i hvert fald mange af dem, havde øvet en positiv indflydelse på den menneskelige familie. Han forklarede deres fortrin, deres ypperlighed og deres værdi. Så satte han sig ned.

Min far rejste sig for at gøre indsigelser. Han brugte det meste af sin tid med at sige: „Jeg har bevist. Jeg har bevist.” Men hvert „jeg har bevist” synes at være mindre magtfuldt, når han tænkte oprigtigheden i sin fars budskab. Da han havde indset dette satte han sig ned.

Så rejste bedstefar sig. Han sagde ikke meget. Han tilføjede blot dette: „Jeg indrømmer videnskaben de mange ting den har opnået. Den har forandret vores levemåde, og på en måde også vor måde

at tænke på. Den har udviklet, indkredset og konstrueret. Ingen af os ønsker at gå tilbage til gårdsdagen, når i dag har så meget at tilbyde, og morgendagen endnu mere. Men med al respekt for fremskridtet og storheden i disse resultater, så har dine videnskabsmænd dog endnu ikke opfundet noget der kan sammenlignes med et menneskeligt hjertes ømhed.”

Bedstefar havde vundet debatten. Selv far var overbevist. Han skyndte sig hen til ham og slog sine arme om ham, og ønskede ham tillykke. Bedstefar sagde så til far: „Min søn, husk dette: der er mere tilfredsstillelse i Mesterens ydmyge belæringer end i al glansen fra et falsk ideal.” („*They Came*,” Albert Z. Perry, 1955).

Som I kan se af historier som disse har jeg udviklet en kærlighed til min bedstefar.

„Gud har givet os mulighed
for at have en evig
familieorganisation som vil
strække sig ud over graven.”

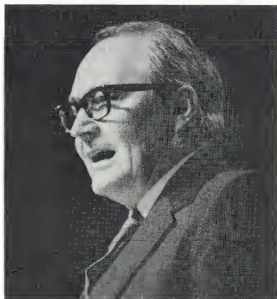

Jeg begyndte at se på hvad der var sket med hans familie siden hans død. Henry Morgan og Fannie Young Perry blev velsignet med 10 børn, siden 48 børnebørn og 161 oldebørn, 241 tipoldebørn og nu 22 tiptipoldebørn, i alt 482. Hvis vi tæller vore ægtefæller med bliver de 639.

Deres efterkommere er jo et ward der næsten er parat til at blive delt!

Men mens jeg lærte dem at kende har jeg fundet ud af at ikke alle i familien er blevet velsignet med kendskab til deres bedstefars belæringer. Ikke alle har accepteret evangeliet. Pludselig indså jeg at jeg havde et stort arbejde for mig. Nogle af disse 639 vil ikke være en del af hans evige familieenhed fordi de ikke har modtaget et vidnesbyrd i deres hjerter om hvad de skal gøre for at opnå dette. Jeg har opdaget at hvis der nogen sinde har været en mand der var kvalificeret til at arve det celestiale rige ville det være min bedstefar, Henry Morgan Perry. Det er for mig en spændende tanke at jeg kan være med ham i evighederne hvis jeg kvalificerer mig dertil. Men så begynder jeg at bekymre mig lidt for at møde min bedstefar, og undre mig på hvorledes han mon vil modtage mig. Det går igen op for mig at jeg har et stort værk der skal nås. På grund af denne bekymring har jeg fundet navnene på alle Henry Morgan Perrys efterkommere som ikke har gjort brug af det store privilegium at blive en del af en evig familieenhed. Jeg har sendt dem breve, og inviteret dem til at lytte til mig i dag. I de næste få minutter vil jeg gerne tale til disse medlemmer af min familie.

Herren har sagt: „Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud.” (Alma 34:32). I Herrens frelsesplan for sine børn har han gjort to ting klart: For det første, Jesus Kristus er det eneste navn under himmelen ved hvilket der er givet autoritet til menneskets frelse. (Se Ap. G. 4:11-12); og for det andet, enhver mand og kvinde må acceptere evangeliet og modtage dets ordiananser gennem autoritet, ellers kan de ikke blive frelst. (Se Joh. 3:5).

Ældste L. Tom Perry fra De tolv apostles Kvorum.

Profeterne har fortalt os om vore familieorganisationers evige natur. Præsident Joseph F. Smith har sagt:

„Vore omgangsfæller (familie) er ikke udelukkende for dette liv, for tiden, som vi skelner den fra evigheden . . . Vi danner familier og slægtskabsforbindelser for tid og evighed . . .

En mand og en kvinde, der har antaget Jesu Kristi evangelium og som er begyndt livet sammen, er ved deres kraft, eksempel og indflydelse i stand til at påvirke deres børn til at efterligne sig i et kyskt, ærefuldt liv og ærlighed mod Guds rige, der vil tjene til deres egen interesse, og til frelse for dem selv. Ingen kan råde mine børn med større omsorg for deres lykke og frelse end jeg selv . . . Jeg vil ikke blive lykkelig uden dem. De er en del af mig. De er mine; Gud har givet mig dem, og jeg ønsker, at de skal være ydmyge og lydige imod evangeliets bud og befalinger.” (Evangeliske lærdomme, s. 233-234).

Hvad er så disse ordinanser vi må gennemgå for at gøre os fortjente?

Vor tro har lært os at evangeliets principper og ordinanser er for det første, tro på Herren, Jesus Kristus; for det andet omvendelse; for det tredje dåb ved nedsenkning til syndernes forladelse; og for det fjerde håndspåleggelse for Helligåndens gave. (Se 4. trosartikel). Når vi har accepteret de første fire principper i evangeliet og når vi har haft tid til at bevise vort værd ved at leve i harmoni med evangeliets lærdomme er det muligt at komme ind i Herrens tempel og modtage vores begavelse.

Ældste James E. Talmage skrev følgende om denne begavelse: „Ordinanserne for begavelse (endowment) indeholder visse forpligtelser for den enkelte, som pagt og løfte om at iagttage loven om absolut dyd og kyskhed, at være godgørende, menneskekærlig, fordragelig og ren; at hellige både talent og materielle midler til sandhedens udbredelse og slægtens højnelse; at bevare hengivenhed for sandhedens sag og på alle måder søge at bidrage til den store forberedelse, at jorden kan blive gjort rede til at modtage sin konge, – Herren Jesus Kristus. Med antagelsen af hver pagt og påtagelsen af hver forpligtelse bliver en lovet velsignelse forkyndt, betinget af den trofaste iagttagelse af vilkårene.” (Herrens hus, s. 87).

Efter at have modtaget din egen begavelse kan du blive forenet med din ægtefælle og beseglet i ægteskab for tid og al evighed. Herren har sagt: „Alle pagter, kontrakter, overenskomster, forpligtelser, eder, løfter, handlinger, forbindelser, foreninger og forhåbninger, som ikke stiftes, indgås og besegles ved forjættelsens Helligånd og både besegles for tid og al evighed af ham, som er

salvet dertil . . . har ingen gyldighed, magt eller bindende kraft i eller efter opstandelsen fra de døde; thi alle forbindelser der ikke er indgået i dette øjemed, slutter, når menneskene dør.” (L&P 132:7).

Med hensyn til vor evig forbindelse i tempelægteskabet har præsident Ezra Taft Benson sagt os:

„Familien er den vigtigste organisation for tid og al evighed; . . . bevarelsen af familieliv i tid og evighed er vigtigere end alle andre interesser . . . på grund af denne tillid til hjemmets og familiens fortsættelse ind i evighederne opfører vi vore mest strålende og dyre bygninger – Guds templer . . . så mand, kvinde og deres børn kan blive bundet sammen ved en pagt i en evig enhed, som vil overskride alle denne dødelige sfæres grænser.” („America's strength – The Family,” ikke udgivet, afskrift af en tale holdt som en del af det nationale familieaftenprogram, Seattle World's Fair Coliseum, 23. nov. 1976, s. 5).

Hvor vidunderlige Herrens belæring til sine børn dog er, om at der for evigt kan være familiesammenhold mellem bedsteforældre, forældre, børn og børnebørn som en evig familieorganisation. Mine kære familiemedlemmer, som ikke har udført alt det Herren ønsker af jer for at blive en del af denne store evige familieorganisation – jeg må indrømme at der er tider hvor vi koncentrerer os så meget om det verdensomspændende indtryk missionærprogrammer og de genealogiske uddragningsprogrammer gør og på at forberede os til at undervise i søndagsskoleklasser osv., at vi ikke er til rådighed til at hjælpe jer til at forstå de velsignelser der venter jer som en del af den evige familieorganisation. Jeg ønsker at I skal vide at jeg nu står til jeres

tjeneste. Jeg har ændret mine prioriteter. Jeg ønsker at gøre alt hvad der står i min magt for at være sikker på at vort evige familiesammenhold er fuldstændigt. Lad os lære jer de lærdomme der er nødvendige for jer for at slutte jer til os for tid og al evighed.

Jeg vidner for jer at Gud er vor evige Fader, at vi er hans børn og at han har givet os mulighed for at have en evig

familieorganisation som vil strække sig ud over graven. Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om at denne gave, det evige livs gave, er den største af Guds gaver til sine børn. (Se L&P 14:7).

Må Gud velsigne os at vi må finde den glæde og tilfredsstillelse der kommer ved at lære de evangeliske principper som vil lede os til det evige liv er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Sejl støt på livets have

---

*Eldste Thomas S. Monson
De tolv apostles Kvorum*

Den 14. februar 1939 fejrede amerikanerne Valentines dag. Postbude kom med lukkede konvolutter og små børn lagde små foldede stykker papir med tegninger i mange smukke farver på særlige venners dørtrin. Hver af disse indeholdt en hilsen – et kærlighedsbudskab. Når alt kommer til alt er Valentines dag jo en kærlighedens dag.

Langt fra Amerikas kyster i Hamburg i Tyskland fejrede man ligeledes en offentlig fridag. Der herskede dog en mere trykket stemning. Med begejstrede taler,

jublende folkemængder og under afspilning af fædrelandssange rullede det nye krigsskib *Bismark* ned i Elben. Dette, det mest magtfulde skib i verden, frembar ikke et kærlighedsbudskab; tvært imod var *Bismark* spækket med krigsvåben.

Denne mægtige kolos var et imponerende syn af våben og maskiner. Man havde benyttet mere end 57.000 tegninger for at bygge det tredækkede 406 mm roterende radarkontrollerede kanontårn. På båden var der trukket 45.000 km elektri-

ske ledninger og 35.000 ton armerede plader som sørgede for maximum beskyttelse. Majestætisk af udseende, gigantisk i størrelse og frygtindgydende med sin ildkraft – *Bismark* blev anset for at være umulig at sænke.

Bismark bestod sin ildprøve mere end to år senere, den 24 maj 1941, da de to bedst udrustede krigsskibe fra den britiske flåde, *Prins of Wales* og *Hood* kæmpede mod *Bismark* og den tyske krydser *Prins Eugen*. På fire minutter havde *Bismark* sendt *Hood* ned i Atlantens dyb med hele dens mandskab på 1419 mand, med undtagelse af tre. Det andet britiske krigsskib *Prins of Wales* var blevet svært beskadiget og trak sig tilbage. (I alt havde briterne koncentreret en styrke på 8 krigsskibe, 2 bombefly, 11 krydsere og 21 destroyere i et forsøg på at sænke den mægtige *Bismark*).

Tre dage senere, den 27 maj, blev *Bismark* igen angrebet af 4 britiske krigsskibe. Det ene angreb efter det andet formåede kun at gøre ringe skade.

Var *Bismark* når alt kom til alt umulig at sænke? Da var det at en torpedo ramte på en sådan måde at *Bismarks* ror blev blokeret. Man prøvede at reparere det men uden held. Med ladte kanoner og et beredt mandskab var *Bismarks* eneste mulighed at sejle i en langsom og majestætisk cirkel. Tysklands dygtige luftvåben var netop lige udenfor rækkevidde. Hjemstavnens sikre havn lå meget nær, men ingen af disse to var i stand til at yde *Bismark* den nødvendige hjælp, for *Bismark* havde mistet evnen til at følge en fastsat kurs. Intet ror; ingen hjælp, ingen havn. Enden var nær. De britiske salver vedblev uophørligt, og sænkede det engang så stolte skib. Atlantens sultne bølger slikkede først på

siderne og slugte så den tyske flådes stolthed. *Bismark* var ikke mere.

Som *Bismark* er vi hver især et fantastisk stykke ingeniørarbejde. Vor skabelse blev dog ikke begrænset af den menneskelige viden. Mennesket kan lave de mest indviklede maskiner, men han kan ikke give dem liv eller indgyde dem evnen til at ræsonnere eller dømme. Hvorfor? Fordi dette er guddommelige gaver, som kun gives efter Guds vilje. Vor Skaber har givet os et kredsløbssystem som holder alle kanaler konstant rene og funktionsdygtige, et fordøjelsessystem som bevarer styrke og vigør, og et nervesystem der holder alle dele i konstant kommunikation og koordination. Gud gav mennesket liv og kraften til at tænke til at ræsonnere, at beslutte og at elske.

Som et skibs vitale ror har vi fået en måde hvorpå vi kan bestemme hvilken vej vi vil rejse. Herrens fyrtårn lyser for os alle når vi sejler på livets have. Vor hjemstavn er Guds celestiale rige. Vort formål er at holde en ufravigelig kurs i den retning. En mand uden formål er som et skib uden ror – det er ikke sandsynligt at han nogen sinde vil nå sin hjemstavn. Vi modtager signalet: Udmål din kurs, sæt dit sejl, indstil dit ror og sejl.

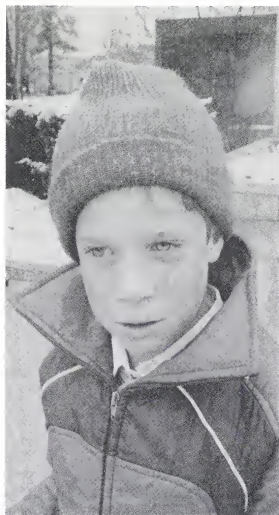
Som med et skib sådan er det også med et menneske. Turbinernes og skruernes fremadrivende kraft er spildte uden en bestemt kurs at følge – den opøvelse af energi, den styring af kraften som roret giver. Skønt det er skjult for øjet, og relativt lille af størrelse er det absolut væsentligt af funktion.

Vor Fader har givet os solen, månen og stjernerne som himmelske galaxer der kan lede de sømænd der sejler på havet. Han advarer alle der går på livets sti: Pas

på omveje og fælder. De mennesker der lokker til synd er med stor snilde anbragt her og der. Lad dig ikke bedrage. Tag dig tid til at bede. Lyt til den stille, sagte stemme (se L&P 86:5) som til dybderne af din sjæl hvisker Mesterens milde invitation: „Kom . . . følg mig.” (Luk. 18:22). Vi vender os bort fra ødelæggelse, fra død. Vi finder lykke og evigt liv. Dog er der dem der ikke hører, der ikke vil adlyde, som lytter til en anden inspirationskilde. Den mest fremtrædende blandt dem var Adam og Evas søn Kain – et velkendt navn blandt mennesker. Stor ydedygtighed men en

svag vilje. Kain tillod grådighed, jalousi, ulydighed og endda mord at blokere det personlige rør som ville have ført ham til sikkerhed og ophøjelse. Kain blik mod himlen blev nu vendt mod jorden; Kain faldt. (Se Moses 5:16-41).

Mindre kendt men mere typisk for vore dage var magtspersonen i den romersk-katolske kirke, nemlig kardinal Wolsey. William Shakespeares produktive pen beskrev de majestætiske højder, og de magttinder som kardinal Wolsey steg op til. Den samme pen fortalte hvorledes principper smuldrede bort for forfængelige ambitioner, for beskyttelse af egne interesser og for ønsket om menneskelig ære. Siden kom den tragiske nedstigen, den smertefulde gråd af en der havde opnået alt, og siden mistede alt. Ordene er smukke; det er næsten skriftsteder. Til Cromwell, sin trofaste tjener siger kardinal Wolsey:

Når jeg er glemt, som jeg vil blive, Cromwell, og sover i det døde, kolde marmor, hvor aldrig mer et ord om mig skal høres, så sig at jeg har lært dig op, – sig, Wolsey han som engang gik frem ad storheds vej og lodded alle ærens dyb og grunde, fandt i sit skibbrud vej til fremgang for dig, en tryk og sikker, skønt han selv for vild. Husk på mit fald og det der styrted mig. Cromwell, jeg siger dig: kast hovmod bort; den synd har styrtet engle; hvor kan da Guds billed, mennesket, få vinding ved det? Elsk sidst dig selv; vis dine fjender godhed; slethed gir ingen fordel fremfor retsind. Hold i din højre hånd den milde fred, det bringer hadske tunger til at tie. Gør ret, frygt ikke; lad din gerning tjene dit fædreland, din Gud og sandhed. Falder du da, så falder du som hellig martyr. Tjen kongen. Og jeg ber dig: hjælp mig ind; gør der en liste over alt mit gods til sidste skilling; hver en stump er kongens. Min præstekjole og min sjæls fortrosthed til Gud er alt jeg nu tør kalde mit. Å,

Cromwell, Cromwell, havde jeg kun tjent min Gud med halvt så stor en nidkærhed som den jeg tjente kongen med, så havde han ikke nu, på mine gamle dage udstødt mig nogen iblandt fjender.

(Henrik den VIII, 3. akt, 2. scene i Edv. Lembckes oversættelse).

Det himmelske ror som altid ville have ledt til sikkerhed blev ødelagt ved forfølgelse af magt og stræben efter storhed. Som andre før ham og mange andre efter ham faldt kardinal Wolsey.

I tidligere tider blev en af Guds tjenere prøvet af en ond konge. Hjulpet af Himlens inspiration fortolkede Daniel, Davids søn. skriften på væggen for kongen. Med hensyn til de store gaver som bestod af en kongelig kåbe og en guldhalskæde sagde Daniel: „Spar dine gaver og giv en anden dine foræringer!” (Daniel 5:17).

Belsazzars efterfølger, kong Darius, ærede også Daniel og ophøjede ham til den højeste og mest ærefulde stilling. Siden fulgte så folkets jalousi, fyrsternes jalousi, og ambitiøse mænds intriger.

Ved list og en smule smiger underskrev kong Darius et forbud der erklærede at enhver som bad en bøn til andre end kongen ville blive kastet i løvekulen. (Se Daniel 6:7-8). Loven blev underskrevet og udsendt. Daniel hørte om loven men adlød den ikke. Styringen i hans liv kom ikke fra kongen, men fra Gud. Overrumplet i sin daglige bøn blev Daniel bragt for kongen. Modvilligt blev straffen udtalt. Daniel skulle kastes i løvekulen. Straffen blev fuldbyrdet.

Jeg elsker den følgende beretning i Bibelen:

„Derpå gik kongen ind i sit palads, hvor han fastede hele natten . . . og søvnen veg fra ham . . .

Ved dag gry, da det lyste, stod han op og skyndte sig hen til løvekulen.

Og da han nærmede sig den, råbte han klagende til Daniel . . . Daniel, du den levende Guds tjener! Mon din Gud, som du vedblivende dyrker, kunne redde dig fra løverne?

Da svarede Daniel kongen: Kongen leve evindeligt!

Min Gud sendte sin engel og lukkede løvernes gab, så de ikke har gjort mig nogen men . . .

Kongen blev såre glad og lod Daniel drage op af kulen; og da det var sket, viste det sig, at han ikke havde lidt nogen som helst men, eftersom han havde troet på Gud.” (Daniel 6:19-24).

I denne svære tid gav Daniels beslutning om at holde en ufravigelig kurs ham guddommelig beskyttelse og sikkerhed. Historiens store ur markerer, ligesom timeglassets sand, tidens gang. Vi finder nu et nyt hold skuespillere på livets scene. Vore dages problemer står truenede for os. Vi ser mod himlen for at blive ledt nu hvor vi er omgivet af moderne livsførelses filosoffer, så vi kan planlægge vor rejse og følge en vis og god kurs. Han som vi kalder vor himmelske Fader vil ikke lade vor oprigtige bøn stå ubesvaret hen.

Denne lektie lærte jeg igen for nogle år siden, da jeg fik en ret enestående og skræmmende opgave. Folkman D. Brown, som dengang var overhovedet

---

„Med troens aldrig svigtende
ror til at styre vor rejse kan
vi holde en ufravigelig kurs
mod vor hjemstavn – det
celestiale rige.”

---

for Mormon Relationships for the Boy Scouts of America, kom til mit kontor da han havde fået at vide at jeg skulle afsted på en opgave som ville holde mig i New Zealand i et stykke tid. Han fortalte mig om sin søster Belva Jones, som var så angrebet af kræft at hun skulle dø, og nu ikke vidste hvorledes hun skulle

fortælle det til sin eneste søn – en missionær i det land så langt borte. Hendes ønske, ja hendes bøn var at han skulle tjene trofast i missionsmarken. Hun var bekymret over hvorledes han ville reagere; for missionæren, ældste Ryan Jones, havde mistet sin far kun et år tidligere ved denne samme, forfærdelige sygdom.

Jeg accepterede dette ansvar. Efter et missionærmøde der blev holdt nær det majestætisk smukke New Zealand tempel, havde jeg en samtale med ældste Jones alene og forklarede hans mors situation så hensynsfuldt jeg kunne. Naturligvis blev der udgydt tårer – ikke kun hans – men dernæst kom et forsikrende håndtryk og anmodningen: „Sig til min mor at jeg vil tjene, jeg vil bede og jeg vil se hende igen.”

Jeg kom tilbage til Salt Lake City tidsnok til at være til stede ved en konference i Lost River Stake ved Moore i Idaho. Da jeg sad på forhøjningen med stavspræsidenten fangedes min opmærksomhed næsten som pr. instinkt af kirkesalens østlige side, hvor morgens sol badede den eneste person på den forreste bænk. Jeg sagde til stavspræsidenten: „Hvem er denne søster som solens lys hviler på? Jeg har en fornemmelse af at jeg skal tale med hende i dag.” Han svarede „hendes navn er Belva Jones, hun har en søn der er missionær i New Zealand. Hun er meget syg og har bedt om at blive velsignet.” Jeg havde ikke vidst hvor Belva Jones boede. Min opgave den weekend kunne have været hvor som helst inden for 50 state. Og dog sendte Herren på sin egen måde et svar på den troens bøn en bekymret mor havde sendt op. Vi havde en vidunderlig tid sammen. Jeg fortalte hende ord for ord hvorledes hendes søn,

Ryan, havde reageret, og den beslutning han havde taget. Hun fik en velsignelse, der blev bedt en bøn, et vidnesbyrd var modtaget. Belva Jones ville leve længe nok til at se sin søn fuldføre sin mission. Dette privilegium nød hun. En måned før hun døde vendte Ryan hjem efter en fuldført mission. Når vi drager frem på vore individuelle rejser kan vi sejle

sikkert på livets have. Med troens aldrig svigtende ror til at styre vor rejse kan vi også finde hjem i sikkerhed. „*Sømanden er hjemme, hjemme fra havet.*” (Robert Louis Stevenson, Requiem, linie 7). Hjemme hos familien, hjemme hos venner, hjemme i Himlen, hjemme hos Gud. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

---

4. april 1982
Mødet søndag eftermiddag

Opretholdelse af kirkens embedsmænd

---

*Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Der er ikke siden sidste generalkonference sket nogen ændring blandt generalautoriteterne. Det foreslås derfor at vi opretholder alle kirkens generalautori-

teter og embedsmænd på hovedplan sådan som de i øjeblikket fungerer. Alle som kan støtte dette bedes vise det. Hvis nogen er imod samme tegn, tak. □

Tapre i Jesu vidnesbyrd

---

*Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum*

Mine elskede brødre og søstre, det er med et taknemmeligt hjerte at jeg i dag står foran jer, med taknemmelighed for jeres tro og bønner, for selve livet og alle dets velsignelser. Jeg vil i dag, i denne påsketid, tale lidt om hvad der udgør et tappert vidnesbyrd om Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser.

En uvurderlig velsignelse som er til rådighed for ethvert medlem af kirken er et vidnesbyrd om Jesu Kristi og hans kirkes guddommelighed. Et vidnesbyrd er ét af de få ejendele som vi kan tage med os, når vi forlader dette liv.

At have et vidnesbyrd om Jesus er gennem Helligånden at besidde en viden om Jesu Kristi guddommelige mission. Et vidnesbyrd om Jesus er at kende det guddommelige i vor Herres fødsel – at han i sandhed er den enbårne Søn i kødet.

Et vidnesbyrd om Jesus er at vide, at han var den lovede Messias og at han, mens han opholdt sig blandt mennesker, udførte mange store mirakler.

Et vidnesbyrd om Jesus er at vide at de

love som han fremsatte som sine lærdomme er sande hvorefter man efterlever disse love og ordinanser.

At besidde et vidnesbyrd om Jesus er at vide at han frivilligt påtog sig hele menneskehedens synder i Getsemane. Have hvad der fik ham til at lide både på sjæl og legeme og til at bløde fra hver eneste pore. Han gjorde alt dette så vi ikke skulle lide hvis vi omvender os. (Se L&P 19:16, 18).

At besidde et vidnesbyrd om Jesus er at vide at han sejrrikt fremstod fra graven med et fysisk og opstandent legeme. Og fordi han lever så vil hele menneskeheden leve.

At besidde et vidnesbyrd om Jesus er at vide at Gud Faderen og Jesus Kristus i sandhed viste sig for profeten Joseph Smith for at oprette en ny uddeling af Kristi evangelium således at frelse kan forkyndes for alle nationer før Jesus Kristus kommer.

At besidde et vidnesbyrd om Jesus er at vide, at den kirke som han oprettede i tidernes midte og gengav i de sidste dage

er, som Herren har erklæret: „Den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade.” (L&P 1:30).

At besidde et vidnesbyrd om Jesus er at modtage det som hans tjenere profeterne siger, for som han har sagt: „Enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.” (L&P 1:38).

Et vidnesbyrd om Jesus betyder at man accepterer Jesu Kristi guddommelige mission, modtager hans evangelium og gør hans gerninger. Det betyder at man accepterer Joseph Smith og hans efterfølgeres profetiske mission.

Herren har om den som til sidst vil modtage det celestiale riges velsignelser sagt til Joseph Smith: „Det er dem, der modtog Jesu vidnesbyrd, troede på hans navn, blev døbt i lighed med hans

begravelse, begravet i vandet i hans navn, og dette i overensstemmelse med den befaling, som han har givet.” (L&P 76:51). Det er dem som er tapre i vidnesbyrdet om Jesus; det er dem om hvem han har erklæret: „Og som sejrer ved troen og bliver beseglet ved forjættelsens Helligånd, som Faderen udgyder over alle dem, der er retskafne og sanddru.” (L&P 76:53).

„Dem, der er retskafne og sanddru!” Hvilke passende udtryk for et menneske som er tappert i sit vidnesbyrd om Jesus. Sådanne mennesker forsvarer modigt sandheden og retfærdigheden. Det er de medlemmer af kirken som ærer deres kaldelse i kirken (se L&P 84:33), som betaler deres tiende og offerydelser, lever et moralsk rent liv, opretholder

deres kirkeledere både i ord og gerning, holder sabbaten hellig og adlyder alle Guds befalinger.

Herren har lovet disse medlemmer at: „Alle troner, herredømmer, fyrstendømmer og magter skal åbenbares og gives alle dem, som *tappert* har holdt ud i Jesu Kristi evangelium.” (L&P 121:29; fremhævelse tilføjet).

Herren har om dem som vil modtage det terrestriale eller det mindre rige sagt: „Det er disse, som *ikke* er tapre i Jesu vidnesbyrd; derfor får de ikke Guds riges krone.” (L&P 76:79; fremhævelse tilføjet). Det ikke at være tapper i sit vidnesbyrd er en tragedie med evige

---

„Et vidnesbyrd om Jesus betyder at man accepterer Jesu Kristi guddommelige mission, modtager hans evangelium og gør hans gerninger.”

---

konsekvenser. Mennesker som ikke er tapre er medlemmer der ved, at dette sidste dages værk er sandt, men som ikke holder ud til enden. Nogle af disse mennesker besidder måske endda tempelanbefalinger, men de ærer ikke deres kaldelser i kirken. Uden mod indtager de ikke en bekræftende holdning for Guds rige. Nogle søger menneskers ros og ære; andre søger at skjule

deres synder og nogle få kritiserer dem som præsiderer over dem.

Når man tænker på nogle af de udfordringer som kirken står overfor nu og som den vil fortsætte med at stå overfor i fremtiden, så kommer man til at tænke på tre udtalelser fra tidligere kirkeledere. Præsident Joseph F. Smith har sagt: „Der er i det mindste tre farer, som truer kirken indefra . . . det (er) smiger fra fremtrædende mænd, urigtige uddannelsesideer og seksuel urenhed.” (*Evangeliske Lærdomme*, s. 263). Disse tre farer udgør en større årsag til bekymring i dag end da de blev nævnt af præsident Smith. En anden udtalelse er en profeti af Heber C. Kimball der var rådgiver til præsident Brigham Young. Han talte til de medlemmer af kirken som var kommet til Salt Lake dalen og erklærede:

„For at imødegå de vanskeligheder som kommer er det nødvendigt at I selv har kendskab til dette værks sandhed. Vanskelighederne vil være af en sådan karakter at den mand eller kvinde som ikke besidder denne personlige viden eller dette vidnesbyrd vil falde. Hvis I ikke har vidnesbyrdet så lev på rette vis og påkald Herren indtil I modtager det. Hvis I ikke gør dette, vil I ikke klare det

. . .
Den tid vil komme hvor ingen mand eller kvinde vil være i stand til at holde ud ved lånt lys. Enhver må blive vejledt af det lys som er inden i vedkommende . . .

Hvis I ikke har et vidnesbyrd så vil I ikke kunne holde ud; søg derfor efter vidnesbyrdet om Jesus og hold fast ved det, således at I ikke snubler og falder når de svære tider kommer.” (Orson F. Whitney *Life of Heber C. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft 1967, s. 450).

Den tredje udtalelse er af præsident

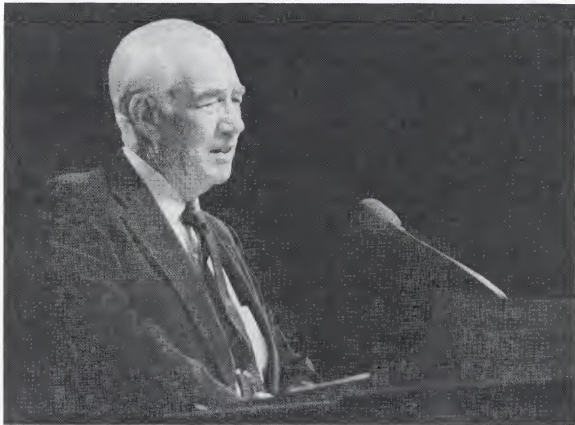
Harold B. Lee, der var min kammerat og ven som dreng og som var kirkens ellefte præsident:

„Vi skal gennem nogle vanskelige tider før Herren er færdig med denne kirke og verden i denne uddeling, som er den sidste uddeling der skal indvarsle Herrens komme. Evangeliet blev gengivet for at forberede et folk så de kunne være rede til at modtage ham. Satans magt vil øges. Vi ser bevis herpå overalt. Der vil ske indgreb i kirken . . . vi vil se mennesker som siger at de er medlemmer, men som i hemmelighed lægger skumle planer og søger at forføre folket til ikke at følge de ledende brødre som Herren har sat til at præsidere i sin kirke.

Den eneste sikkerhed vi har som medlemmer af denne kirke er nøjagtigt at

gøre det som Herren sagde til kirken den dag kirken blev organiseret. Vi må lære at give agt på de ord og befalinger som Herren vil give gennem sin profet: ,Eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig . . . i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund.’ (L&P 21:4-5). Der vil komme ting som kræver tålmodighed og tro. I vil måske ikke synes om det som kommer fra kirkens autoritet . . . men hvis I lytter til disse ting som kom det fra Herrens mund, med tålmodighed og tro så lyder løftet at, ,helvedes porte ikke (skal) få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære.’ (L&P 21:6).” (CR, okt. 1970, s. 152).

Ældste Mark E. Petersen fra De tolv apostles Kvorum.

For mig virker det som om vi i disse tre profetiske udtalelser har den vejledning vi har behov for, den vejledning som er nødvendig for os for at forblive tapre i vort vidnesbyrd om Jesus og hans kirkes værk i disse urolige tider.

Et menneske som tænker at han eller hun har et vidnesbyrd om Jesus Kristus, men ikke kan acceptere råd og vejledning fra lederne i hans kirke befinder sig på en meget usikker grund og står i fare for at miste sin ophøjelse.

Der findes vise mennesker som ønsker at afsløre de svagheder som kirkens ledere har i et forsøg på at vise at lederne også er underkastet menneskelig svaghed og fejl på samme måde som de selv er. Lad mig illustrere det farlige i denne tvivlsomme filosofi.

Præsident Brigham Young afslører at han ved en bestemt lejlighed var blevet fristet til at kritisere profeten Joseph Smith for et bestemt finansielt anliggende. Han sagde at denne følelse ikke

varede mere end måske 30 sekunder, og at den fik ham til at sørge dybt i sit hjerte. Den lektie som han underviste kirkens medlemmer i på den tid kan meget vel være af større betydning i dag eftersom djævelen fortsætter med at være endnu mere aktiv:

„Jeg så og forstod klart gennem åbenbaringens Ånd som manifesterede sig hos mig, at hvis jeg i mit hjerte tænkte at Joseph overhovedet kunne gøre noget forkert, så ville jeg begynde at miste min tillid til ham og den følelse ville vokse skridt for skridt indtil jeg til sidst ville besidde den samme mangel på tillid som andre besad til at han var talerøret for den Almægtige . . .

Jeg omvendte mig fra min vantro og det meget hurtigt. Jeg omvendte mig næsten lige så hurtigt som jeg havde begået fejlen. Det var ikke op til mig at spørge hvorvidt Joseph blev vejledt af Herren til alle tider og under alle forhold . . .

Det var ikke mit privilegium at udspørge ham med hensyn til noget han havde gjort i sit liv. Joseph var Guds tjener og ikke min. Han tilhørte ikke folket, men Herren og han udførte Herrens arbejde.” (Journal of Discourses, 4:297).

Fra jeg var ung har jeg med taknemlighed glædet mig over et vidnesbyrd om sandheden af dette storslåede værk som vi beskæftiger os med. Jeg ønsker at I skal vide, at jeg elsker præsident Spencer W. Kimball – og hvor taknemlig er vi ikke over at han er her sammen med os ved det sidste møde i denne konference. Jeg nærer de samme følelser overfor hans rådgivere og mine brødre blandt De Tolv, De Halvfjerds og Det præsiderende Biskopråd. Jeg ved at de er mænd som er blevet udvalgt af vor Herre under Himlens inspiration. Jeg opretholder deres inspirerede ord og vejledning og

vidner overfor jer om den enighed som vi som ledere føler blandt denne kirkes generalautoriteter.

I medlemmer af kirken, jeg elsker jer. Jeg elsker alle vor himmelske Faders børn og ønsker at alle vil opnå det evige livs velsignelser og jeg ved at det er vor Herre og Frelseres ønske at vi hver især skal nå det mål.

Min appel til alle kirkens medlemmer er: „Vær tapper – sand og loyal.” „Mer nu

end før vil vi kæmpe og stride, tro stå til Herren, om end vi må lide; kæmpe os frem, opnå et hjem hos Gud vor Fader til evig tid.” (Skal vi svigte vore pagter, *Sange*, nr. 110). Jeg vidner at dette er Jesu Kristi kirke. Han præsiderer over den og han står i nær forbindelse med sine tjenere. Må Gud velsigne os alle, så vi kan være tapre i vort vidnesbyrd om ham, det beder jeg om i Jesu Kristi navn, amen. □

De første og sidste ord

---

*Ældste A. Theodore Tuttle
De halvfjerds' første Kvorum*

Hvis vi skal tale om midtpunktet for den åndelige styrke i kirke, så må det i sandhed være de hellige ordinanser i Herrens tempel.

Det er ikke almindelig kendt at omtrent nogle af de første ord, som Herren talte til profeten Joseph – med den hensigt at indsamle og opbygge kirken – og næsten de sidste ord fra Herren til profeten, vedrørte tempelarbejdet.

Efter profetens storslåede første åbenba-

ring i foråret 1820 gik der 3 1/2 år. Den næste guddommelige manifestation som han modtog var da englen Moroni viste sig for ham. Han fortalte Joseph om Mormons Bog.

På grund af dette budskabs store betydning forstod de fleste mennesker ikke at Moroni også bragte et andet og meget betydningsfuldt budskab! Han citerede først med en lille afvigelse Malakias' profeti:

„Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias's (Elijah) hånd, førend Herrens store og frygtelige dag kommer.

Og han skal plante fædrenes forjættelser i børnenes hjerter, og børnenes hjerter skal vendes til deres fædre.

Om det ikke var således, ville hele jorden blive lagt aldeles øde ved hans komme.” (L&P 2:1-3; Se også Joseph 2:38-39).

Moroni citerede også fra Esajas, Apostolens Gerninger, Joel og „mange andre skriftsteder”. (Joseph 2:41).

Malakias' profeti vedrørende Elijah blev behandlet anderledes end alle andre skriftsteder som blev citeret af Moroni. Den blev anset for at have en sådan enestående betydning at den nu findes som afsnit 2 i Lære og Pagter.

(Denne erklæring af Moroni blev placeret som afsnit 1 i Befalingernes Bog. Efter forordet blev givet til Befalingernes Bog den 1. nov. 1831 blev denne åbenbaring til afsnit 2. I dag findes denne åbenbaring som afsnit 2 i Lære og Pagter).

Moronis budskab tilkendegav overfor profeten at Elijah snart ville vise sig. De forudordnede begivenheder i forbindelse med tempelarbejdet begyndte at folde sig ud som en skriftrulle. Mindre end halvandet år efter kirkens organisering indviede profeten stedet for templet i Jackson County i Missouri (august 1831). Men de hellige blev hindret i at bygge det.

Derefter fulgte en række betydningsfulde begivenheder i forbindelse med bygning af Herrens hus. (Se listen ved talens slutning).

Det første fuldførte tempel var Kirtland templet der blev bygget under store vanskeligheder. Indvielsen af dette tempel blev ledsaget af englebesøg og ild

der hvilte over templet. Nogle så syner og oplevede andre strålende manifestationer.

Den 3. april 1836, en uge efter indvielsen af Kirtland templet, indtraf den storslåede begivenhed! Frelseren viste sig og accepterede templet. Moses og Elias kom også. Så blev Malakias' profeti opfyldt – for profeten Elijah stod foran dem og sagde:

„Se, tiden er til fulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias's mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer,

for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band. Derfor er denne uddelings nøgler overgivet i jeres hænder, og herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren." (L&P 110:14-16).

Denne begivenhed indtraf for 146 år siden på den dag hvor jøderne fejrer deres traditionelle ritualer. I mere end 2000 år har jøderne set frem til Elijahs komme. De vil selv i dag i forbindelse med påsken spille den scene som de har gjort i århundreder: de vil dække en plads ved bordet, reservere en tom stol, åbne døren, løfte glassene og rejse sig op som for at hilse på Elijah.

Elijah er vendt tilbage! Takket være Gud! Han overdrog sine nøgler! Arbejdet kunne nu påbegyndes i templerne for at smede de evige bånd mellem mand og hustru og mellem forældre og børn gennem Guds beseglende magt.

Det er nødvendigt at modtage det hellige præstedømmes beseglende magt, så hvad som helst en bemyndiget embedsmand i kirken binder på jorden også vil være bundet i Himlen og hvad end han løser på jorden også vil være løst i Himlen. (Se L&P 127:7). For herlighed, ære og evigt liv kommer gennem de hellige ordinanser og gennem denne hellige magt. (Se L&P 128:11-12).

Det er ved denne magt mand og hustru besegles i et evigt ægteskabsbånd. Det er ved denne magt at der smedes et led mellem børn og forældre. Det er denne hellige magt som benyttes i templet. Det er den magt som gør alle ordinanser i kirken gyldige. Det er den fuldbyrdende myndighed i Guds rige.

Uden denne magts myndighed og brugen heraf i alle tidsaldrer kan ingen af vor

himmelske Faders børn indtræde i hans nærvær eller nogen sinde blive ham lig! Og hvis dette ikke forholdt sig således så ville hele tilværelsens formål være nyttesløs. Det er derfor Herren sagde: „Hele

---

„De hellige tempelordinanser udgør midtpunktet for den åndelige styrke i kirken.”

---

jorden vil blive lagt aldeles øde ved hans komme." (L&P 2:3). Næsten de sidste af Herrens ord til profeten vedrørte også, så vidt vi ved tempelarbejde. Herren befalede profeten at bygge et tempel i Nauvoo. De hellige begyndte at bygge det.

Inden det var færdigt åbenbarede Herren sine hellige ordinanser: „Ting, der har været skjult fra verdens begyndelse, og som hører ind under tidernes fyldes uddeling." (L&P 124:41). Måden for dåb for de døde blev åbenbaret. Herren krævede også at vidner bekræftede ordinansernes udførsel, så „at alle jeres optegnelser må være optegnet i himlen". (L&P 127:7).

Til sidst modtog De tolv Apostle deres begavelse samt den beseglende myndighed som aldrig siden skulle gå tabt. De kunne nu fortsætte evangeliets fylde. Herren åbenbarede disse afgørende ting til profeten Joseph kun måneder før dennes martyrdød.

Af denne korte gennemgang af betydningsfulde begivenheder i profetens liv

fremgår det klart, at hans første og vigtigste pligt var at bygge templer og gengive beseglingsmagten for at udføre hellige og evige ordinanser.

Alle profeterne siden hans tid har på samme måde beskæftiget sig med dette arbejde. Men der er under præsident Kimballs præsidentskab blevet bygget flere templer end nogen sinde før. Vi bringer nu i sandhed templerne *til* folket.

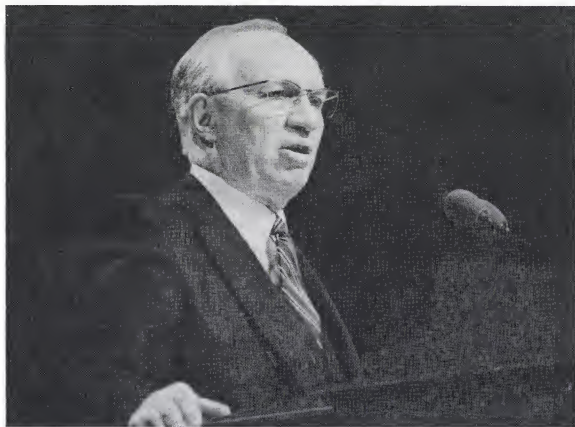
Og nu ønsker jeg brødre og søstre at vidne om dette hellige arbejde. Jeg ved at det er sandt. Principperne er evige.

Ordinanserne er guddommelige – de er evige – udtænkt før verdens grundlæggelse. Du og jeg er ansvarlige for at fortsætte dette værk. Herren har ingen anden til at gøre det.

Det er da ikke en besværlig byrde! Det er et privilegium. En tempelanbefaling er én af de største æresbevisninger vi kan modtage. At benytte sin tempelanbefaling regelmæssigt giver os mulighed for at deltage i de mest udvalgte gaver som kirken har mulighed for at give. De som deltager i templets arbejde vil føle en særlig ånd der. Mennesker opnår fred her. Jeg ved at deres arbejde der hjælper afdøde mennesker med at opnå ophøjelse. Jeg ved at disse mennesker til gengæld gør sig selv kvalificerede til velsignelser fra den anden side af sløret. Jeg ved at velsignelser vil følge med jer hjem fra templet.

Gud lever. Jesus er Kristus. Dette er rigets fuldbyrdende arbejde. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Gordon B. Hinckley, rådgiver i Det øverste Præsidentskab.

**Delvis liste over begivenheder i forbindelse
med tempelarbejdet fra 1831—1843.**

Den 20. juli 1831 blev templet i Independence i Missouri bekendtgjort. (L&P 57:1-3).

Den 1. august 1831 blev der givet befaling om at Missouri og tempelgrunden skulle indvies. (L&P 58:57).

Den 3. august 1831 indviede profeten tempelgrunden i Jackson County i Missouri. (*History of The Church*, :199).

I 1831 blev den nye og evige pagts lærdomme og principper åbenbaret, men blev ikke nedskrevet før den 12. Juli 1843. (L&P 132).

Den 22. september 1832 kom profetien om det nye Jerusalem og templet. (L&P 84:1-5).

Den 27. december 1832 fik de hellige befaling om at bygge et „Guds hus” (tempel). (L&P 88:119).

Den 1. juni 1833 fik de hellige i Missouri atter befaling om at bygge et tempel, hvori de kunne blive begavet med magt. (L&P 95).

Den 23. juli 1833 blev hjørnestenene i Kirtland templet lagt. (*History of the Church*, 1:400).

Den 2. august 1833 blev der givet en ny åbenbaring om templet i Missouri som skal bygges efter „det mønster, jeg har givet jer”. (L&P 97:10-17).

Den 21. januar 1836 blev lærdomme om frelse for de døde åbenbaret. (Joseph Smith – åbenbaring om det celestiale rige, Den kostelige Perle).

Den 27. maj 1836 blev indvielsesbønnen for Kirtland templet nedskrevet. (L&P 109).

Den 3. april 1836 kommer Elijah og beseglingsnøglerne gengives. (L&P 110:13-16).

Den 26. april 1838 får de hellige befaling om at bygge et tempel i Far West. (L&P 115:7-16).

Den 8. juli 1838 blev der givet befaling om at tiende skulle benyttes til bygningen af templer. (L&P 119).

Den 26. april 1839 blev hjørnestenene i Far West templet lagt. (*History of the Church*, 3:336-37)

Den 19. januar 1841 fik de hellige befaling om at bygge Nauvoo templet. (L&P 124:25-45).

Den 1. september 1842 fik de hellige befaling om at føre en optegnelse over ordinanserne. (L&P 127:5-9).

Den 6. september 1842 blev de hellige instrueret i at sørge for vidner ved ordinanserne. Forskellige lærdomme og principper blev forklaret. (L&P 128).

Den 16.-17. maj 1843 blev lærdomme om besegling yderligere forklaret. (L&P 131).

Kirkens fremtidige historie

---

*Aldste G. Homer Durham
De halvfjerds' første Præsidium*

Ifølge dygtige lægers vidnesbyrd så ser I på et mirakel når I ser mig stå ved denne talerstol. Jeg ville være yderst utaknemlig hvis jeg ikke overfor min himmelske Fader erkendte hans indgriben, det hellige præstedømmes velsignelser samt støtten og bønnerne fra min elskede hustru, mine brødre, min familie og mange som er til stede her i dag.

Jeg ønsker med Åndens hjælp at tale lidt om kirkens fremtidige historie og jeg ønsker at gøre det ved hjælp af et eksempel fra vor forgangne historie.

Til den kvartårlige konference i Parowan stav i Utah i december 1879 var man vidne til at 49 mænd sammen med deres familier blev kaldet til en ny mission. Kaldet kom fra præsident John Taylor og De Tolv gennem ældste Erastus Snow. Senere sluttede andre sig til det endelige kompagni fra nærliggende bebyggelser. Hvad der fulgte efter er kendt som Hole-in-the-Rock ekspeditionen der er et epos i kirkens historie. 250 af vore medlemmer banede sig sammen med 80 vogne og hundredvis af

løsgående kvæg og heste vej gennem det vilde og ukendte område i det sydøstlige Utah. Det område som de gennemrejste forbliver i dag ét af de mindst kendte områder i verden. Deres mål var området ved San Juan. Udover ørkenklipperne og de snævre dybe dale så hindrede den menneskefjendske Coloradoflods kløfter dem også. Det var først i 1934 en motorvejsbro blev bygget over denne kløft. Ingen kommerciel flyverute fløj fra Utah til Arizona i nærheden af deres rute før 1959.

De mormonske spejdere fandt i deres søgen efter den korteste rute en smal spalte i Glen Canyon. Flodens leje lå 600 meter under de høje klipper. Dette „hul i klippen“ synes at være den korteste rute. Eftersom spalten var i selve klipperne så var hullet for smalt for de hestespand som skulle igennem, ja selv på nogle steder for smalt for en mand. Fald på op til 23 meter gjorde det umuligt selv for bjerggeder at passere for slet ikke at tale om belæssede vogne. I december 1879 begyndte de hellige efter at have forladt

Parowan- og Cedardalene i april at hugge sig en stejl og primitiv vej ved hjælp af dynamit, hakke og skovl. Ældste Platte D. Lyman der ledte gruppen havde beregnet, at hvis der kunne bygges en vej så ville den falde 2 1/2 meter for hver 5 meter den første trediedel af vejen ned til floden. Derefter fulgte adskillige stejle skrænter. Men gruppen var forbedret. De havde tro og var ikke alene rede til at sprænge klipperne bort og grave sig en vej ud, men de var også rede til at bygge en tømmerflåde der var i stand til at sejle hestespandene og vognene over floden.

Den 25. januar 1880 var der blevet bygget en vej og lavet en tømmerflåde. Nu kom arbejdet med at få familierne og de første 40 vogne, der lå i lejr øverst oppe, ned gennem „Hullet”. De andre der befandt sig tilbage ved Fifty-Mile Spring skulle følge efter.

„Der ligger udfordringer og en mere storslået kirkehistorie forude for hvert medlem og hver enhed i kirken.”

Kumen Jones har efterladt os sin beskrivelse af den måde hvorpå nedstigningen fandt sted. Tyve mænd og drenge holdt fast i lange reb bagved hver vogn. Hjulene blev låst fast med kæder ellers

ville de rullende hjul uden kontrol løbe ind i hestespandet der kæmpede for at klare det. Den 26. januar 1880 skrev Platte D. Lyman i sin dagbog: „I dag lykkedes det os at få alle vogne i denne lejr ned gennem ‚Hullet’ og få færget 26 af dem over floden. Tømmerflåden betjenes af et par årer og det går ganske udmærket.”

Joseph Stanford Smith og hans hustru Arabella samt deres børn var i den sidste vogn som skulle stige ned den dag. Et barnebarn, Raymond Smith Jones, har beskrevet deres oplevelse. Jeg tvivler på at et nutidigt filmselskab med tusindvis af dollars og nutidig teknik kunne filme et sådant epos.

Stanford Smith havde hele dagen lang hjulpet de forudgående vogne med at komme ned. Det så ud til at han var blevet glemt. Dybt foruroliget kravlede han de 600 meter op hvor han fandt Arabella siddende tålmodigt ventende på et tæppe med spædbarnet i armen. Hans ting og deres to øvrige børn i vognen var skjult bagved en stor klippe. Stanford Smith førte sin vognladning frem til kanten. En tredje hest blev spændt fast til bagakslen. Stanford og Arabella så ned igennem „Hullet”. Han sagde: „Jeg er bange for at vi ikke kan klare det.”

Hustruen svarede: „Vi skal klare det.” Han sagde: „Hvis vi blot havde haft nogle få mænd til at holde vognen tilbage så kunne vi måske have klaret det, Belle.”

Hustruen svarede: „Jeg skal nok holde igen.”

De lagde et tæppe på jorden, hvor hun lagde spædbarnet mellem benene på den 3 år gamle Roy. „Pas på din lillebror indtil far kommer efter dig,” sagde hun. Den ældre pige Ada blev sat foran dem.

Bagved vognen greb Belle Smith fat i tøjlerne på den hest som var spændt fast til bagakslen. Stanford begyndte at lede hestespanDET ned gennem „Hullet”. Vognen slingrede nedad. Den bageste hest og Belle faldt omkuld. Hun kom op at stå igen og holdt igen, idet hun med al styrke og kraft trak i tøjlerne. Et forrevet klippeforspring skar et frygteligt stort gabende sår i hendes ben fra hælen op til hoften. Hesten bagved vognen faldt på sit bagparti. Det halvdøde dyr blev trukket med ned det meste af vejen. Den modige kvinde, der havde fået sit tøj

revet i stykker og fået et alvorligt sår, sagde senere: „Jeg hoppede som en skade hele vejen!”

Da de var nået ned til bunden hørte Joseph og Arabella et svagt råb fra børnene. Joseph Stanford Smith kravlede op til toppen for at få fat i dem. De sad sikkert hvor de var blevet sat. Han førte dem ned igennem klippespalten med spædbarnet på armen og med de andre børn, der holdt fast i ham og i hinanden. Da de nærmede sig flodbredden så de i det fjerne 5 mænd bærende på kæder og reb. Man havde glemt familien Smith og mændene kom nu for at hjælpe. Stanford råbte: „Glem det venner . . . min kone her er al den hjælp en mand har brug for.” (Se David E. Miller, *Hole-in-the-Rock: An Epic in the Colonisation of the Great American West*. Salt Lake City: University of Utah Press. 1959, s. 101-18).

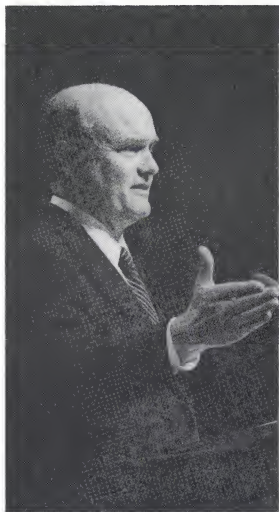
Kirkens historie er fyldt med spændende episoder af denne type. Denne historie går i arv til den seneste omvendte, hvorvidt det er i Asien, Afrika eller et andet sted i verden. For som Paulus skrev til galaterne: „Thi alle I, som blev døbt til Kristus, har iført jer Kristus. Men når I hører Kristus til, da er I jo Abrahams afkom, arvinger i kraft af forjættelse.” (Gal. 3:27, 29).

Vi står overfor alvorlige udfordringer i dag. Frembringer de sidste dages helliges hjem overalt i verden modige mænd og kvinder og lydige børn? Vil vore børn blive på deres plads og ikke falde i livets farlige bjergkløfter? Hvilken form for historie skaber de sidste dages hellige i dag for kirkens *fremtidige* historie?

Sletterne og oceanerne er blevet gennemkrydset. Hullet i klippen er blevet besejret. Hvad gør vi i dag?

Store begivenheder som vil føre til Kristi

Ældste F. Enzo Busche fra De halvfjerds' første Kvorum.

andet komme ligger foran os. Hvad er betydningen af de mange nye templer som nu bliver bekendtgjort? Hvad indebærer den åbenbaring for os, som blev givet til profeten Joseph Smith i 1831: „Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden.” (L&P 65:2). Der ligger en storslået kirkehistorie bag os. Og der ligger en endnu mere storslået kirkehistorie foran os for hvert medlem og hver enhed i kirken. Denne historie skal skrives hver eneste dag ét eller andet sted i Korea, på Philippinerne, i Andesbjergene, ja i enhver stav.

Visionen om det ny Jerusalem har bevæget generationer. Den har bevæget vore medlemmer. Vi ser frem til den dag hvor „Kristus personlig vil regere på jorden”. (Tiende Trosartikel). Men som profeten Malakias spurgte: „Men hvo kan udholde den dag, han kommer, og hvo kan stå, når han kommer til syne?” (Mal. 3:2). Lad os forberede os på den dag hvor han kommer ved at opbygge Zion i vore hjerter og i vor familie alt imens vi skriver sider til kirkens fremtidige historie. Præsident Kimball har gentagne gange fortalt os at vi skal forskønne vore liv og vore hjem. Han har udfordret os til at yde en mere kristuslignende tjeneste.

Jeg vidner at Jesu Kristi evangelium således som det er gengivet gennem profeten Joseph Smith er Guds magt til frelse. At han er vor Frelser og Forløser og at Gud Faderen lever, samt at præsident Spencer W. Kimball er Herrens levende profet i dag. Hvis vi reagerer positivt overfor hans profetiske ledelse på samme måde som pionererne i

forbindelse med Hole-in-the-Rock reagerede overfor præsident Taylors kald, så vil vi være med til at forberede den tid, hvor Kristus kan regere som „kongernes Konge og herrernes Herre”. (Åb. 19:16). Vi må forberede os nu for at kunne „udholde den dag, han kommer”. Kirkens fremtidige historie kan da markeres af en heldig gennemlevelse af tidernes prøver og modgang. At vi hver især må gøre vor del samtidig med at vi elsker Herren og vore medmennesker, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kærlighed er den kraft, som heler familien

---

*F. Enzo Busche
De halvfjerds' første Kvorum*

Der har aldrig været et tidspunkt i hele menneskehedens historie hvor ægteskabet og familien som institution har været i sådan en fare som i denne generation. Næsten alle de forhold som førhen gjorde familielivet til den mest naturlige måde for mennesket at leve sammen på har ændret sig – og det er alt sammen sket i løbet af det korte tidsrum som de sidste halvfjerds år udgør.

For blot lidt mere end en generation siden måtte medlemmerne i en gennemsnitsfamilie arbejde længe hver dag for at fremskaffe et beskedent udkomme. I de mørke aftener sad de rundt om ilden og nød hinandens selskab ved at synge og fortælle om personlige oplevelser. Dette var den naturlige måde for både belæring og underholdning og det var næsten det fuldkomne miljø for et harmonisk familieliv.

I dag har påvirkningerne fra bogstaveligt talt ubegrænsede kilder gennem radio, tv, bøger og blade sammen med talrige af den moderne civilisations op-

findelser drastisk ændret den historiske kulturelle baggrund for familien. I denne tidsperiode hvor ægteskabet og familien i særlig grad bliver udfordret har Herren gennem sine profeter i disse sidste dage gengivet den evige dimension som den hellige pagt mellem mand og hustru udgør og har pålagt os en ny opmærksomhed overfor det virkelige formål med familien.

Denne pagts uafhængighed bliver det centrale i de åbenbarede evangeliesandheder i disse sidste dage og er blevet godt sammenfattet af den nu afdøde profet David O. McKay som sagde: „Ingen succes andet sted kan opveje fiasko i hjemmet.” (Conference Report, apr. 1964, s. 5). Det er klart at vi i ægteskabet i dag ikke blot kan hvile på fortidens mønstre uden at udvikle, fuldkomngøre samt iværksætte den kraft som Herren har givet os som den største befaling – befalingen om at elske hverandre.

Verdens mennesker nægter stadig efter

næsten 2000 år at acceptere Frelserens ord som de findes i Matthæus, kapitel 5: „I har hørt, at der er sagt: ‚Du skal elske din næste og hade din fjende.‘

Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender (velsagn dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer) og bed for dem, som forfølger jer.” (Matt. 5:43-44).

Den kærlighed som Kristus belærer os om er ikke den samme som verdens kærlighed. Det betyder ikke at man kun skal elske den som er pæn, som opfører sig pænt og som er respekteret, magtfuld og indflydelsesrig. Vor himmelske Fader beder os gennem sine profeter i disse sidste dage om at udvikle Guds kærlighed som en magt fra oven der ikke kan trues gennem ydre forhold. Denne Guds kærlighed, må i henhold til profeten Nephi i Mormons Bog fremelskes og det er „det mest ønskværdige af alt”. (1 Ne. 11:22).

Som kong Benjamin, der var en anden stor leder i Mormons Bog, belærer os om så vil denne Guds kærlighed imidlertid ikke blive en del af os så længe vi forbliver i vores naturlige tilstand. „Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud,” forklarer han. (Mosiah 3:19). Vi må overvinde dette naturlige menneske – denne „fjende af Gud” – vort naturlige jeg. I henhold til kong Benjamin så må vi lære at lytte til Helligåndens tilskyndelser og bogstaveligt talt indgå en pagt med Gud hvori vi accepterer Frelserens forsoning og bliver som et barn – underdanig, sagtomodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt, ja lige som et barn underkaster sig sin fader. (Se Mosiah 3:19).

Hvilket magtfuld budskab og hvilket udfordrende ansvar! Vi må lære at forpligte os selv på ny hver eneste dag og

Ældste Thomas S. Monson fra De tolv apostles Kvorum.

centrere vort liv om dette – denne nøglebefaling fra Gud til sine børn. Endnu en profet fra Mormons Bog, Moroni, fortæller os om hvordan vi kan opnå denne kærlighed:

„Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindeligt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.

Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere, så I kan blive Guds sønner.” (Moroni 7:47-48).

Vor himmelske Fader ønsker at vi kan fylde os selv med denne kærlighed – denne kærlighed som er uden betingelser. Når vi er fyldt med denne kærlighed er vi rede til at modtage den formaning om at bære vort daglige livs kors og i ydmyghed lære at følge i hans fodspor i henhold til Frelserens ord som de findes i Mattæus, kapitel 10:

„Og den, som ikke tager sit kors og følger efter mig, er mig ikke værd.

Den, som har bjærgt sit liv, skal miste det; og den, som har mistet sit liv for min skyld, skal bjærge det.” (Matt. 10:38-39).

Et ægteskab som er bygget på denne grundvold af betingelsesløs kærlighed i den evige pagt og ed kender ikke til de *to* selviske individer der lever sammen som vi ofte ser det i dagens samfund. I det ægteskab som er bygget på den betingelsesløse kærligheds hjørnesteen, som er Guds kærlighed, er tanken om skilsmisse utænkelig, og selv kort adskillelse bringer uudslukkelig smerte. Separationer og skilsmisser er et tegn på svaghed og af og til på ondskab.

„Den eneste måde, hvorpå vi kan undgå at blive hårdhjertede er ved at opbygge kærlighedens kraft i os selv – ved bogstaveligt at bede vor himmelske Fader om kærlighedens gave.”

Herren har klart undervist os om ægteskabspagtens hellighed. Vi læser i Matthæus kapitel 19. Frelserens ord til farisæerne:

„Har man lov at skille sig fra sin hustru af en hvilken som helst grund?
Dertil svarede han og sagde: „Har I ikke

læst, at Skaberens fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde og sagde: Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød?

Så er de da ikke længere to, men ét kød. Derfor: hvad Gud har sammenføjet må et menneske ikke adskille.”

Da siger de til ham: „Hvorfor har Moses da befalet, at når man giver sin hustru et skilsmissebrev, kan man skille sig fra hende?”

Han siger til dem: „Det var *på grund af jeres hårdhjertethed*, at Moses tillod jer at skille jer fra jeres hustruer; men fra begyndelsen har det ikke været således.” (Matt. 19:3-8, fremhævelse tilføjet).

Den eneste måde hvorpå vi kan undgå at blive hårdhjertede (som Kristus forklarer), er ved at opbygge kærlighedens kraft i os selv – ved bogstaveligt at bede vor himmelske Fader om kærlighedens gave – og ved at blive en hellig gennem Herren Kristi forsoning og blive som et barn i ydmyghed så at vi kan blive fyldt med denne betingelsesløse kærlighed, og med denne kærlighed i overensstemmelse med Ånden og med denne Ånd blive vejledt i alle livets udfordringer.

Vi ved at vi gennem vore ufuldkomne legemer og vor stræben efter fuldkommenhed konfronteres med situationer hvor medlemmer af vor egen familie, ja selv en ægtefælle, kan opføre sig som en fjende. Så kommer tidspunktet hvor kærligheden som en kraft er nødvendig og hvor den prøves. Thi den person som allermindst har gjort sig fortjent til kærlighed behøver kærligheden mest. Jeg ønsker til sidst at fortælle jer om en personlig oplevelse. En dag da forholdene gjorde det nødvendigt at jeg kom hjem på et usædvanligt tidspunkt var jeg

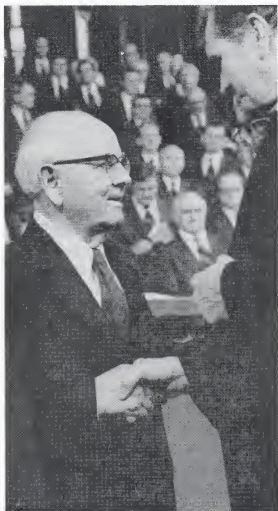
fra et andet værelse vidne til hvorledes vor 11 år gamle søn, netop tilbagevendt fra skole, sagde nogle meget grimme ord til sin yngre søster. Det var ord som jeg tog anstød af – ord som jeg aldrig havde troet vor søn ville bruge. Min første naturlige reaktion var i vrede at rejse mig op og gå ind for at få fat i ham. Heldigvis

måtte jeg gå gennem værelset og åbne en dør før jeg kunne få fat i ham, og jeg husker at jeg i disse få sekunder bad brændende til min himmelske Fader om at hjælpe mig med at klare situationen. Fred faldt over mig. Jeg var ikke længere vred.

Vor søn der var chokeret over at se mig hjemme, blev fyldt med frygt da jeg nærmede mig ham. Til min overraskelse hørte jeg mig selv sige: „Velkommen hjem søn!” Og jeg gav ham hånden for at hilse på ham. Så indbød jeg ham på en uformel måde til at sætte sig ved siden af mig i dagligstuen så vi kunne tale sammen. Jeg hørte mig selv give udtryk for min kærlighed til ham. Jeg talte med ham om den kamp som vi hver især må udkæmpe hver dag med os selv.

Da jeg gav udtryk for min tillid til ham begyndte han at græde og tilstod sin uværdighed og fordømte sig selv udover alle grænser. Nu var det min opgave at bringe hans overtrædelse ind i sit rette perspektiv og at trøste ham. En vidunderlig ånd sænkede sig over os og vi endte med at græde sammen, idet vi knugede hinanden i kærlighed og til sidst i glæde. Hvad der kunne være blevet en katastrofal konfrontation mellem far og søn blev ved hjælp af den himmelske hjælp fra oven en af de mest vidunderlige oplevelser i vort forhold som vi begge aldrig har glemt.

Brødre og søstre, jeg ved at Gud lever, at dette er hans kirke og at det er forberedelsens og advarslens dage. Og jeg vidner, at når vi ikke fuldt ud udøver Guds kærlighed som en kraft som han har befalet os at gøre, så vil vort ægteskab ikke være stærkt, vore familier vil være svage og vor egen frelse vil være i fare. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Hvorfor der findes templer

---

*Aldste W. Grant Bangerter
De halvfjerds' første Kvorum*

Andre har her i dag talt om templet, men sidste år i november ved indvielse af Jordan River templet afholdt vi 3 møder om dagen i 5 dage og vi fik ikke sagt det hele. Dette er et godt tidspunkt at tale om templer og jeg vil gerne forklare hvorfor templerne er her. Som et folk har de sidste dages hellige udført et strålende værk i templerne. De tjener med rosværdig hengivenhed for at finde navnene på afdøde slægtinge, for at arbejde med at uddrage navnene til optegnelserne og for derefter at udføre ordianserne for de dodes forløsning såvel som for sig selv. Mere end 16.000 tempelarbejdere yder frivillig tjeneste i templerne og dette tal nærmer sig således den styrke af fuldtidsmissionærer som forkynder evangeliet.

Dette er en dag hvor profetierne opfyldes. Som Esajas sagde for 2700 år siden: „Det skal ske i de sidste dage, at Herrens huses bjerg, grundfæstet på bjergenes top, skal løfte sig op over højene. Did skal folkene strømme og talrige folkeslag vandre: „Kom, lad os drage til

Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier; thi fra Zion udgår åbenbaring, fra Jerusalem Herrens ord.” (Es. 2:2-3).

Betydningen, dybden og kraften i dette skriftsted kan kun forstås af dem som kender til templer.

Vi oplever en bemærkelsesværdig periode i forbindelse med tempelarbejdet. Fire nye templer blev bekendtgjort sidste uge. De sidste to år er antallet af templer herunder både de som allerede er i drift og de som er under planlægning eller bygges steget fra 21 til 41. Tre af disse templer er blevet indviet og er begyndt deres virke i samme periode. Der er aldrig sket noget lignende i hele kirkens historie. De stavskonferencer som nu bliver afholdt overalt i kirken har til hensigt at undervise de sidste dages hellige mere i vor mission om at tjene i Herrens hus.

Jeg tror imidlertid at det vil være formålstjenligt at nævne nogle forenklinger og forkerte ideer omkring templerne

som har udviklet sig og som viser en ringere forståelse. For eksempel siges det somme tider:

1. Min genealogi er allerede blevet udført.
2. EDB behandling og uddragningsprogrammet vil gøre arbejdet for mig.
3. Tempelarbejde er for de døde.
4. Tempelarbejde er for gamle mennesker.
5. Vi drager til templet for at gøre arbejde for ét navn.
6. Det er frivilligt om man vil besøge templet.

Når vi studerer skrifterne lærer vi at lærdømmene om templet kræver følgende af de sidste dages hellige:

For det første opførelse af templer.

For det andet at vi drager til templet for at modtage vore velsignelser.

For det tredje at vi vender tilbage for at udføre ordinanser for afdøde slægtninge.

For det fjerde at vi også udfører arbejde for andre.

For det femte at hyppige besøg i templet giver en personlig åndelig vækst.

Hvorfor findes alle disse templer?

For det første: *Templerne er til for kirkens levende medlemmer.* At besøge templet er „ikke” valgfrit. Templerne er „et sted . . . til undervisning af alle dem, som er kaldet til at tjene . . . at de må blive gjort fuldkomne i deres forståelse af . . . alt, hvad der hører til Guds rige på jorden”. (L&P 97:13-14). „Derfor, sandelig siger jeg jer, at jeres salvelser, jeres tvætninger . . . jeres højtidelige sammenkomster . . . og jeres orakler på jeres allerhelligste steder . . . (er til) herlighed, ære og begavelse (for Zions indbyggere og) er indstiftet gennem mit hellige hus’s

Eldste John H. Groberg fra De halvfjerds' første Kvorum.

forordninger, og mit folk har altid befaling om at bygge et sådant hus til mit hellige navn.” (L&P 124:39).

Tempelbegavelsen er en nødvendig og hellig velsignelse som er af lige så afgørende betydning for kirkens medlemmer som dåb. Derefter følger beseglingen af hustruer til deres ægtemænd og af børn til deres forældre. Uden disse velsignelser var der slet ikke nogen fylde i evangeliet. Uden dem, sagde Moroni, vil „jorden blive lagt aldeles øde ved hans komme”. (L&P 2:3).

Utallige familier i fjerne egne har aldrig haft dette privilegium. Selv i områder hvor der har været templer i flere generationer er halvdelen af familierne aldrig blevet beseglet til hinanden. *Tempelarbejde er for kirkens levende medlemmer.*

For det andet: *Tempelarbejde er for de dodes forløsning.* Imidlertid henviser de hellige skrifter og lærdomme mere specielt til en særlig gruppe blandt de døde. Malakias talte om at „vende fædrene til sønnerne og sønnerne til fædrene”.

(Mal. 4:6). Joseph Smith fremhævede at templets velsignelser var for vor afdøde slægt, vore døde. (Se L&P 124:32-36, 127:5-6, 128:8, 14-15). Vægten ligger på familien. Vi har til opgave at finde frem til vore egne afdøde slægtninge.

Dit genealogiske arbejde er ikke altsammen blevet udført. Mine egne bedsteforældre udførte „alt” tempelarbejde for deres afdøde slægtninge for 55 år siden. Siden den tid har vor familie fundet yderligere 16.000 slægtninge. I områder hvor nye templer opføres er dette arbejde netop ved at begynde. Selv om det kontrollerede navneuddragningsprogram udføres i mange af kirkens stave med stor hengivenhed og succes så omfatter det ikke de seneste generationer og vil ikke frelse dem som tilhører vor egen nære familie. Det er imidlertid af uvurderlig værdi når disse fjernere generationer nås.

Må vi altid huske at vi udfører templets ordinanser for mennesker, ikke for navne. Dem vi kalder for „de døde” lever i ånden og er til stede i templet.

Det er derfor kirkens formål at have et forberedt folk der er rede til at modtage templerne efterhånden som de færdiggøres. Det ville være meget uheldigt at bygge templer rundt om i verden og at de dernæst for det meste står ubenyttet. En måde at forberede medlemmerne på er ved at holde en magtfuld tale. Resultatet hertil vil blive at vi føler os skyldige. Denne skyldfølelse forsvinder så efter to uger og vi mærker ikke mere til det. Ansvar for at sørge for beredte medlemmer ligger hos præstedømmets ledere.

For eksempel fandt man i Chile hvor jeg tjente på det tidspunkt hvor templet i Santiago blev bekendtgjort ud af at der blandt 100.000 medlemmer var blevet

ordineret 3.000 mænd til præstedømmet. Eftersom de måtte besidde præstedømmet for at indtræde i templet var der således kun et begrænset antal som var kvalificeret. Vi besluttede derfor at vi ville forberede mindst 10.000 mand til at blive ordineret til præstedømmet så de sammen med deres trofaste ægtefæller kunne drage til templet.

De hellige i Chile har også påtaget sig ansvaret for at forberede 100.000 navne for deres afdøde slægtninge som de kan tage med til templet når det er klart. Lignende forberedelser sker andre steder.

Der hvor der har været et tempel i lang tid er tiden nu inde for en fornyet og en fortsat forberedelse. Dette arbejde påhviler hjemmelærerne, kvorumspræsidenterne, biskopperne og især højpræsterne, såvel som alle andre der er involveret i at undervise i evangeliet. Jeg husker en kvorumspræsident for ældsterne som besluttede at hans mål som leder var at hjælpe ethvert medlem i sit kvorum til at drage til templet. Hans første rapport fortalte at alle med undta-

gelse af 6 havde kvalificeret sig. Han rapporterede senere at alle undtagen 3 var draget til templet for han var blevet afløst. Efter hans afløsning lykkedes det imidlertid også at få de 3 øvrige kvalificeret.

Jeg har det privilegium hver dag at arbejde i styrelsen af templerne og jeg bliver hele tiden imponeret over den rigdom, den hellighed og den herlighed som de velsignelser der administreres der indeholder. Vi bliver udspurgt om ordinanserne der udføres i templet. Vi kan selvfølgelig ikke diskutere disse ordinanser udenfor templet på grund af deres hellige natur. Andre beder os om en forberedende orientering så at de mennesker som indtræder i templet ikke vil blive forvirret. Jeg vil gerne fremhæve at *forberedelsen til at indtræde i templet ligger i evangeliet*. Der siges og gøres intet i templet som ikke har sit grundlag i skrifterne.

Evangeliet er *tro på Herren, Jesus Kristus*. Dette forudsætter en villighed til at acceptere hans lærdomme og påtage sig hans navn i lydighed mod hans befa-

ger. *Evangeliet er omvendelse og renselse fra al uretfærdighed. Det er dåben* hvorved vi har indgået pagten og aflagt løfterne. Det er retten til at have *Helligåndens fællesskab* som når vi har den rette indstilling vil belære os mens vi går gennem templet. *Evangeliet er skrifterne*. Svaret til næsten ethvert passende

---

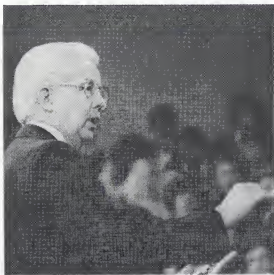
„Uden templets velsignelser ville der ikke være nogen fylde i evangeliet.”

---

spørgsmål om templet kan findes i skrifterne for dem, som søger det. *Evangeliet er bøn, ydmyghed, lærvillighed og barmhjertighed*. Det er *forpligtelse, pagter og ordinanser*. Det er også *velsignelser*.

Lad mig give et råd til hjemmelærere, biskopper og stavspræsidenter. Selvfølgelig er der ingen der vil lære alt om templet gennem et enkelt besøg, men hvis I ønsker at forberede jeres medlemmer til at indtræde i templet så belær dem om evangeliet. Forsøg ikke at belære dem om hvad der foregår i templet – vi besøger templet for at lære herom. Hvis disse evangeliske principper på passende vis er en del af vort liv så skal vi nok forstå tempelordinanserne. Hvis disse principper ikke er en del af vort liv, så er der intet andet der kan hjælpe og de som mangler denne viden bør endnu ikke drage til templet. Må Gud velsigne dette folk så I kan modtage velsignelserne og udføre den hellige tjeneste som er til rådighed i templerne. Det beder jeg om i oprigtighed i Jesu Kristi navn. Amen. □

Jerold D. Ottley, dirigent for Mormontabernakelkoret.

Jesus er vor Frelser

---

*Ældste David B. Haight
De tolv apostles Kvorum*

Jeg vil gerne bede jer tænke jer om et øjeblik og mindes den følelse som I netop havde da I stod op og sang med på „Hav tak for profeten, du sendte” (Sange, nr. 184) og mens I så på vor levende profet.

Jeg har aldrig oplevet en sådan spontan udgydelse af kærlighed som vi var vidne til under denne storslåede sang. Vi følte den kærlighed som Frelseren belærte om.

Jeg håber at I alle vil mindes denne oplevelse, at I vil huske den og at I vil skrive den ned. Måske vil I sige at ord ikke kan beskrive jeres følelser mens I så op på vor profet. Måske følte I som jeg at hjertet skulle bryde. Må dette blive en del af jeres historie.

I alle menneskers hjerter, uanset race eller position i livet, findes der en uudtrykkelig længsel efter noget som de ikke besidder nu. Denne længsel er indpodet i mennesket af en kærlig Skaaber.

Det er Guds mål at denne længsel i det menneskelige hjerte skal føre os til den eneste som er i stand til at tilfredsstille

denne længsel. Denne fylde findes kun hos Jesus Kristus, Søn af den evige Fader i Himlen. Paulus erklærede: „Thi Gud besluttede at lade hele fylden bo i ham.” (Kol. 1:19).

Jesus blev udvalgt og ordineret til at være den eneste Frelser og Forløser for verden. Til Jareds bror sagde han:

„Se, jeg er den, som fra verdens begyndelse var udset til at forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus . . . i mig skal alle mennesker have *liv* for evigt, ja, de som vil tro på mit navn.” (Ether 3:14. Ordet *lys* er i 1981 udgaven af Mormons Bog på engelsk blev erstattet med ordet *liv*. O.a.).

Han belærte sine disciple:

„Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig . . . at enhver, som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.” (Joh. 6:38, 40).

I dag fejrer store dele af verden palmesøndag – til minde om vor Herres indtog i Jerusalem. Som beskrevet i Mattæus og Johannes så „bredte (mængden) deres

kapper på vejen" (Matt. 21:8) og „tog . . . palmegrene og gik ham i møde." (Joh. 12:13).

Det var tidspunktet for den årlige påskefest. I nogen tid havde Sanhedrinets ypperstepræster sammen lagt planer for at få Jesus arresteret og havde sammen- svoret sig for at slå ham ihjel. De følte, at deres tidspunkt var kommet.

Dagen forud for nydelsen af påskemåltidet havde Jesus fortalt sine disciple hvor de kunne finde et værelse hvor de kunne mødes og modtage hans instruktioner. Jesus mødtes med De Tolv i dette værelse og de satte sig ned for at spise. Efter de var færdige belærte Mesteren dem og betjente dem. Han vaskede deres fødder og sagde til dem:

„I kalder mig mester og Herre, og I har ret, thi jeg er det.

Når nu jeg, jeres Herre og mester, har tvættet jeres fødder, så er også I skyldige at tvætte hverandres fødder." (Joh. 13:13-14). Derefter belærte han dem:

„Nu er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham . . .

Børnlille! Kun en liden stund bliver jeg endnu hos jer. I skal lede efter mig, og . . . som jeg sagde til jøderne. „Hvor jeg går hen, kan I ikke komme," . . .

En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.

Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed." (Joh. 13:31, 33-35). Han fortsatte med at belære:

„Jeres hjerte forfærdes ikke! Tro på Gud, og tro på mig.

I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer. Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og

tager jer til mig, for at hvor jeg er, der skal også I være.

Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen." (Joh. 14:1-4).

Tomas spurgte: „Herre! vi ved ikke, hvor du går hen; hvordan kan vi så kende vejen?" (Joh. 14:5). Frelseren svarede:

„Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Havde I kendt mig, så havde I også kendt min Fader; og fra nu af kender I ham og har set ham." (Joh. 14:6-7).

„Jeg udgik fra Faderen og er kommen til verden; jeg forlader verden igen og går til Faderen." (Joh. 16:28).

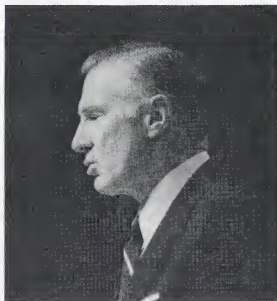
„ . . . Hvis I beder Faderen om noget, skal han give jer det i mit navn." (Joh. 16:23).

Mens Jesus opholdt sig i den store sal ovenpå indstiftede han nadveren, tog brødet, brød det, bad over det og gav det til disciplene idet han sagde:

„Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!"

„ . . . Denne kalk er den nye pagt ved mit

Aldste James E. Faust fra De tolv apostles Kvorum.

blod, som udgydes for jer.” (Luk. 22:19, 20).

Efter at have indstiftet nadveren sagde Frelseren til sine disciple: „... det er gavnligt for jer, at jeg går bort. Thi hvis jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer; men når jeg går herfra, så vil jeg sende ham til jer.” (Joh. 16:7).

Frelseren bad til Faderen for apostlene og alle som troede:

„Fader! timen er kommet; herliggør din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig.

Du har jo givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, som du har givet ham.

Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.” (Joh. 17:1-3).

Da Jesus var færdig med sin bøn til sin Fader forlod han dette værelse sammen med disciplene og gik ud til Getsemane have for at være ene og bede:

„Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil.” (Matt. 26:39).

Om sin lidelse i haven har Frelseren selv sagt:

„Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.” (L&P 19:18-19).

„Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.” (L&P 19:16).

Da vagterne og Judas nærmede sig, sagde Herren: „Han, som forråder mig, er nær.” (Matt. 26:46).

Derefter kyssede Judas ham på kinden. Jesus sagde: „Ven, gør det, du er kommen for!” (Matt. 26:50).

„Hvem leder I efter?” (Joh. 18:4).

En vagt svarede: „Jesus fra Nazaret.”

Frelseren sagde: „Det er mig.” (Joh. 18:5).

Vagtmandskabet førte derpå Jesus bort til de jødiske herskere, derefter til ypperstepræsten Kajfas. (Se Matt. 26:57).

Kajfas sagde: „Jeg tager dig i ed ved den levende Gud: Sig os, om du er Kristus, Guds Søn.” (Matt. 26:63).

„Ja, jeg er; og I skal se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre hånd og komme med himmelens skyer.” (Mark. 14:62).

Jesus blev derefter ført foran Pilatus som spurgte: „Er du jødernes konge?” (Joh. 18:33).

Jesus svarede: „Mit rige er ikke af denne verden, så havde mine tjenere kæmpet for, at jeg ikke skulle overgives til jøderne.” (Joh. 18:36).

Pilatus sagde til mængden:

„Jeg finder ingen skyld hos ham.

Men det er skik hos jer, at jeg ved påsken giver jer en fange fri; vil I nu, at jeg skal frigive jer jødernes konge?” (Joh. 18:38-39).

Mængden råbte: „Nej! Nej! Ikke ham, men Barabbas.” (Se Joh. 18:40).

Så tog Pilatus Jesus og lod ham piske. Soldaterne flettede en tornekrone og satte den på hans hoved, og kastede en purpurkappe om ham. (Se Mark. 15:15-17).

Pilatus sagde: „Jeg finder ingen skyld hos den mand.” (Luk. 23:4).

Mængden råbte: „Korsfæst, korsfæst ham!” (Se Luk. 23:21).

Og så greb de ham, Mesteren – ham som Peter fornægtede tre gange – og førte ham bort. Han bar sit eget kors. Han begyndte den lange vej til højen forbi menneskemængden som stod langs vej-

en, forbi de grædende kvinder, forbi den mordlystne mængde der råbte på hans korsfæstelse, og gennem byens gader ud til den høj der blev kaldt Golgata – „Hovedskaldsted” (Se Joh. 19:17). Og der korsfæstede de ham.

Til den angrende tyv som hang ved siden af ham, sagde Jesus: „I dag skal du være med mig i Paradis.” (Luk. 23:43).

Jesu sidste ord som menneske:
„Kvinde! se, det er din søn.” (Joh. 19:26).

Så vendte han sig mod Johannes og sagde: „Se, det er din moder.” (Joh. 19:27).

Og derefter: „Fader! i dine hænder betror jeg min ånd.” (Luk. 23:46).

„Det er fuldbragt.” (Joh. 19:30).

„Men ved daggry på den første dag i ugen kom (kvinderne) til graven med de vellugtende salver, som de havde tilberedt. Og de fandt stenen væltet bort fra graven.” (Luk. 24:1-2).

En engel spurgte:

„Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden.” (Luk. 24:5-6). Denne erklæring forkyndte den mest strålende begivenhed siden skabelsens dage.

Maria hørte en stemme som spurgte:
„Kvinde! hvorfor græder du? hvem leder du efter?”

Hun sagde: „Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham.” Hun hørte en sige: „Maria!”

Medlemmer af De tolv apostles Kvorum fra venstre: Kvorumspræsident Ezra Taft Benson, ældste Mark E. Petersen, ældste LeGrand Richards, ældste Howard W. Hunter og ældste Thomas S. Monson.

Ældste David B. Haight fra De tolv apostles Kvorum.

Så kendte hun ham og svarede: „Rabbuni!”

Han sagde: „Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.” (Se Joh. 20:15-17).

Senere viste Jesus sig for apostlene i det værelse hvor han havde tilbragt aftenen sammen med dem forud for sin død. De var bange, men så hørte de Mesterens stemme:

„Fred være med eder! . . .

Hvorfor er I forfærdede? og hvorfor opstiger der tvivl i jeres hjerter?

Se på mine hænder og mine fødder, er det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har.” (Luk. 24:36, 38-39).

Senere spurgte Jesus Peter, mens han sammen med disciplene spiste fisk på bredden af Galilæasøen: „Simon, Johannes’ søn, elsker du mig mere, end de andre gør?”

„Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.”

„Vogt mine lam!”

„Simon, Johannes’ søn, elsker du mig?”

„Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.”

„Vær hyrde for mine får!”

„Simon, Johannes’ søn, har du mig kær?”

„Herre! du kender alt, du ved, at jeg har dig kær.” Jesus siger til ham: „Vogt mine får.” (Se Joh. 21:15-17).

Tre gange fornægtede Peter åbent Herren. Jesus bad ham nu tre gange forsikre om sin kærlighed og loyalitet.

Tidspunktet var kommet for Jesus hvor han skulle opstige til sin Faders trone. Før sin død havde han erklæret følgende overfor sin Fader: „Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.” (Joh. 17:4).

Efter sin opstandelse forblev han yderligere 40 dage på jorden, således at hans disciple mere fuldtud kunne forstå at han var opstået og at han var et

---

„Han vogter sin hjord
som en hyrde, samler den
med armen, bærer
lammene i favn.”

(Es. 40:11).

---

herliggjort væsen samt så de kunne blive belært om Guds riges anliggender.

Nu var han rede til at forlade dem. Apostlene vidste at han var Frelseren. Hans disciple ville ikke længere blot

forbinde ham med graven. De ville vidne om ham som det herliggjorte væsen han var.

Som stedet for sin opstigning til himlen valgte Jesus Oliebjerget som han kendte så godt, eftersom han tæt ved på bjergets skråning i Betania havde fået hvile og hengivenhed hos Maria, Martha og Lazarus. Han var også nær ved Getsemane hvor han havde bedt og lidt alene. Han valgte at opstige fra Oliebjerget og på dets top vil hans fødder atter træde når han vender tilbage – ikke som en sorgens mand, men som en strålende og sejrrig konge.

Frelsen instruerede der på Oliebjerget apostlene og alle som tror på ham:

„Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det,

som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.” (Matt. 28:19-20).

Jeg vidner ved Helligåndens kraft at denne samme Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, der blev korsfæstet for verdens synder „for at . . . rense den fra al uretfærdighed, for at alle . . . kunne blive frelst ved ham.” (Se L&P 76:41-42).

„Han vogter sin hjord som en hyrde, samler den med armen, bærer lammene i favn.” (Es. 40:11).

Han er vor Forløser, vor Herre og vor Konge. Hans rige er atter etableret på jorden og det er Jesus Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne kirke forbedrer gennem guddommelig vejledning verden på hans andet komme, – for han kommer igen – dette erklærer jeg ydmygt i hans hellige navn. Amen. □

Lad os forbedre os selv

---

*Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Jeg er ivrig efter at sige nogle få ord til jer før vi afslutter dette møde. Jeg føler mig meget velsignet denne eftermiddag ved at sidde her ved siden af vor præsident

(præsident Spencer W. Kimball) som jeg savner mere end jeg kan sige når han ikke er sammen med os. Vi har i høj grad værdsat at han er kommet og har

overværet møderne blandt De tolv's Råd og Det øverste Præsidentskab. Da alle kirkens generalautoriteter mødtes sidste torsdag i templet kom præsident Kimball og gav udtryk for sin kærlighed og taknemlighed for os. Vi har stadigvæk ham til at lede os.

Før jeg går videre vil jeg gerne sige at jeg havde det privilegium at overvære nogle af de møder som blev ledet af søstrene. Jeg vil gerne fortælle dem at jeg synes de udfører deres arbejde på en vidunderlig måde. Må Herren velsigne dem i deres arbejde.

Mens vi har været til stede ved denne konference har vi været så velsignede at høre alle generalautoriteterne som har båret vidnesbyrd, som har henvist til profetier og velsignelser og som har beskrevet den udvikling som kirken har gennemgået. Jeg vil gerne sige til hver

Tænk over deres ord, og beslut jer så, i jert sind, for hvilken af jeres svagheder I vil forsøge at slippe af med, så I kan nyde vor himmelske Faders nærvær og velsignelser.

Jeg har haft det store privilegium at arbejde tæt sammen med fire af vore præsidenter. Disse profeter har været meget forskellige som personer men at se hvordan Herren arbejder gennem dem er et stort privilegium og man forstår hvorfor de er blevet udvalgt. Følg deres belæring.

Jeg beder ydmygt om at vi alle hver især

Vi har brug for „en klar forståelse for hvor vi bør forbedre os for at tjene Herren.”

---

eneste af jer, at alle disse gode mænd har et vidnesbyrd om evangeliet. De vil ikke lyve overfor jer. De fortæller jer sandheden – og i en ånd så vi ikke glemmer det. Når de har talt til os så er jeg sikker på at de fleste af jer har følt at det er rigtigt hvad de har sagt og at I har været enige i det som de har sagt.

vil gå hjem med én tanke – og det er at forbedre os selv og blive værdige til de velsignelser som vi nyder. Jeg bad ét af mine børnebørn om at velsigne maden ved frokosten i dag og jeg blev meget glad da jeg hørte ham sige: „Og hjælp os til at huske hvad vi har lært ved denne konference og hjælp os til at leve, så vi er værdige til det som vi har lært og så vi kan anvende det i vort liv.”

Brødre og søstre, må Herren give os en klar forståelse for hvor vi bør forbedre os for at tjene ham. Begynd lige nu,

således som jeg har gjort, ved at beslutte jer til at anvende noget af det som vi er blevet belært om i dag.

Jeg er meget lykkelig over at have været her denne eftermiddag. Det glæder mig at se hvorledes konferencen har udviklet sig. Det er en storslået konference og at have vores præsident her ved to af møderne er i sandhed en stor velsignelse. Må Herren velsigne os, så vi kan udføre hans vilje og holde hans befalinger. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Herren står ved roret

Præsident Spencer W. Kimball

Mine elskede brødre og søstre, dette er en storslået oplevelse for mig. Jeg har ventet på denne dag, længtes efter den og troet på at jeg ville opleve den. Jeg nærer en stor kærlighed for denne kirkes medlemmer og er taknemlig for den kærlighed som de og alle mennesker har givet udtryk for. Når jeg derfor giver

udtryk for min kærlighed overfor dem og for de vidunderlige oplevelser jeg har haft sammen med jer, så vil jeg bære mit vidnesbyrd: Dette værk er guddommeligt, Herren står ved roret, kirken er sand og alt er godt. Gud velsigne jer, brødre og søstre, det beder jeg om i Herren, Jesu Kristi navn. Amen. □

Arbejdets værdi

Biskop J. Richard Clarke
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Få forfattere i vor generation har skrevet flere gode bestsellere end James A. Michener. Jeg er forbløffet over den store bredde hans interesse dækker og over hans stræben mod det perfekte. Hans succes er ikke tilfældig. Den kommer ikke blot gennem et naturtalent. Hans succes stammer fra det at han har gjort sig til vane at arbejde hårdt.

Han voksede op i fattigdom hos sin mor der var enke. Fra James var elleve år gammel arbejdede han seks dage om ugen hver sommer og løb med aviser om vinteren. Da han var 14 år gammel kom han i lære som blikkenslager og arbejdede 14 timer dagligt om sommeren og 4 timer dagligt om vinteren. Når han ser tilbage siger han: „I stedet for at give mig afsky for at arbejde så rodfæstedes hos mig den holdning at fornuftige mennesker arbejder hårdt for at opnå fornuftige mål – en filosofi som jeg stadig følger.” („An Authentic Work Ethic: 1. The Path to Achievement” *Readers Digest*, jan. 1977, s. 149).

Arbejde er en velsignelse fra Gud. Det er det grundlæggende princip for frelse, både åndelig og timelig frelse. Da Adam blev uddrevet fra sit hjem i haven fik han besked på at hans udkomme skulle skaffes ved hans fysiske arbejde i sit ansigts sved. Læg omhyggeligt mærke til ordene: „Jorden (skal) være forbandet for din skyld” (Moses 4:23), det vil sige til bedste eller til gavn for ham. Det vil ikke blive let at gøre sig til herre over jorden, men det var hans udfordring og hans velsignelse på samme måde som det er vores udfordring og vores velsignelse.

Vi er medskabere med Gud. Han gav os evnen til at gøre det arbejde som han ikke gjorde, til at udnytte energien, til at bryde malmen og til at omforme jordens skatte til vores eget bedste. Men hvad der er mest vigtigt, Herren vidste at den stålsatte karakter udspringer gennem arbejdets strenge prøve.

Arbejde er blevet et varemærke for mormoner. Vi er overalt i verden kendt

som yderst motiverede og flittige mennesker.

Denne intense forpligtelse overfor arbejds moralsen er en del af vor tradition. Mormonernes flid har efterladt sit spor på ethvert sted som vi har haft i besiddelse. Missouri, Nauvoo, Salt Lake dalen og alle bjergdalene hvor de hellige har slået sig ned står som berømte monumenter for mormonernes arbejde. Om denne periode har præsident J. Ruben Clark sagt: „Vi klarede os for egen kraft, uden understøttelse, uden lån, kun ønsket lykke på rejsen af dem som forbandede os og som drev os ud fra vore egne hjem for derefter, uden at betale for det, tilegnede sig den ejendom som de tvang os til at efterlade . . .

Således kæmpede vi videre mod nød og elendighed, vi sled i det og oplevede besværligheder hver dag . . .

Men kirken overlevede og folket fik fremgang. *Vores karakter blev bevaret intakt.* Vi tog os af vore egne fattige. I tider med knaphed hjalp naboer hinanden.

Atter og atter gik vi gennem ilden og hver gang kom vi ud, rensed med urenhederne brændt væk, inspireret påny og helliggjort.” (*Church Welfare Plan*, pamflet 1939, s. 8-9).

Vore profeter har ved eksempel ledt os i denne forpligtelse. Det er blevet fortalt at præsident Wilford Woodruff elskede at arbejde. „For ham var arbejde en velsignelse, et privilegium . . . hans arbejde i bjergkløfterne, hans sved på marken som skulle høstes . . . var alle vigtige dele af den guddommelige økonomi . . .

At svede var en guddommelig befaling lige så vel som at bede.” (Matthias F. Cowley, 2Wilford Woodruff: *History of His Life and Labors*, Salt Lake City, Deseret News, 1909, s. 644-45).

I vor tid kender jeg intet bedre eksempel på lydighed overfor den guddommelige lov om arbejde end præsident Kimball. Han har personificeret sin egen filosofi: „Gør det!” og har hengivet sig selv til ikke blot at søge lykken men også til den lykke der kommer gennem at søge at opnå sine mål. Ved en bestemt lejlighed hvor dr. Wilkinson, der er præsident Kimballs læge, var bekymret for præsident Kimballs helbred og de øgede krav som han stillede til sit legeme svarede præsident Kimball venligt: „Dit arbejde, bror Wilkinson, er at holde mig i gang i det tempo som jeg arbejder i.”

Dette minder mig om landmanden der følte at han manglede energi og så besøgte sin læge. Efter undersøgelsen fortalte lægen ham at hans problem var at han brændte sit lys i begge ender. Og manden svarede: „Det vidste jeg godt inden jeg kom, jeg ønsker at du skal give mig noget mere voks.”

Præsident Kimballs fudstændige hengivenhed overfor sit arbejde sætter en høj

standard for os alle. Vi har en moralsk forpligtelse til at udøve vor hjernes, vore musklers og vor ånds evner på en måde som vil bringe vor familie tilbage til Herren og bibringe vort samfund frugten af vore bedste anstrengelser. At gøre mindre er at leve et liv som ikke bliver opfyldt i fuldt mål. Det er at nægte os selv, og de som er afhængige af os, muligheder og fordele. Vi arbejder for at tjene til et udkomme, det er sandt, men mens vi arbejder så lad os også huske at vi bygger et liv. Vort arbejde vil afgøre hvilken form for liv det vil blive.

Det at arbejde er ærefuldt. Det er en god terapi for de fleste problemer. Det er modgiften mod bekymring. Det udlig-ner den forskel som vore medfødte talenter måske udgør. Arbejde gør det

muligt for gennemsnitsmennesket at nærme sig det geniale. Hvad vi måske mangler i evner kan vi opveje med arbejde.

Som foreslået af Korsaren: „Hvis du er fattig, så arbejd . . . hvis du er lykkelig, så arbejd. Det at være uvirksom giver plads til tvivl og frygt. Hvis der kommer skuffelser, så forsæt med at arbejde. Hvis sorgen overvinder dig . . . så arbejd . . . Når troen og fornuften svigter, så arbejd bare. Når drømme ødelægges og håb synes tomme, så arbejd. Arbejd som om dit liv var i fare. Det er det i virkeligheden. Uanset hvad der får dig til at skrante, så arbejd. Arbejd trofast . . . Arbejde er den bedste kur der er til rådighed for både mentale og fysiske lidelser.” (*The Forbes Scrapbook of*

Thoughts on the Business of Life, New York: Forbes Inc., 1968, s. 427).

Lad mig foreslå nogle andre elementer i arbejdsmoralen som er meget vigtige:

1. Hvis vi som sidste dages hellige ønsker at være trofaste overfor vor religion, så må vi udføre et arbejde af høj kvalitet. Det er et spørgsmål om retskaffenhed. Enhver lille del af det arbejde vi udfører er et portræt af den som gør det. Vi er i stigende grad bekymret over den svindende kvalitet af arbejde i vort samfund. Overalt ser vi dårligt håndværk som man forventer fuld kompensation for uanset om produktet lever op til en acceptabel standard eller ej. Vi må motiveres af et højere ideal end blot at leve op til en kunstig standard som samfundet har sat, et samfund som har anerkendt ringere arbejde som acceptabelt. Det er ikke mormonernes arbejdsmoral. I tider med arbejdsløshed bør der være stor efterspørgsel efter de sidste dages hellige som efterlever de arbejdsprincipper som vor religion besidder.

2. Lad os arbejde fuldt og helt i vort arbejde som om vi ejer forretningen. På en meget virkelig måde er hver enkelt af os selvstændige uanset hvem der betaler os. Vær ærlig overfor din arbejdsgiver. Vær sikker på at „arbejder(en) er sin løn værd.” (L&P 84:79). Vor arbejdsgiver skal have det bedste vi har ikke blot tilstrækkelig til at vi kan klare os, eller leve op til den almindelige standard. Vi bør hver især sætte en personlig standard baseret på vore evner som midtpunkt. Lad os være et eksempel på det gamle pionermotto: En hel dags arbejde for en hel dags løn.

3. Fortsæt med at investere i din personlige udvikling. Fortsæt med at forbedre dine erhvervsfærdigheder gennem bøn og studium. Benyt din fritid klogt. Hvis

vi spilder 13 minutter hver dag er det det samme som to uger om året uden løn. Se på dit nuværende arbejde som et springbræt på din karrieres sti. Tag dig tid til at tænke. Omfanget af de fleste jobs bliver kun begrænset af den ukreative arbejder. Jeg kan lide det råd som en forretningsmand gav: „Hvis du i første omgang har succes, så prøv noget der er hårdere!”

4. At lære vore børn at arbejde er et hovedansvar for forældre. Vore børn har oplevet en hidtil uset velstand, som er blevet skabt af forældre der har arbejdet hårdt for at tilvejebringe hvad de ikke selv havde som unge. Hvis vi skal frelse vore børn både timeligt og åndeligt så må vi lære dem at arbejde. Vi må gennem eksempel lære dem at arbejde ikke er et slid og slæb men en velsignelse. Den unge mand eller kvinde som har lært at arbejde er heldig. De forældre som kræver at deres børn skal lære ansvar og lære at leve op til en acceptabel arbejdsstandard er kloge.

I en hyldelse på en mors dag gav en vidunderlig sidste dages hellig moder, Beverley Graham, udtryk for taknemlighed for den oplæring hun havde modtaget i sit hjem. Hun sagde:

„Moders kærlighed omfattede streng disciplin, bestemte regler og regulativer som blev håndhævet med fast hånd. Vi benyttede disse regler som noget der kunne hjælpe os med at opbygge vor karakter.

Mor elskede at være en moder og en kvinde og hun nød husførelsens kunst. Hun videregav dette til min søster og jeg. Med stor tålmodighed lærte hun os at sy, lave mad, gøre rent, stryge og så videre. Kan det atter og atter at stryge en af fars hvide skjorter indtil den var perfekt strøget være en velsignelse? Eller kan det at stå op før man skal i skole for at vaske

og stryge være en velsignelse? Eller kan det at skrælle sukkerroer, bølge ærter i timevis eller pille hylsterbladene af majs til konservering eller plukke bær meget tidligt om morgenen før solen blev for varm – være velsignelser? Det kunne man ikke overbevise mig om den gang, men det kan man godt nu. Disse ting var store lektier for mig i værdien af sparsommelighed, arbejde og ansvar.”

At udøve vor hjernes, musklers og ånds evner er nøglen til et rigt liv.

Når vi underviser vore børn i disse værdier så lad os fremhæve princippet om fælles ansvar. Lad dig ikke forvirre af et forsøg på at sige at noget arbejde er udelukkende for mænd eller udelukkende for kvinder. Generelt set så bør hvert eneste barn vide hvordan man laver enkel mad, hvordan man vasker op, gør rent, slår græsplænen, passer på spædbarnet og vasker bilen.

Disse færdigheder vil gøre meget for at gøre deres voksne liv mere lykkeligt og mere produktivt.

Hvad så med vor fritid? Den måde vi benytter vor fritid på er lige så betydningsfuld for vor glæde som vort erhvervsarbejde. En korrekt brug af fritiden kræver at man forstår at vælge. Vor fritid giver os mulighed for at forny ånd, sind og legeme. Det er en tid hvor vi skal tilbede, en tid for familien, en tid hvor vi

tjener og vi studerer og en tid hvor vi tager del i sunde, afslappende aktiviteter. Det bringer harmoni i vort liv.

Fritid er ikke det at gå uvirksom. Herren fordømmer uvirksomhed. Han sagde: „Du skal ikke bortsløse din tid, ej heller skal du begrave dit talent.” (L&P 60:13). Uvirksomhed under enhver form frembringer kedsomhed, konflikt og ulykke. Uvirksomhed skaber en mangel på værdier og er grobund for gale streger og onde ting. Uvirksomhed er en fjende af fremskridt og frelse.

Arbejdet er en væsentlig del i Herrens velfærdsplan, men det er en særlig form for arbejde. Medlemmernes arbejde, heliggjort gennem kærlighed, tilvejebringer de fornødenheder som vil løse de timelige behov hos vore værdigt trængende. Arbejderen bliver velsignet og heliggjort for sin uselviske tjeneste. Det trængende medlem modtager hjælp i en kærlig og taknemlig ånd. Han ved at denne hjælp er blevet tilvejebragt gennem arbejde og offer fra kirkens medlemmer. I det omfang det trængende medlem er i stand til det, arbejder han eller hun for hvad han eller hun modtager ved at arbejde med det som biskoppen giver som opgave og bevarer derved sin værdighed.

Den enkelte er af afgørende betydning i Herrens plan. Ethvert system som ikke kræver initiativ, uafhængighed og som siger at det er nødvendigt at vi arbejder for det vi modtager hvis vi er i stand til det, vil ikke bevare sin egen uafhængighed. Formålet med kirkens velfærdsplan er at afskaffe arbejdsløshedsunderstøttelsen. Arbejdsløshedsunderstøttelsen er en brist i ethvert velfærdssystem og bør frygtes som kræften i det menneskelige legeme.

Brigham Young har erklæret: „Det er

aldrig gavnligt at give . . . en mand eller kvinde penge, mad, tøj eller forære noget som helst andet hvis vedkommende er sund og kan arbejde og tjene til det som han eller hun behøver . . .

At give den uvirksomme noget er det værste man kan gøre. Giv aldrig den uvirksomme noget.

Sæt de fattige i arbejde.” (*Discourses of Brigham Young*, John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1954, s. 274-75).

Præsident Clark har tilføjet: „Brødre . . . gør jeres bedste for at sikre jer at dem . . . der forbruger, også er blandt dem som producerer. Det er et princip, . . . som ødelægger karakteren og initiativet, når man begynder at tænke at ens underhold kommer som en gave.” (Tale holdt ved velfærdsmødet i april 1960, s. 3).

I en bredere forstand så er arbejde det middel hvorved vi opnår lykke, velstand og frelse. Når arbejde, pligt og glæde fordeles, så fungerer mennesket bedst. Den indiske digter Tagore skrev:

*Jeg sov og drømte
at livet var glæde
Jeg vågnede og så
at livet var pligt.
Jeg handlede og se!
Pligten var glæden!*

(Citeret af Earl Nightingale „Our Changing World”, 5193).

Arbejde blev fra begyndelsen indstiftet som det middel hvorved Guds børn skulle opfylde deres jordiske forvaltning. Arbejde er vor guddommelige arv. Ældste Stephen L. Richards har sagt: „Arbejde i tro er et grundlæggende punkt i vore teologiske lærdom og vor fremtidige tilstand – vor himmel kan ses udtrykt i evig udvikling gennem vedvarende arbejde.” (Conference Report, okt. 1939, s. 65, 68).

Herrens ord til denne generation lyder: „Se, jeg siger jer, at det er min vilje, at I skal gå ud og ikke tøve, ej heller være lade, men arbejde af al kraft . . .

Og dersom I således er trofaste, skal I kunne indsamle mange neg og blive kronet med ære, herlighed, udødelighed og evigt liv.” (L&P 75:3, 5).

Om dette vidner jeg i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

„Hendes sønner står frem og giver hende pris”

Barbara B. Smith
Præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

I Ordsprogenes Bog taler kong Lemuel om det som hans moder belærte ham om. Hun gav ham en sådan imponerende vejledning, at den er blevet nedskrevet meget detaljeret. Hun gjorde især noget ud af at fortælle ham om de kvaliteter og holdninger som han burde se efter hos sin hustru og moderen til sine børn hvis hans husstand skulle blive ledt så godt at børnene til sidst ville stå frem og give deres moder pris. (Se Ordsp. 31:28).

Vi behøver denne form for specifik vejledning i denne tid hvor så mange forskellige interesseområder står åbne for kvinder og hvor flere og flere muligheder tilvejebringes for os. Vi bør ikke alene se meget nøje på hvad der tilbydes os, men også på hvad vor familie behøver hvis vore børn her på jorden til sidst skal modtage de evige velsignelser som en moder er så godt kvalificeret til at give.

Enhver moder må bestemme hvordan

hun kan velsigne sine børn. På grund af de mange muligheder som en kvinde kan vælge mellem er det yderst vigtigt at hun vælger omhyggeligt.

For den kvinde som har sine børn hjemme er dette valg ikke blot vigtigt men også afgørende. Hun har brug for ufejlbarlige kilder til at give vejledning . . . skrifterne, kirkens lederes lærdomme og den personlige bekræftelse på hendes bønner om hjælp . . . for de vinde der blæser og som vi advares om i Paulus' brev til efeserne (4:14) findes måske intet sted mere tydeligt end i de udfordringer og afgørelser som kvinderne nu står overfor.

Vi kan let „drives hid og did” (Ef. 4:14) hvis det ikke var for „det profetiske ord . . . det gør I vel i at agte på som et lys, der skinner på et mørkt sted.” (2 Pet. 1:19).

I dette sandhedslys kan enhver kvinde vandre med tillid og vide hvad der er rigtigt for hende. Der findes ikke en

enkel vej som vil passe på alle forhold. Nogle kvinder må komme til en løsning og andre til en anden.

Det ideale for en familie er, og har altid været at moder er hjemme hos børnene så hun kan tage sig af dem og hjælpe dem i deres vækst, samt koordinere og samordne familiens aktiviteter og være en støtte mod den indsnigende uretfærdighed. Der findes imidlertid tidspunkter hvor det kan kræves af en moder at hun arbejder uden for hjemmet under usædvanlige forhold hvor det er nødvendigt for at sørge for familiens grundlæggende behov. Som præsident Ezra Taft Benson har sagt: „Mange af jer befinder jer i situationer, som ikke altid er ideelle . . . og jeg ved at det er nødvendigt for jer at arbejde og overlade jeres børn til andre.” (Den danske Stjerne, apr. 1982, s. 191).

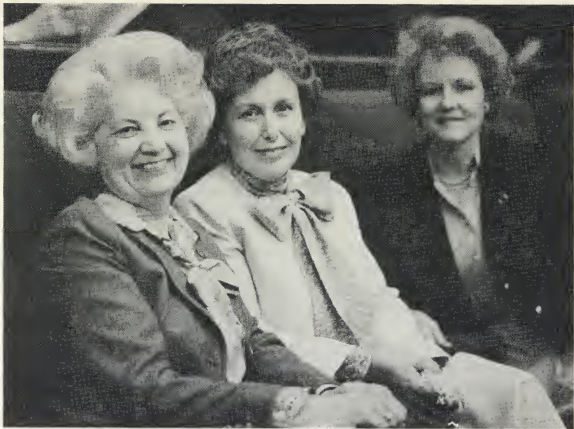
Det er til disse mødre vi henvender os i dag. Vi anmoder også hjælpeforeningens ledere om at sikre sig at disse mødre omfattes af kaldelserne i hjælpeforeningen og at lektierne og programmerne også henvender sig til deres behov. Vi håber at ægtemændene, hjemmelærerne og besøgslærerinderne vil give dem opmuntring og positiv støtte i den krævede rolle som de har, for vi ved at de på trods af deres øgede arbejdsrolle stadig må tilvejebringe den følelsesmæssige styrke som børnene har behov for. Udover de helt klare fysiske behov som børnene har er der også andre aspekter i et barns liv som ikke bør tilsidesættes selv om mor arbejder udenfor hjemmet. De udfordringer som udearbejdende mødre til små børn står overfor er mange. Først må hun finde en som kan passe godt på hendes barn. Derefter må hun beslutte sig til hvad hun skal gøre i en nødsituation hvor der er tale om en

ulykke eller sygdom. Hun må støtte sig til den hjælp som en forstående arbejdsgiver, en slægtning, en nabo, en skolelærer eller en anden kan give for at hjælpe til i en sådan krisesituation.

Vi ved at de fleste udearbejdende mødre organiserer deres tid ved at lægge planer forud, ved at købe ind, lave en ugeplan og uddele arbejdsopgaver til hvert medlem af husstanden. De forstår betydningen af at måltiderne indeholder de nødvendige næringsstoffer samt at familiens måltider udstråler en varm imødekommenhed selv om „fast-food” forretninger appellerer til den udearbejdende moder som et lettere alternativ.

Vi er imidlertid udmærket klar over at de virkelige udfordringer for mange udearbejdende mødre ligger i deres ansvar for at lede børnene gennem perioder fulde af spørgsmål, perioder hvor der skal træffes afgørelser og tider med problemer. Disse udfordringer ligger i at være i stand til at fornemme de uudtalte behov hos børnene og hos de unge mennesker som i deres umodenhed måske ikke selv er klar over disse behov. Mor er der måske ikke altid når barnets behov synes mest akut. Men vi ved at mange udearbejdende mødre benytter sig af enhver lejlighed de har til at være sammen med deres børn – til at arbejde sammen med dem i udførelsen af de huslige pligter og når det er passende i inkøb, planlægning og leg sammen. Somme tider er det blot det at være i samme værelse så børnene kan fornemme det at være sammen med nogen som elsker dem.

Der ligger måske en fristelse for en udearbejdende moder i at planlægge særlige udflugter og legetid som den såkaldte „kvalitetstid”, som hun har sammen med børnene. Men mange er klar over den fare som det vil udgøre ved

To medlemmer af hjælpeforeningens præsidentskab sammen med et medlem af Unge Pigers præsidentskab. Fra venstre søster Barbara B. Smith, præsident for hjælpeforeningen og hendes andenrådgiver søster Shirley W. Thomas sammen med søster Arlene B. Darger, førsterådgiver i Unge Pigers præsidentskab.

at give børnene et forvrænget billede af livet ved at bruge al tiden sammen i afslappelse. Det er nødvendigt for børnene at se den balance som er nødvendig mellem arbejde og leg. De må vide at særlige begivenheder er mere betydningsfulde når den daglige arbejdsgang er fastlagt og de tildelte pligter er udført. En bedstemor hjalp sine børnebørn med at lære denne sandhed. Når de besøgte hende i hendes hus var hun altid meget opmærksom på at sørge for arbejde som de kunne udføre sammen og så legede de sammen bagefter. Så fulgte endnu en leg efter endnu en opgave. Børnene lærte således, som hun håbede at de ville,

forholdet mellem arbejde og leg og den dejlige følelse det er at lege efter at arbejdet er blevet udført.

Skolearbejdet og det at øve sig for at udvikle musiktalenter eller andre talenter kan også blive en del af den daglige arbejdsgang. En mor som stræber efter at opnå succes kan hjælpe sine børn med at lære prisen for succes ved at arbejde sammen med dem, når det er nødvendigt for at hjælpe dem med at opnå en grad af fuldkommenhed. En mor kan udgøre hele forskellen i det et barn opnår. Hun kan støtte ved at overvåge hvor fuldstændigt og nøjagtigt de tildelte opgaver bliver udført. Hun kan hjælpe børnene

med at høste de belønninger som der kommer gennem vedvarende anstrengelse.

Selv om en udearbejdende moder ikke kan være den fuldtidsmoder som hun kunne være hvis hun var hjemme sammen med sine børn, så kan hun alligevel hjælpe dem med at lære den personlige disciplin som kommer gennem dagligt, rutineagtigt ansvar og den tilfredshed som der bagefter er et resultat af ros for veludført arbejde.

Enhver moder må overveje livets egentlige formål. Leo Rosten, forfatter, videnskabsmand og professor er kommet med en udtalelse som giver os formål som vi kan overveje:

„Hvor blev der nogen sinde lovet os at livet på denne jord for altid ville være let, uden konflikt, uvished, uden pine, spekulation og smerte? . . .

Livets formål er at være af betydning, at være produktiv, at sørge for at det i det hele taget gør en forskel at du lever. Lykke i den fordums ædle betydning af ordet er selvpfyldelse – og lykke er givet dem som til fulde benytter hvilken som helst talent end de har fået fra Gud.”

Han fortsætter: „Lykke for mig ligger i at vi strækker vort sinds og hjertes ressourcer til det yderste.” (*This Week Magazine*, 20. jan. 1963, s. 2).

En kvinde, som må arbejde for at sørge for sine børns behov, bør lære livets egentlige formål at kende og bør lære Herren at kende samt føle hans kærlighed og vejledning. Så kan hun hjælpe sine børn med at lære ham at kende og hjælpe dem til at føle sig sikre i vor himmelske Faders kærlighed.

En kvinde som fik denne forståelse skrev:

„Umiddelbart efter min skilsmisse besluttede jeg mig at jeg ville give mine

børn det bedste af alt . . . jeg ville sørge godt for dem . . . jeg ville på enhver måde være en erstatning for deres fader. Jeg ville tage dem med på udflugter, bygge dem en hule i træerne og spille baseball med dem. Jeg ville ikke tillade at de kom til at lide på grund af vor skilsmisse.

Jeg bagte, syede, løb, legede og tog livtag med dem. Jeg gjorde rent, jeg strøg og jeg havde travlt med at være både mor og far for dem. En aften satte jeg tre af dem i badekarret sammen mens jeg var ved at afslutte noget arbejde. Så kom jeg tilbage og vaskede den yngste, skyllede ham og løftede ham ud af badekarret

---

„En kvinde, som må arbejde for at sørge for sine børns behov, bør lære livets egentlige formål at kende og bør lære Herren at kende samt føle hans kærlighed og vejledning.”

---

hvorefter stillede jeg ham på bademåten mens jeg lagde et håndklæde omkring ham. Så løftede jeg ham op for at bære ham i soveværelset for at give ham hans pyjamas på og lægge ham i seng. Jeg gentog den samme proces med hans bror og så med hans søster.

Da jeg bøjede mig ned for at kysse dem godnat, sagde min ældste søn: „Vil du ikke synge en sang for os?”

„Hvilken sang skal jeg synge?“ spurgte jeg.

„Rudolph!“ sagde den yngste med det samme.

„Nej, ”Johnny Appleseed,,“ sagde hans bror.

Så sagde deres søster: „Syng ”Stay Awake,,“

„Jeg kan se, at hvis jeg synger en sang, så skal jeg synge en hel time og jeg har ikke en time til overs. Så godnat.“ Hvorpå jeg slukkede lyset.

„Åh, bare syng én sang for os, mor. Du må selv vælge sangen.“

„Hvad med vores aftenbøn?“

Jeg svarede: „Jeg sagde godnat og jeg mente godnat.“

Da jeg gik tilbage til badeværelset for at rydde op, tænkte jeg på hvor taknemlig de ville være en dag hvor de var gamle nok til at forstå hvor meget jeg havde gjort for dem!

Da jeg kom ind i badeværelset stoppede jeg hurtigt. Der på badematten var der tre fine aftryk af våde fødder. Et kort øjeblik syntes det som om jeg så disse vidunderlige børns ånder stå i disse fodaftryk, de børn som jeg netop havde lagt i seng. I det øjeblik forstod jeg hvor dumt jeg havde opført mig. Jeg havde haft så travlt med at sørge for deres jordiske legemers fysiske behov så jeg havde tilsidesat deres ånder. Jeg vidste da at jeg havde en hellig forpligtelse til at nære både ånd og legeme. Hvis jeg klædte dem i den seneste mode og gav dem alt hvad penge kunne købe og ikke sørgede for deres åndelige behov så kunne jeg ikke i retfærdighed aflægge regnskab for mit ærefrygtindgydende ansvar som deres moder.

Ydmyget vendte jeg tilbage til deres soveværelse. Vi knælede ned sammen i bøn. Vi kravlede alle fire op på drengenes store seng og vi sang sang efter sang indtil jeg var den sidste der var vågen til at synge.”

Sidste dages hellige mødre kan finde programmer i hjælpeforeningen som vil hjælpe dem med at imødekomme mange af deres børns behov – ikke blot indenfor helbred, sikkerhed, mad, tøj, sociale og følelsesmæssige behov men også deres åndelige vækst samt opbygning af gode familieforhold som vil vare evigt.

Der findes talrige vidnesbyrd til støtte

for dem som har tilvejebragt en ekstraordinær omsorg som enlig far eller mor. Vi har tillid til at Herren især tænker på sådanne kvinder, og at selv om deres rolle i usædvanlig grad indeholder udfordringer, så kan de få succes. Men de må også træffe deres afgørelser i lyset af Herrens principper og formål med den tro som er fast tillid til det, man håber. Med Herrens hjælp vil familierne blive givet den styrke som er nødvendig for at gøre det de skal gøre – arbejde sammen, benytte enhver færdighed til at organisere og forsørge, således at de kan opnå de mål som de har sat sig. Små børn reagerer villigt overfor virkelige behov og kan arbejde sammen med deres far eller mor eller begge forældrene for at opnå succes i familien.

Af alle af Guds skabninger er det mænd og kvinder som skal blive ham lig. Vi er hans børn. Han har givet os en plan, en model og lærdomme som vil hjælpe os med at opnå hans karakteregenskaber. Vi kan lære at blive ham lig, når vi benytter hans undervisningsmetoder til at undervise vore børn. Ved regelmæssigt at tale med dem, ved at lytte til dem, ved at vejlede dem og tilskynde dem, ved at altid våge over dem, ved at beskytte dem, men ikke manipulere med dem, ved at tillade dem at gøre erfaringer, ved at rette dem på en sådan måde at de vil lære at adlyde – ikke fordi det er vores vilje, men fordi de har lært at gøre det rette for at vokse i visdom.

Vi kan planlægge vort liv og i den grad det er muligt bestemme enden fra begyndelsen ved at bygge på gudgivne principper for at tilvejebringe den sikkerhed som sandheden giver.

Vi kan stræbe efter at være et mønster på retfærdighed. Børn lærer hvad livet er ved at iagttage og ved at gøre ting.

Når en moder sætter et glad eksempel så bliver børnenes verden lykkelig. Når hun træffer et klogt valg så hjælper hun dem med at lære at bedømme og hun bibringer hjemmet den forældrende kvalitet som er en så vigtig del i en værdifuld udvikling. Når hun fra Herren lærer den kristuslignende kærlighed at kende kan hun vise denne form for uselvisk omsorg som vil velsigne hendes hjem og på samme tid vise børnene hvordan de skal elske. Som vi får at vide i skrifterne kan vi ved at „anvende hele (vores) legemes styrke og hele (vores) sjæls evner” opnå fred i livet og „lære (vores) børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.” (Mormons Ord 1:18 og L&P 68:28).

Mødre har særlige muligheder for at bringe børn ind i verden. De kan også spille en betydningsfuld rolle ved at muliggøre børnenes succes og lykke her mens de forbereder dem til det evige liv. Nutidens økonomiske forhold giver kvinderne og deres familier problemer som medfører meget og har langtrækkende virkninger. En kvinde kan finde løsninger når hun erkender de behov, som kun hun kan opfylde, og erkender den rolle som hun må spille i den krituslignende udvikling af sine egne børn. Og når hun lever tæt til Ånden vil den vej blive tydelig for hende. En hustru kan være tvunget til at hjælpe til med familiens økonomi. I denne forbindelse har vi fået vejledning. Præsident Kimball har sagt:

„Nogle kvinder er nødt til at arbejde på grund af omstændigheder de ikke selv er herre over. Det forstår vi godt . . . men lad være med at gøre den fejltagelse at fordybe jer i andre opgaver, end de egentlige, hvilke vil forårsage, at I negliger jeres evige opgaver som for eksempel at føde vor himmelske Faders

Søster Barbara B. Smith, præsident for hjælpeforeningen.

åndelige børn og opdrage dem. Bed omhyggeligt før enhver beslutning I træffer.” (Den danske Stjerne, maj 1980, s. 165).

I „A Little Parable for Mothers” af Temple Bailey, fik en ung mor som netop var begyndt på sit livs sti at vide at vejen ikke ville blive let, men at enden ville blive bedre end begyndelsen. Hun belærte sine børn om at livet var godt.

Hun gav dem mod og styrke. Og til sidst var hun i stand til at lære dem at se over de skyer som bringer mørke skygger ind i vores liv og se Guds herlighed. Hendes børn kunne gå alene, fordi de vidste hvordan de skulle finde deres Himmelske Fader gennem mørket og ved at leve

ved hans herligheds lys. Moderens rejse var forbi, men enden var bedre end begyndelsen på grund af det som hun var i stand til at belære sine børn om. (Typescript, LDS Church Historical Dept., Salt Lake City, Utah).

I sidste ende er det jer, I vidunderlige mødre – jer som har sat jeres familie først, som har hjulpet hvert enkelt barn til at føle jeres kærligheds accept og den kærlighed som vor Fader i Himlen har til barnet og som har hjulpet hvert enkelt barn til at kende evangeliets sandhed, som jeres eget liv bærer vidnesbyrd om – det er jer, hvis børn vil „stå . . . frem og give . . . (jer) pris.” (Ordspr. 31:28). Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Udfordringer på arbejdsmarkedet i 80'erne

---

*Ældste J. Thomas Fyans
De halvfjerds' Præsidium*

Med avisers og blades overskrifter og historier fulde af mørke og dystre udtalelser om økonomien så er det godt for os at huske det råd som vi som en kirke har hørt i årevis. De råd har omfattet sådan noget som at skaffe sig et års forråd af mad, holde sig gældfri og forberede sig på at opnå beskæftigelse. At følge denne vejledning har betydet økonomisk frelse for mange som har været uden arbejde i løbet af det sidste år.

Herren har befalet at vi vedbliver med at klare os selv således at vi bevarer vor uafhængighed. Han har sagt:

„Se, det er den forberedelse, hvormed jeg forberedte jer, og den grundvold og det eksempel, jeg giver jer, hvormed I kan opfylde budene, som er givet jer, så kirken gennem mit forsyn kan være uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden, trods de

trængsler, der skal komme over jer.” (L&P 78:13-14).

Hvordan skal vi „være uafhængige af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden”? I 1946 udtalte ældste Albert E. Bowen sig om dette skriftsted og det lyder bekendt og som noget som jeg kunne være enig i. Han sagde:

„Den eneste måde kirken kan være uafhængig på er hvis dens medlemmer er uafhængige, for kirken ER dens medlemmer. Det er ikke muligt at tænke sig en uafhængig kirke som består af afhængige medlemmer – medlemmer som ikke kan frigøre sig fra det at være afhængig. Herren må ønske at hans folk skal være fri for begrænsninger hvad enten det er begrænsninger som pålægges gennem ydre kræfter eller vor egen samvittighed. Vi tror ikke at nogen person eller noget folk kan leve af gratis hjælp, at man kan være afhængig af gratis hjælp som den

Præsident N. Eldon Tanner forsteråd giver i Det øverste Præsidentskab.

måde hvorpå man får sit underhold og så samtidig forblive fuldkommen fri i tanke, motiv og gerning. Historien synes ikke at opvise noget tilfælde i den retning. Det er årsagen til at kirken ønsker at de af dens medlemmer som har både den fysiske og mentale evne til det skal yde tjeneste i forhold til den hjælp som de modtager. Det er årsagen til at kirken ikke er tilfreds med noget system som efterlader raske og rørige mennesker vedvarende afhængige, og det sande formål er derfor at kirken i modsætning

hertil insisterer på at den sande funktion og formål i det at give er at hjælpe mennesker ind i en position hvor de kan hjælpe sig selv og således blive frie.

Den modvilje der hersker mod at udvide de grundlæggende velfærdsprincipper til at indebære disse hidtil uanede anvendelsesmuligheder stammer sandsynligvis fra menneskets naturlige modvilje mod at modtage en direkte almisse uden at skulle yde noget til gengæld – uden at betale for det; men dette er en illusion, da ingen nogen sinde får noget for intet. Den der modtager betaler altid; hvis ikke med penge, da med tabet af en uvurderlig ret eller frihed.” (Albert E. Bowen *The Church Welfare Plan* (Gospel manual, 1946), s. 77)

Kirken kan ikke være mere uafhængig end den uafhængighed som de enkelte medlemmer tilsammen besidder. Vi er bange for at nogle måske misforstår formålet med ressourcerne i kirkens velfærdsprogram og får en falsk følelse af sikkerhed som vil føre til at man begrænser sine anstrengelser for at opnå en egen uafhængighed. Det er ikke økonomisk muligt ej heller et sundt princip at kirken samler de værdier som er nødvendige for at tage sig af kirkens medlemmer som fysisk er i stand til at arbejde. Alt arbejde indenfor velfærdsprogrammet har det mål at hjælpe folk med at blive uafhængige. Undtagelserne til dette er selvfølgelig dem som ikke kan klare sig selv. Kirkens program tilvejebringer en kort og midlertidig beskyttelse i stormen for den raske og rørige og programmet er ikke ment som en permanent hjælp til ethvert menneske. Kirkens velfærdsprogram repræsenterer ikke kirkens uafhængighed, men er en måde hvorpå vi gør den enkelte uafhængig. For at kirken som organisation kan

være uafhængig må den i grunden efterligne de enkelte medlemmers økonomi. Dette er hverken praktisk muligt eller klogt. Vi er alle blevet belært om at det at være afhængig af staten ikke er godt. Det er afhængighed af kirken heller ikke – dette princip er lige så grundlæggende som handlfriheden selv.

For at blive uafhængig må medlemmerne finde beskæftigelse. Nutidens økonomi bidrager ikke til at man med lethed kan finde beskæftigelse. Her er nogle af de problemer som vi står overfor.

Arbejdsløshedsprocenten ligger i øjeblikket tæt ved 9% og mange økonomer forudser at den vil blive endnu højere inden der sker en væsentlig reduktion. Disse 9% arbejdsløse er lig med 9,5 millioner amerikanere som ikke har arbejde.

Disse arbejdsløshedsproblemer er ikke begrænset til USA. Arbejdsløshedsprocenten i Canada er 8,6 og 9% i Europa. Der findes andre steder, såsom Sydamerika, med mange mennesker som er uden arbejde.

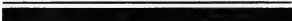
Disse økonomisk urolige tider bør ikke komme som et chok for de af kirkens medlemmer som har lyttet. Ej heller bør disse tider være ødelæggende for dem som har fulgt den vejledning de har hørt. Skrifterne fortæller os at vi vil opleve dette og meget mere, mens vi samtidig vil høre denne hvisken: „Ti, vær stille!” (Mark. 4:39). „Men er I beredt, behøver I ikke at frygte.” (L&P 38:30). Og „alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.” (L&P 122:7).

Lad os derfor i denne tid med økonomiske vanskeligheder glæde os over den kendinger som vi har det gengivne evangelium som sætter de problemer som vi må møde i dette liv i perspektiv. Lad de urolige tider tjene som en

katalysator til at foretage en selvanalyse som efterfølges af en øget åndelighed. Det er nødvendigt at vi er mere opmærksomme overfor de af vore medmennesker som måske er mere påvirket end vi selv er og at vi hjælper hinanden gennem denne bølgedal. Som et folk bør vi leve op til udfordringen og udvikle os derigennem. Det er nødvendigt at vi går fremad med optimisme og ikke bliver ofre for de svækkende effekter som negative og dystre holdninger har.

Kirkens arbejdsformidlingsystem kan hjælpe enkeltpersoner med at finde indbringende beskæftigelse, give vejledning og hjælpe forældre med at vejlede familiens børn.

Jeg vil bruge resten af tiden til at tale om et program som vil få en stor virkning med at hjælpe os møde dagens udfordringer. Der er tale om kirkens arbejdsformidlingsystem. Det er ikke et nyt program, men som det så ofte er tilfældet så værdsættes eller forstås det ikke før der virkelig er brug for det.

Præstedømmets ledere vil modtage et eksemplar af en *Church Employment System Guidebook* som indeholder detaljer om hvordan systemet fungerer. I vil også blive undervist i kirkens forskel-

lige råd. Formålene med kirkens arbejdsformidlingssystem er (1) at hjælpe enkeltpersoner finde lønnet beskæftigelse ved at indsamle og hurtigt fordele oplysninger om arbejde fra medlemmerne og andre i samfundet; (2) at tilvejebringe vejledning og forbedre muligheder for dem som har behov for bedre beskæftigelse eller for at blive rehabiliteret; og (3) gennem præstedømmets kvorum og hjælpeforeningen hjælpe forældre med at vejlede familiens børn vedrørende beskæftigelse og planlægning af karriere.

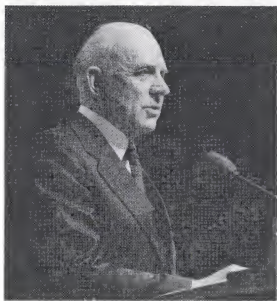
For at hjælpe med til at koordinere dette arbejde kaldes der arbejdsformidlingsspecialister i ward og stave. Man bør nøje overveje hvem man vælger som arbejdsformidlingsspecialist. I biskopper ken-

der den tid og energi som I bruger på problemer som enten direkte eller indirekte er forbundet med manglende beskæftigelse. Lad denne arbejdsformidlingsspecialist tjene som en hjælpekilde der kan hjælpe jer med at løse nogle af disse problemer. Vi vil opfordre alle ward og stave til i den nære fremtid at kalde kvalificerede arbejdsformidlingsspecialister.

Efter anmodning fra de lokale præstedømmeledere og som godkendt af områdeadministratoren og kirkens komité for velfærdstjeneste kan der etableres et arbejdsformidlingscenter. Formålene med disse arbejdsformidlingscentre er (1) at koordinere jobmuligheder; (2) at placere jobsøgere som endnu ikke er placeret på wardsplan; (3) efter invita-

tion fra præstedømmelederen oplære stavs- og wardsspecialister; og (4) at koordinere jobsøgelsen i erhvervslivet. Lad os fremhæve at succesen for kirkens arbejdsformidlingsprogram ligger hos de enkelte medlemmer. Landsdækkende undersøgelser her i USA har vist at 80% af alle jobmuligheder besættes ved mundtlig henvisning i stedet for gennem arbejdsformidlingen, aviser eller en anden form for annoncering. Hvis 10% af vore medlemmer er arbejdsløse, så er 90% af vore medlemmer i arbejde. Det er gennem de af kirkens medlemmer som er i arbejde at jobmulighederne i første omgang findes. Vi anmoder enhver af jer som har arbejde om at være på vagt for åbninger som kan blive udfyldt af de arbejdsløse medlemmer i jeres ward. I en tid hvor jobbene er få er det af absolut vital betydning at præstedømmet hjælper til. Lad os ikke undervurdere vor stillings styrke. Når lederne af arbejdsformidlingscentre kontakter forretningslivet

har de erfaret at kirkens medlemmer i almindelighed nyder et godt ry som ansatte. Et hvilket som helst medlem som efterlever det som han er blevet belært om er i sandhed en ideel ansat. I tider med stor arbejdsløshed er arbejdsgivere ofte meget påpasselige med hvem de ansætter. Vi føler at vore medlemmer er fine kandidater til de begrænsede jobmuligheder som der i øjeblikket er til rådighed.

Vi opfordrer kvorumsmedlemmerne til at arbejde sammen med dem som er arbejdsløse og hjælpe dem med de færdigheder som de har behov for når de søger efter arbejde. Mange arbejdsløse er uden arbejde for første gang. De har måske behov for yderligere hjælp til sådan noget som at skrive en passende oversigt over hvad man tidligere har beskæftiget sig med samt hvordan man klarer et jobinterview godt. Kvorums ressourcer kan gøre meget for at hjælpe medlemmerne med den rette teknik når man ansøger om et arbejde. Et andet område hvor kvorummerne og arbejdsformidlingsspecialisterne kan være til stor hjælp er ved for ringe beskæftigelse. Mange af vore arbejdende medlemmer lever i konstant frygt for at miste deres arbejde. Andre opnår ikke tilfredshed gennem det arbejde som de har. Derfor er et andet af dette programs formål at forbedre kvaliteten af medlemmernes beskæftigelse.

Vi råder biskopperne til at benytte arbejdsformidlingsspecialisterne i wardet til at koordinere de midlertidige jobmuligheder for de medlemmer som er arbejdsløse og som modtager hjælp. Vi kan gøre meget for at tilvejebringe en mulighed for at folk kan arbejde for det som de modtager mens de midlertidig er arbejdsløse.

Dette program kan anvendes i de fleste lande. Vi bør selvfølgelig ikke gøre noget der strider mod det lands love hvor vi lever. Vi mener at arbejdsformidlingsprogrammet set på baggrund af nutidens økonomi og vort mål at forblive uafhængig har meget at tilbyde. Man kan ikke se den forringelse der sker i en mands ånd når han er arbejdsløs uden at man ønsker at gøre noget for at hjælpe. Det er ikke blot ønskværdigt at lette den menneskelige lidelse, men også at for-

hindre og eliminere årsagerne hertil. Der kan gøres fremskridt gennem gavmild brug af talenter, tid og mange menneskers hjælp. Kirkens arbejdsformidlingssystem gør det muligt for 90% af kirkens medlemmer som har arbejde at hjælpe de 10% som er arbejdsløse.

Må vi forpligte os og involvere os i dette nutidige svar på Frelserens befaling: „Ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.” (Joh. 13:34), det beder jeg om Jesu Kristi navn. Amen. □

Evangeliet er grundlaget for vores karriere

---

*Eldste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum*

Der findes et gennemgående tema i de åbenbaringer som har med uddannelse at gøre. Og kirkens ledere har fra begyndelsen rådet os til at skaffe os al den uddannelse som vi kan som forberedelse til forbedring af vor karriere. For eksempel:

„Søg visdom i de allerbedste bøger, søg

efter kundskab ved læsning og ved tro.” (L&P 88:118, fremhævnning tilføjet. Se også L&P 90:15 og 109:7).

Det at lære skal ledsages af tro og som Mormons Bog belærer os om, så „er det godt at være lærd, når man lytter til Guds råd.” (2 Ne. 9:29).

Der er noget som, når man allerførst

Ældste Boyd K. Packer fra De tolv apostles Kvorum.

begynder at tale om beskæftigelse og karriere, må fastsættes som værende meget vigtigt og det er dette:

Forklejn aldrig nogen som helst, herunder dig selv, og tænk ikke på nogen eller dig selv som mislykket hvis dit levebrød kun har været beskedent. Se aldrig ned på nogen der har en beskæftigelse som giver en ringere indtægt. Der er stor værdighed og værdi i en hvilken som helst ærlig beskæftigelse. Brug ikke ordet „ringe“ om noget som helst arbejde der er med til at forbedre verden eller dens mennesker.

Der findes ingen skam i noget som helst værdigt arbejde og troens princip som Herren har forbundet med det at lære er

mere værdifuldt end menneskenes teknologi.

Der vil være mange som kæmper sig gennem livet, som ejer lidt og tjener lidt, men som vil opdage betydningen af skrifterne fordi de har været ordentlige: „den, som er størst blandt jer,” lad ham være „den mindste og alles tjener.” (Matt. 23:11 og L&P 50:26).

Selv om skole og uddannelse er ord som normalt følges ad, så findes der visse former for visdom som ikke undervises i skolernes klasseværelser.

For at illustrere dette vil jeg begynde med Det gamle Testaments beretning om Na'aman, der som hærfører for Arams hære havde bragt sit land sejr.

Han blev spedalsk og Syriens konge frygtede at han ville dø.

En israelitisk slavepige der tjente hos Na'amans hustru havde omtalt profeterne i Israel der havde magt til at helbrede. Arams konge sendte et budskab til Israels konge hvori han sagde: „Jeg sender min tjener Na'aman til dig, for at du skal skille ham af med hans spedalskhed!“ Israels konge fik mistanke om en sammensværgelse og klagede sin nød: „Han søger lejlighed til strid med mig . . . er jeg Gud, så jeg råder over liv og død, siden han skriver til mig, at jeg skal skille en mand af med hans spedalskhed!“

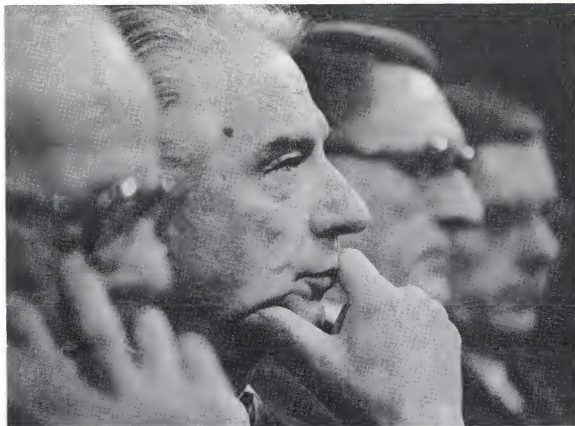
Profeten Elisa hørte om kongens ulyk-

kelige situation og han „sendte . . . det bud til kongen . . . Lad ham komme til mig.“ Elisa ville så helbrede Na'aman og han sagde hvorfor, nemlig: „Så skal han kende, at der er en profet i Israel!“

Da Na,aman nærmede sig sendte Elisa et bud til ham og lod sige: „Gå hen og bad dig syv gange i Jordan . . . og du bliver ren!“ Na'aman blev vred. Han tænkte at der var mange floder i Syrien der var lige så gode som Jordanfloden. Han havde ventet at Elisa ville udføre en eller anden imponerende ceremoni som f.eks. at dunke ham. „Og han vendte sig og tog bort i vrede.“

Men én af hans tjenere (det synes altid at være en tjener) irettesatte modigt hærfø-

Medlemmer af De halyfjerd's Præsidium, fra venstre: ældste Franklin D. Richards, ældste J. Thomas Fyans, ældste Carlos E. Asay og ældste M. Russell Ballard.

rerer og sagde: „Dersom profeten havde pålagt dig noget, som var vanskeligt, ville du så ikke have gjort det?”

Ydmyget af sin tjener „drog (Na'aman) ned og dykkede sig syv gange i Jordan efter den Guds mands ord . . . og han blev ren.” (2 Kong. 5:1-14).

Den menneskelige natur har ikke ændret sig med årene. Selv i dag forventer nogle af os at blive bedt om at gøre noget stort for at kunne modtage Herrens velsignelser. Når vi modtager en ganske almindelig vejledning i ganske almindelige ting så skuffes vi og vender os lige som Na'aman bort.

Lad mig give jer et nutidigt eksempel. Præsident Kimball har været præsident for kirken i 8 år. Ved næsten hver eneste konferencetale har han mindst én gang fortalt os at vi skal rydde op, male og reparere vor ejendom. Mange af os har været meget lidt opmærksomme på denne vejledning.

Spørgsmål: Hvorfor siger en profet at vi skal gøre det? Har han ingen større profetier at komme med?

Men er det ikke en form for profeti? Har han ikke atter og atter sagt til os: „Pas godt på jeres materielle ejendele for den dag vil komme hvor det vil være vanskeligt hvis ikke umuligt at erstatte dem.” Det er allerede blevet opfyldt. Familier som måske havde haft råd til et hjem da han først sagde dette, fortvivler nu over at de ikke kan få et.

Af en eller anden årsag så forventer vi især ved velfærdsmøderne at høre nogle ildevarslende forudsigelser om de katastrofer som vil komme. I stedet for hører vi en stille vejledning i almindelige ting som, hvis vi følger dem, vil beskytte os når de store ulykker kommer.

Det var profeten Alma som sagde: „At ved små og ringe ting bliver der udrettet

store ting, og ved ringe midler beskæmmes de vise ofte.” (Alma 37:6).

Alt dette for at forberede jer på den kendsgerning at den vejledning som jeg vil give måske synes almindelig og måske endda kedelig for nogle af jer. Men denne vejledning vil være i overensstemmelse med de lærdomme og principper som Det øverste Præsidentskab bekendtgjorde da velfærdsprogrammet første gang blev præsenteret:

„Hovedformålet (er), så vidt det (er) muligt, at etablere det sociale system hvorved man (kan) udrydde lediggang, få bugt med ufortjent udnyttelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt igen kan indfinde sig blandt vort folk. Målet i kirken er give mennesker hjælp til selvhjælp. Kirkens medlemmer må igen sætte arbejdsglæden som et ledende princip i deres tilværelse.” (Conference Report, okt. 1936, s. 3).

Denne vægt på uafhængighed antyder noget i forbindelse med uddannelse. Vi kan ikke forvente at kirken påtager sig ansvaret for alle dens medlemmers uddannelse.

Et af de spørgsmål som oftest stilles generalautoriteterne når vi rejser rundt begynder normalt på denne måde: „Hvorfor gør kirken ikke . . . ?” Og så følger der en beskrivelse af et eller andet værdigt projekt som hvis det lykkedes ville bringe hæder til kirken og gavne mange mennesker.

Hvorfor etablerer kirken f.eks. ikke skoler for at forberede medlemmerne til det at opnå økonomisk sikkerhed?

For nogle år siden stod jeg ude ved vores indkørsel og huggede rafter til et hegn. En ung mand kom for at aflevere noget. Han var for nylig vendt tilbage fra

oversøisk krigstjeneste. Han havde løjet om sin alder og forladt skolen for at slutte sig til Marinekorpset. Da jeg spurgte ham om hans fremtidsplaner vidste han ikke hvad han skulle gøre. Det var svært at få arbejde og han havde ingen færdigheder at tilbyde.

Jeg rådede ham til at søge tilbage til skolen og få sin eksamen. Han troede ikke han kunne gøre det, han var for gammel nu. Jeg sagde til ham: „Hvis du gør det, så passer du nok ikke helt præcis i sammenhængen og eleverne vil kalde dig for 'den gamle mand, eller 'bedstefar,, men du har stået overfor en fjende i kamp så du må da have mod til at stå overfor det også.”

Her følger moralen. Jeg tilbragte kun 10 minutter sammen med ham mens vi sad på en træstamme ved vores indkørsel. Jeg byggede ikke en skole ej heller bad jeg kirken om at bygge én. Jeg betalte ikke for hans uddannelse eller forberedte hans lektier. Hvad han havde brug for var en del vejledning, råd, opmuntring og nogle visioner. I dette tilfælde fulgte han rådet og vendte tilbage til skolen. Nu har han både familie og arbejde.

Jeg bibragte ham kun visionerne og opmuntringen. Der kræves ikke et yderligere budget i kirken for at gøre det. Det er den ansvarsfulde rolle som enhver præstedømmeleder har for at vejlede medlemmerne i deres karrierevalg. Vi må hjælpe mennesker til at hjælpe sig selv.

For adskillige år siden kom et bestemt land fri af en lang periode med politiske og økonomiske uheld og der var behov for faguddannede arbejdere af enhver slags. Nogle af vore lokale ledere der var klar over behovet fik den idé at etablere fagmæssige skoler i vore kirker for at træne brødrene i deres færdigheder. De

kunne derefter sikre sig en bedre beskæftigelse. Det var en meget tiltrækkende idé.

De påpegede at de anvendte penge ville blive retfærdiggjort gennem at disse brødre ville betale mere i tiende end programmet kostede. De var dybt skuffede da Brødrene ikke godkendte deres idé.

Der var adskillige ting som de ikke havde overvejet. Det mest vigtige var at der allerede var faguddannelse til rådighed for dem som *virkelig* søgte efter det. Klasser til at træne nyansatte og forbedre allerede erfarne medarbejderes uddannelse blev allerede tilbudt både af forretningsledere, industriledere og af staten.

Hvad vore brødre havde mest behov for var råd og opmuntring til at drage fordel

---

„Vi må hjælpe mennesker til at hjælpe sig selv og bibringe dem fremsyn og opmuntring.”

---

af de tilbud som allerede var til rådighed. Vi er selv ansvarlige for at finde og drage fordel af enhver mulighed for at forbedre os selv.

Men der er visse ting som kirken *skal* gøre for det har vi fået befaling om. Vi skal forkynde evangeliet. Vi skal bygge templer og fuldkommengøre de hellige. Det er ting som andre ikke kan gøre. De mange andre gode ting (som ikke er af

central betydning for kirkens mission) må komme i anden række, for vi har ikke ressourcer til at gøre alt hvad der er værd at gøre uanset hvor værdigt det end må være.

Selv om vi ikke kan bygge skoler til alle så findes der et meget vigtigt bidrag som kirken kan yde til vor karriere, et bidrag som er af central betydning for kirkens mission. Det er at undervise i moralske og åndelige værdier.

Der findes andre almindelige dyder som påvirker vor karriere endnu mere end den tekniske oplæring. Blandt disse dyder er:

retskaffenhed,
pålidelighed,
høflighed,
respekt for andre,
respekt for ting.

Lad mig illustrere et par af disse dyder. Det er sandsynligt at vores og jeres børn ikke mindst i den første del af deres gifte liv vil bo i lejede lejligheder.

Jeg talte med en stavspræsident som ejer et stort antal lejligheder som han udlejer til familier med en mellemindkomst. Da han viste mig disse lejligheder beskrev han hvordan hans ejendom bliver misbrugt, ikke blot den normale slitage, men ligefrem misbrug der nærmede sig vandalisme.

Sådan opførelse er ikke værdig for en sidste dages hellig! Vi bør vide bedre. Vi bør være villige til at slå et søm i eller sætte en skrue i et hængsel hvis det er nødvendigt.

Vore medlemmer bør betragte en lejlighed som deres hjem og holde den indbydende og ren og i god stand. Har profeten ikke sagt at vi skal gøre det? Når vore medlemmer forlader en lejlighed bør den være ren og i hovedtrække- ne klar til næste lejer.

Ældste Dean L. Larsen fra De halvfjerds' Præsidium, til højre, taler med medlemmer af kvorummet ældste Robert L. Backman, til venstre og ældste Joseph B. Wirthlin.

Hvad har det nu at gøre med karriere? I kan sikkert se, hvordan det vi lærer i hjemmet overføres til vort arbejde.

År tilbage gik min far som ung, gift mand med adskillige børn nervøst ind i banken i Brigham City i Utah for at bede om et lån til at begynde en forretning. Han blev spurgt hvilken sikkerhed han kunne stille. Han kunne ikke stille nogen sikkerhed udover sin villighed til at arbejde og en vis mekanisk snilde. Bankmanden afslog hans anmodning, men kom tilfældigvis til at spørge far hvor han boede.

„I den gamle hytte på First West” lød svaret. Bankmanden passerede det hjørne på sin vej til arbejde. Han havde lagt mærke til forandringen i haven. Han spekulerede på hvem der boede der og han beundrede hvad de havde gjort.

Far fik lånet til at påbegynde sin forretning på grund af de blomster som mor

havde plantet i den have som tilhørte det meget beskedne hus de lejede. Vi har opdraget en stor familie på en meget beskeden indtægt og det er sandsynligt at vore børn får det samme privilegium. For at forberede dem har vi oplært dem i at gøre de almindelige og nødvendige ting som forberedelse til deres karriere. For eksempel har vi bevaret et område (af og til er det i hjørnet af et kælderværelse) hvor der står et arbejdsbord hvor de forskellige arbejdsprojekter kan efterlades. Der kan vi uden problemer spille lidt maling eller lidt savsmuld på gulvet. På trods af den vedvarende rengøring, så er dette område evig og altid uordentligt, men det har et formål. Vi har også fulgt en anden vane. Hver jul har mindst en af gaverne til drengene været et værktøj. Da de blev gamle nok gav vi dem en god værktøjskasse i metal.

Da drengene hver især forlod hjemmet havde de alle deres eget værktøjsæt og en del viden om hvordan de skulle benytte det. De kan indstille en bilmotor, slå et søm i, skrue en skrue i eller sætte en ny tap eller vandhane i. Pigerne har i modsætning hertil lært at lave mad og at sy. De har hver især forladt hjemmet med en symaskine. Denne oplæring er af dobbelt vigtighed. For det første fordi de kan leve nøjsomt hjemme og dernæst i deres værdi som arbejder. Vi håbede at de ikke blot ville være gode, men også nyttige. Jeg kan tænke mig at en eller anden ville være meget vred på os fordi vi ikke også gav vore drenge en symaskine og vore piger en værktøjskasse. Derfor vil jeg skynde mig at sige at vore drenge er gode nok til at lave mad så de kan overleve på en mission samt at de

kan sy en knap på. Pigerne kan i modsætning hertil udskifte en vandhane eller slå et søm i og både drengene og pigerne kan skrive på maskine og endda skifte hjul på bilen.

Selv om mange erhverv passer sig lige godt for en mand eller en kvinde, så er jeg alvorlig bekymret over den voksende tendens som både mænd og kvinder har til at vælge en karriere der på nogle områder er i modstrid med deres køn. Vi har forsøgt at forberede vore drenge til mandigt arbejde og vore piger til det arbejde som vil passe til de muligheder som det at være kvinde bringer dem. Som forsvar herfor kan jeg kun sige at vi i denne kirke ikke er undtaget fra at benytte vor sunde fornuft.

Der er så få mennesker nu som virkelig er villige til at arbejde. Vi må oplære vore børn og os selv til i et arbejde at give i forhold til den løn som vi modtager og måske en lille smule mere.

Der findes så få mennesker som vil komme lidt tidligere for at være klar til dagens arbejde eller blive et minut efter arbejdstid for at rydde arbejdsbordet eller skrivebordet op til næste dags arbejde.

Den holdning at kræve compensationer og fordele som overgår arbejdets værdi er nær ved at have ødelagt verdens økonomi. Der er imidlertid mange arbejdere som nu ganske villigt accepterer nedgang i løn bare for at beholde deres arbejde. Den indstilling om at gøre lidt ekstra ville have forhindret krisen hvis den havde vist sig lidt tidligere.

Ansvar i familien og stramme budgetter forhindrer os af og til i at skaffe os al den uddannelse som vi ønsker.

Vi kan imidlertid forbedre os selv. De eneste lærepenge som kræves er den tid som det tager, det arbejde som det

kræves og ønsket om hos sig selv at opbygge de almindelige værdier der er så stort behov for men som findes i så ringe grad.

Jeg håber ikke at I er blevet alt for skuffet over at jeg ikke præsenterede én eller anden „vanskelig ting” som I skulle gøre eller én eller anden detaljeret opskrift på hvordan I skal planlægge jeres karriere i stedet for sådanne almindelige ting som er så indlysende, og som er en så stor del af vores hverdag, at de ofte overses.

Der findes en opskrift. Herren sagde: „Og atter, sandelig siger jeg jer: Enhver, der er nødsaget til selv at forsørge sin familie, skal gøre det, og han skal ingenlunde miste sin krone, og han skal arbejde i kirken.” (L&P 75:28, fremhævning tilføjet).

Jesu Kristi evangelium er opskriften på succes. Et hvilket som helst princip i evangeliet vil, når det bliver efterlevet have en positiv indvirkning på dit valg af erhverv og på hvad du vil opnå. Det råd om at arbejde i kirken er af stor værdi. Det at efterleve evangeliet vil give jer et perspektiv og en inspiration som vil bevirke at I vil få fremgang uanset hvor almindeligt jeres arbejde end må synes eller hvor almindeligt jeres liv end må forekomme andre.

Må Gud velsigne denne kirkes medlemmer, så I kan være lykkelige i det I er og hvor I er og at I kan forbedre jer selv. Vi beder om at Gud vil velsigne dem som nu kæmper med arbejdsløshed, med tabet af deres arbejde og med den frygt som dette tab medfører. Må Gud velsigne os så vi kan gøre de principper om mod, pålidelighed og retskaffenhed, der har været en del af evangeliet lige fra begyndelsen, til en del i vort liv. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Arbejde og velfærd — et historisk perspektiv

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Da kirken for næsten 50 år siden fremkom med sit velfærdsprogram sagde præsident Heber J. Grant som citeret af den forrige taler: „Hovedformålet var, så vidt det var muligt, at etablere det sociale system hvorved man kunne udrydde lediggang, få bugt med ufortjent udnyttelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt igen kan indfinde sig blandt vort folk. Målet i kirken er at give mennesker hjælp til selvhjælp. Kirkens medlemmer må igen sætte arbejdsglæden som et ledende princip i deres tilværelse.” (Conference Report, okt. 1936, s. 3).

Vi har alle hørt dette citeret mange gange, men forstår vi fuldtud dets betydning? Biskopper, er der nogle af jeres medlemmer som er arbejdsløse? Er alle jeres medlemmer uafhængige, flittige, sparsommelige og har de alle deres selvrespekt? Er der nogle af jeres medlemmer som modtager hjælp i form af arbejdsløshedsunderstøttelse? Hjælper

vi vore medlemmer til at hjælpe sig selv eller hjælper vi bare medlemmerne? Og til sidst, forstår vore medlemmer betydningen af at arbejde? Hvis I ikke kan lide jeres egne svar så vil I forstå hvorfor vi bliver ved med at fremhæve præsident Grants udtalelse.

Jeg husker da min bror blev kaldet som stavspræsident, kom han til mig og sagde: „Fortæl mig nu alt om dette velfærdsprogram.” Han stillede mig mange spørgsmål og efter at have besvaret dem sagde jeg: „Du har deltaget i dusinvis af møder hvor jeg har talt til alle om disse spørgsmål, ikke?” Han svarede: „Jo, det er jeg sikker på, men jeg var ikke stavspræsident den gang.”

Jeg tror at den opmærksomhed som mange af os har overfor evangeliets principper skifter som forholdene i vort liv skifter. Imidlertid forbliver principperne konstante og sande uanset om vi lever op til dem eller ej. Følgerne af *ikke* at leve op til disse principper er også konstante.

For nogle få år siden læste jeg en stor bog der behandlede årsagerne til det romerske riges fald. Dette fald skyldtes for en stor dels vedkommende at stemmer blev købt med ufortjente fordele såsom underholdning, cirkus og mad. Regeringens handlemåde opbyggede hos folket en forventning og et krav som til sidst kun kunne holdes nede ved hjælp af at skabe et diktatur. Mange af vore medlemmer lever i lande hvori det forløb har gentaget sig selv. I De forenede Stater svækkes vor dyrebare amerikanske arbejdsmoral, og det at skaffe sig stemmer ved hjælp af ufortjente fordele er blevet almindeligt i en farlig grad.

Da jeg første gang kom til at arbejde under præsident Harold B. Lees indflydelse i velfærdsprogrammet plejede jeg at høre historien om en mand som de ikke kunne få til at arbejde. Han ønskede at man tog sig af ham. Han mente at kirken eller staten skyldte ham et underhold fordi han havde betalt sin tiende og sine skatter. Han havde ikke noget at spise og han nægtede at arbejde for at tage vare på sig selv. I desperation og væmmelse besluttede de at de lige så godt kunne køre ham ned på kirkegården. På vejen sagde én af mændene: „Vi kan ikke gøre dette, jeg har noget korn som jeg vil give ham.”

Så forklarede de dette til manden og han sagde: „Er det blevet afskallet?”

„Nej,” sagde de.

Så sagde han: „Så kør videre.”

Det ville være morsomt hvis det ikke var så tæt på sandheden. Man kan ikke frelse et menneske som har en sådan holdning og en nation som består af mænd og kvinder med en lignende holdning er sårbar overfor de problemer som førte til Roms fald. Den mest triste dag i et menneskes liv er når han

eller hun sætter sig ned for at finde en måde at leve på uden selv at anstrenge sig. En af de mest uværdige ting staten kan gøre er at lære folket at staten skylder dem deres underhold.

I modsætning hertil har kirken lige siden den blev organiseret opmuntret sine medlemmer til at bevare deres egen økonomiske uafhængighed og til at arbejde for det som de får og til at producere det som de forbruger. Jeg synes det kan være til hjælp at mindes det som kirken har gjort siden dens oprettelse for at virkeliggøre de principper, som præsident Grant så udmærket har udtrykt.

Kirkens velfærdsprincipper har altid været en del af os. Selv om præsident Grants udtalelse kom i 1936 så læg mærke til at han sagde at: „Uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvspekt *igen* kan indfinde sig blandt vort folk.” Læg også mærke til at han sagde: „Kirkens medlemmer må *igen* sætte arbejdsglæden som et ledende princip i deres tilværelse.” Han sagde ikke *må sætte*, men *må igen sætte*. Hvis tiden tillod det kunne vi begynde med Adam og Eva da de forlod Edens Have og fandt at Jorden var blevet forbandet for deres skyld. (Se 1 Mos. 3:17). Vi kan søge disse principper både i Biblen og i Mormons Bog. Men på grund af den begrænsede tid vil vi holde os til nogle få ting som er blevet gjort i denne den sidste uddeling.

I løbet af et år efter kirken var blevet organiseret havde Herren åbenbaret sit økonomiske system og det blev praktiseret i Missouri. Det første „velfærdsprogram” i denne uddeling var den forenede orden hvorved et menneske indviede alt hvad han havde til kirken og modtog det som var nødvendigt for at søge for sin

Biskop H. Burke Peterson, førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd, hilser venligt på en konferencebesøgende.

familie i henhold til deres ønsker og behov. De dele af ejendele som kirken tilbageholdt blev brugt på to måder: for det første, hvis et menneske var sundt fik vedkommende de midler hvorved livet blev opretholdt og for det andet hvis et menneske ikke var i stand til at arbejde så blev vedkommendes behov dækket. Når de enkelte arbejdede i deres forskellige jobs blev det overskud som opstod og som lå ud over det familien havde behov for, givet tilbage til kirken. Dette overskud blev også brugt til at sætte flere mennesker i arbejde og til at tage sig af de trængende. Da de hellige kom til Missouri var mange af dem ludfattige. Programmet gav disse mennesker mulighed for at arbejde og selv tjene til deres fornødenheder. De fik ikke en uddeling, men et job. Den forenede orden blev efter befaling opløst i 1834, men den forenede ordens principper blev praktiseret i Nauvoo. For eksempel kom der omkring 5000

omvendte til Nauvoo fra Storbritannien gennem en organiseret emigration. De mere rige medlemmer gav af deres midler for at hjælpe de fattige både med at komme til Amerika og ved at hjælpe dem med at få arbejde efter de var kommet. Nauvoos økonomi var i første omgang baseret på landbrug og byggeri. Det største byggeprojekt var Nauvoo templet som sørgede for arbejde til mange af kirkens medlemmer. En rejssende citeres for at have sagt at der ingen fattigdom var i Nauvoo, fordi dem som intet havde fik arbejde gennem kirken. Kirken sørgede også for jordlodder for de mennesker som ikke var i stand til selv at købe. Mange af Nauvoos indbyggere var i stand til at sørge for deres egen grundlæggende behov fra deres egen jordlod som normalt var 0,4 ha. stor. De dyrkede store haver og holdt ofte høns, en malkeko og adskillige svin som de fik for adskillige dages arbejde. Hele formålet der lå bagved at give hjælp i Nauvoo var at sætte mennesker i stand til at være uafhængige så hurtigt som muligt ved at tilvejebringe en mulighed for arbejde og produktion. Efter at kirken var kommet til Salt Lake City med Brigham Young blev den alene ansvarlig for sin egen økonomi eftersom kirken var isoleret fra et hvilket som helst andet samfund. Her var der ikke plads for den dovne, for overlevelsen afhang bogstaveligt talt af at man arbejdede. Brigham Youngs filosofi for arbejde og beskæftigelse kan ses i en udtalelse som han kom med i august 1860: „Årsagen til at vi ingen fattige har, som er i stand til at arbejde, er at vi lægger planer for at beskæftige ethvert menneske med noget givtigt og lære dem at klare sig selv. Hvis et menneske ikke er i stand til at tage

vare på sig selv så sørger vi for ham . . . Hvis en biskop vil handle i henhold til sin kaldelse og sit embedes omfang og ærer sin kaldelse så vil der ikke være nogen enkeltperson i hans ward som ikke er beskæftiget på bedst mulig måde.” (*Journal of Discourses*, 8:145-46).

Efterhånden som forholdene ændrer sig så ændrede programmet sig også. I 1880 var det nødvendigt at opgive det relativt uafhængige økonomiske rige da Utah blev en del af den nationale økonomi. Kirkens solgte mange af sine økonomiske foretagender og kirkens ledere op-hørte med at lede kirkemedlemmernes økonomiske anliggender. Utah var blevet en integreret del af den nationale økonomi, derfor oprandt der en ny tidsperiode med hensyn til hvordan kirken kunne hjælpe sine medlemmer med at finde beskæftigelse. Det er interessant at lægge mærke til at netop som kirken blev afhængig af nationen for sin økonomi indtrådte den nationale depression i 1890'erne.

Under depressionstiden oprettede kirken beskæftigelseskontorer for at hjælpe medlemmerne med at finde arbejde. For eksempel fik biskopperne i tyverne ansvar for at finde beskæftigelse for trængende medlemmer i wardet. De blev instrueret i at udpege en særlig person i wardet, som skulle tage sig af beskæftigelsesproblemerne og behandle problemerne ved kvorumsmøderne. Det var meget lig det program som ældste Fyans forklarede for os her til morgen.

De som ikke kunne sørge for sig selv modtog passende hjælp. Imidlertid var vægten altid lagt på det at være uafhængig. Da tredivernes depression kom befandt kirkens medlemmer sig i en helt anden situation. Der var intet arbejde og

mange mennesker var arbejdsløse. Staten trådte til for at lette på problemet, men nogle af dens metoder virkede fremmende på dovenskaben fordi der var tale om arbejdsløshedsunderstøttelse. Det var i denne situation at præstevent Grant bekendtgjorde velfærdsprogrammet for den tid. En model for produktionsprojekter blev bekendtgjort 6 måneder tidligere i et brev dateret den 21. april 1936 til stavspræsidenter og biskopper og som lyder således i uddrag: „Følgende er et forslag til et . . . projekt i hver ward i kirken i sukkerroeområderne i Utah og Idaho . . . for at kunne tage sig af kirkens arbejdsløse medlemmer:

„Lige siden kirken blev organiseret har den opmuntret sine medlemmer til at arbejde for det de får.”

Biskoprådet i hvert ward anmodes om med det samme at udvælge og sikre sig 40 ha. eller mere der passer sig til sukkerroedyrkning . . .

biskoprådet bør derefter opdele landområde . . . i henhold til familiens størrelse som skal udføre arbejdet, nemlig at tynde ud, luge, overrisle og holde sukkerroerne rene, tage dem op, aftoppe dem og læsse dem på vognene ved høsttiden . . .

Arbejderne bør modtage forudbetaling når de tynder ud, luger og overrisler og

når arbejdet er færdigt, så at de vil være i stand til at leve i løbet af sommeren mens høsten vokser . . .

Hvis denne arbejdsløshed skal afskaffes må det ske ved at alle medlemmerne arbejder sammen og hjælper hinanden med at finde beskæftigelse og hvis vi begynder nu kan man i højere grad forberede sig til næste sæson og projektet kan udvides så det vil yde en materiel gevinst og opsure en stor procentdel af de arbejdsløse."

Og atter var formålet med dette program at hjælpe mennesker med at hjælpe sig selv og få dem aktivt involveret i arbejde eller produktionen. Siden den tid er der kommet mange programmer hvoraf nogle få er disse:

Deseret Industries blev etableret for at beskæftige de arbejdsløse såvel som for at tilvejebringe klæder og husholdningsartikler til en lav pris. En organisation blev skabt for at udlåne penge til mænd og kvinder baseret på deres karakter; mennesker som ikke kunne låne fra banker og andre finansinstitutioner. Der blev etableret en landbrugskomité som havde til opgave at undersøge hvad kirken kunne gøre, hvis overhovedet noget, for i stort omfang at etablere kooperativer både til produktion og markedsføring. I hvert eneste tilfælde har målet været at hjælpe mennesker til at hjælpe sig selv. Jeg håber at denne illustration vil hjælpe os med at forstå den kendsgerning, at velfærdsprogrammet har været en del af os fra begyndelsen. Programmet må ændres for at passe til de forhold som eksisterer på pågældende tidspunkt, men principperne og målene er uforanderlige.

Vi må være flexible og tilpasse os til de skiftende forhold. Af og til er det muligt at blive så involveret i et program at vi

glemmer målet. Vi må være mere på vagt og mere skabende for at opnå det mål at gøre vore medlemmer uafhængige og i stand til at klare sig selv.

Vi er i dag en international kirke og problemerne er forskellige i vore respektive lande. Det betyder at forskellige programmer måske er nødvendige i forskellige lande, men hovedformålet er det samme som præsident Grant sagde ved begyndelsen af velfærdsprogrammet.

Emnet ved dette velfærdsråd har været arbejde og beskæftigelse. Det arbejdsformidlingssystem i kirken som er baseret på præstedømmet er et program som kan gavne de fleste hvis ikke alle lande. Vi indbyder jer kvorumsmedlemmer som er velsignet med et arbejde til at deltage i det helliggørende arbejde at hjælpe andre som søger beskæftigelse med, så finde arbejde.

I de tilfælde hvor det er nødvendigt at sørge for midlertidig hjælp til dem som er sunde og raske udfordrer vi biskopperne og andre præstedømmeledere til på ny at finde passende tjenestemuligheder for disse mennesker til at arbejde med at deres stolthed og selvrespekt kan bevares intakt.

Må Gud velsigne os med en ivrig forståelse for det grundlag hvorpå alle disse aktiviteter er blevet bygget. Vi er ivrige efter at gøre vore medlemmer uafhængige, flittige og i stand til at klare sig selv. Vi ønsker at opnå dette på en måde som både vil være helliggørende for dem som giver såvel for dem som modtager. Når vi forstår dette princip vil vor nuværende velfærdsaktiviteter få større betydning og enhver form for ændring eller yderligere programmer der kræves for nutidens samfund vil blive åbenbart. □

